

UN COPIL UCIS ÎN BĂTAIE DE DOI PEDAGOGI

• *Procuratura Generală tergiversează soluționarea dosarului, deși faptele sînt evidente. De ce o face?*

pag. 4

ȘTIRI • EVENIMENTE • ANCHETE • REPORTAJE • INTERVIURI • OPINII

Flacăra

Fondată în 1911 de C. BANU

Editată
de

Director
general
**GEORGE
ARION**

Redactor șef: LIVIU TIMBUS

NR. 11 • 17 – 23 III
1993

Se va retrage Stelian Tănase din viața politică?

pag. 3

NICI MARȚI, 9 MARTIE, DOMNUL THEODOR STOLOJAN N-A LIPSIT DE LA SERVICIU

Directorul general al Publicațiilor Flacăra a purtat marți, 9 martie, o discuție telefonică de mai multe minute cu domnul Theodor Stolojan, aflat în prezent la Washington, la Banca Mondială. În cursul convorbirii, fostul premier a cerut vești din țară, a binecuvîntat ninsoarea din zilele trecute și a fost bucuros aflînd că zăpada s-a așternut și peste Bărăgan, grînarul țării. Grijă de gospodărie a domniei sale ne-a încredințat că n-am greșit cînd, pentru prima oară în istoria presei românești, un premier a fost premiat, anul trecut, de Flacăra.

Cealaltă față a medaliei

Taximetriști agresori

pag. 8

Scandal la Hollywood

Kim Basinger nu e Kim Basinger

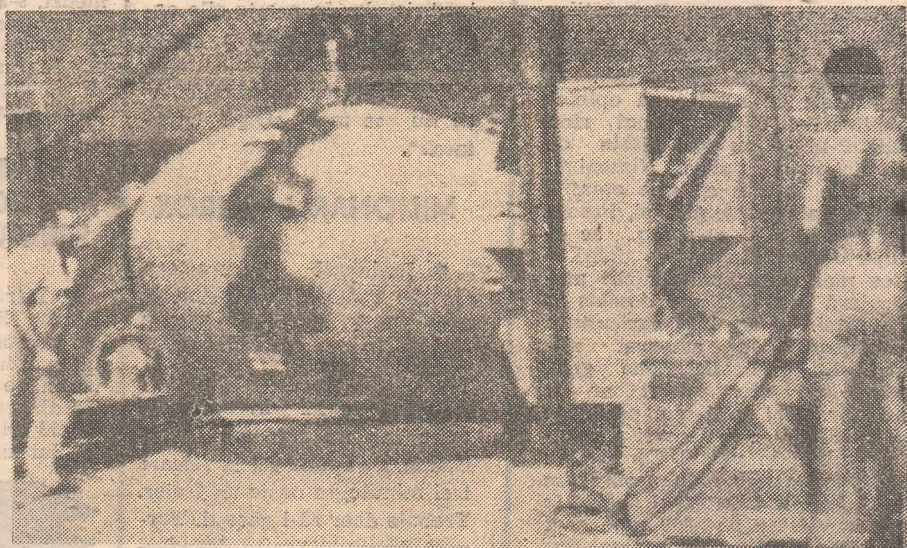
pag. 21

Dezvăluiri senzaționale

La Nagasaki, americanii au lansat nu una, ci două bombe atomice.

Cea care nu a explodat
a fost dată de către japonezi... rușilor!

• *Rușii confirmă, americanii dezminț. Japonezii tac.*

Pe insula Timian se pregătește una din cele trei bombe atomice americane; două din ele vor fi lansate la Nagasaki

pag. 7

Un pic mai bine
pentru
dumneavoastră

BUCUREȘTI, CALEA DOROBANȚI 111
TEL. 01-312.99.83; FAX 01-312.75.69

Atelier auto

**Sfaturi
practice
pentru
automobiliști**

pag. 12-13

● O imagine de apocalips — oameni vii mincați de viermi. Larva de trichineloză are pînă la 4 mm și face ravagii, în ultimele luni, în carnea concetățenilor noștri. La spitalul din Constanța, de pildă, oameni bolnavi de trichineloză, adică cu mușchii plini de viermi, părăsesc această lume infestată de... politică. ● „Siemens” mobilează Banca Națională a României cu aparatulă electronică, sperînd să ducă această instituție în Europa. Putem fi siguri de un lucru: inflația va rămîne la noi. ● Costul unui titlu de proprietate este de 30.000 lei, incluzînd toate operațiunile, de la asistență juridică pînă la caligrafie. ● În comuna Mihail Kogălniceanu, din preajma aeroportului internațional cu același nume, finfinile sînt otrăvite cu nitrați. ● Fostele IAS-uri dețin 4 milioane hectare teren agricol. Specialiștii declară de părere că le erau de ajuns doar 800.000 ha, urmînd ca în trei ani să nu mai aibă nimic. ● Oamenii de afaceri români stau destul de bine. Și-au făcut cluburi de întîlniri și discuții profesionale în 32 de capitale de județ. ● Pînă la 1 ianuarie 1993 în România fuseseră înmatriculate 233.827 societăți comerciale, peste 96 la sută dintre acestea fiind cu capital privat. ● Au început negocierile privind prelungirea contractului de muncă în Radioteleviziunea Română. Deja s-a înregistrat primul blocaj. ● Cu toate intervențiile veteranilor români, listele prizonierilor de

CRONICA DE TREI MINUTE

război ai armatei noastre, căzuți în Rusia, rămîn necunoscute și azi, după 50 de ani. ● Nu trebuie uitat faptul că în complexul turistic de la Voroneț, aprobat de autoritățile locale, urmează să fie ridicată și o capelă catolică. ● Luptătorii din Timișoara, revoluționarii care în decembrie 1989 au fost alături de celebrul slujitor al Domnului, Tokes Laszlo, iau poziție față de declarațiile acestuia în SUA. ● Constructorii de automobile din România — de la Colibași — Pitești, Craiova, Brașov și Cîmpulung-Muscel solicită protecționism pentru produsele lor. ● La Cantina sîracilor din Buzurești, suma zilnică pentru hrana unei persoane este de 279 lei. ● A fost aminată discuția privind amplasarea de zone libere de taxe vamale la frontiera româno-iugoslavă. ● Guvernul Văcăroiu a constatat că românii consumă cu 50 la sută mai multă pînă decît media mondială pe cap de locuitor. ● Observatorii ai activității legislative opinează că Senatul și Camera Deputaților nu vor fi în stare să voteze, pînă în vară, la încheierea sesiunii, mai mult de 15—20 de legi. ● Institutele de sondare a opiniei publice — și în primul rînd IRSOP-ul — au fost uitate de dornici în ale puterii. Nimeni nu mai are interes să aștepte opiniile politice ale cetățenilor și, în consecință, IRSOP et. comp., se ocupă de opiniile despre țigări. ● Cea mai mare policlinică particulară din țară s-a deschis la Botoșani. ● În 1992 agricultura românească a asigurat numai 1,1 milioane tone grâu, adică un sfert decît ar fi necesar. Tot atît se producea și în 1950. ● Noi deșeuri alimentare aduse în portul Constanța: 10 tone de pulpe de pasăre din Irlanda, via Olanda, și jumătate din cantitatea de 330 tone orez adus din SUA. ● În centrul Sucevei, un soclu așteaptă instalarea unui bust al lui Mihai Eminescu.

EUGEN MIHAESCU ■

EVENIMENTE MARI...

MILUȚĂ ȘI PSALTIREA

● Preotul Ștefan Fronea, ajutat de viceprimarul satului Covasna, județul Iași, Miluță Zboiu, i-au scos din biserică pe preotul și dascălul numiți la Covasna de Mitropolia Moldovei și a Bucovinei cu bitele. Preotul va fi, bineînțeles, sancționat, deoarece, conform tradiției, n-ai voie să-ți lovești în cap supușii și oaspeții decît cu psaltirea.

AEROPORTUL CUCUVENI

● În sala de plecare a aeroportului Otopeni a pătruns, de cîteva zile, o cucuvea. Ea nu a fost încă prinsă din două motive: nu s-a elaborat, spre a fi pus în dezbaterile Parlamentului, pachetul de legi pri-

CUTIA CU MOCULEȘTI

Horia Moculescu oferă, în „Curierul Național”, o interminabilă explicație a momentului muzical în România, plecînd de la constatarea că tinerii nu-l mai vor șef al muzicii ușoare. Horia Moculescu crede că asta nu e suficient, că ar mai fi nevoie de un decret prin care să se stabilească oficial cine pe cine să lubească și cît. Multe se explică la noi prin acest fapt simplu, omenească: unii oameni nu sînt doriți, din nu importă ce motive. De ce-o fi vrînd Horia Moculescu să fie șef peste compozitori, cînd ar fi mai comod să fie, pur și simplu, compozitor.

vind evacuarea cucuvelelor din aeroportul Otopeni și nu s-a întocmit inventarul complet al speciei la Cotroceni.

VINE HOPUL, FRAȚILOR!

● Primul-ministru declară că „hopul va fi de 1 Mai”. Că reforma implică hopuri — un termen care, împreună cu buf, pleose și hei rup, definește cu claritate economia de piață — parcă mai înțelegem. Ce nu înțelegem e că toată gimnastica asta onomatopeică e programată pe calendarul serbărilor comuniste. Nu că ne-ar fi mai ușor dacă am primi noul preț al piinii de 27 aprilie, în loc de 1 Mai, 23 August sau 7 Noiembrie, dar în aceste zile oamenii simt presiunea unor reflexe și tes la manifestatie. De la o vreme, la manifestatii nu se mai strigă „trăiască”.

MILIONARI LA XEROX

● Inginerul bucureștean George Tafta, a fost prins, la Cluj, după ce, spre sfîrșitul unui turneu început în Moldova, reușise să plaseze cîteva milioane de lei în bancnote trase la un copiator color Canon. Se spune că, la fiecare trei minute, se naște un fraier. Trebuie doar să-l găsești. Turneul domnului Tafta dovedește că fraierii sînt repartizați în teritoriu nedemocratic. Sînt mai deși în Moldova.

POETUL CU BITE

● „Ceașescu — a spus Corneliu Vadim Tudor în magistrala sa cuvîntare din deschiderea Congresului P.R.M. — a dus o politică de demnitate națională și țînere la respect...” Unul din cei ținuți la respect de Ceașescu a fost și senatorul P.R.M. Acum, că nu se mai ocupă nimeni cu asta, ce-ar mai construi poetul-tribun o fabrică de bite și botnițe, cu care să-și respecte plenar adversarii politici!

O, I — O, I!

● De la comisia națională de statistică vine știrea că, deși analfabetismul a fost lichidat ca fenomen, există un număr de cetățeni care n-au fost lichidați ca analfabeți. Nu mulți: vreo 600.000. Dacă, lîngă aceștia, îi socotim și pe cei care, cînd citesc, ciugulesc literele (și numai pe cele mari) cum ciugulesc găinile grăunțe, avem o explicație mai simplă a voturilor anulate la alegerile din toamnă. Iar dacă ne gîndim că voturile anulate nu-s neapărat rezultatul neștiinței de carte, parcă realizăm mai lesne de ce nu se leagă aproape nimic nici în politică, nici în economie.

LAPTELE LUI CIOABA

● Deși untul și laptele sînt scutite de taxe vamale, prețul lactatelor de import e considerabil mai mare decît al celor autohtone. Cauza e monopolul deținut, pe contractele comercializării laptelui și untului în țară, de regele Cioabă. În curînd, majestatea sa va fi încoronat și ca rege al brînzei.

EN GARDE, BUTIMANE!

● Garda financiară a constatat, în 1992, abateri la 56.519 agenți economici, din

CUTIA CU MĂSURI

Fapta deputatului Mischie, care s-a emanat cu o rangă în biroul senatorului Vasile Văcaru și l-a luat niste bani, va fi aspru sancționată pe linie parlamentară. Codul penal e valabil numai pentru alegători. Și doar la cei care fură puțin.

cel 83.621 verificați. Din amenzii, s-a strîns un fel de supliment la buget de 3 miliarde. Probabil că salvarea e în Garda financiară, cu condiția să opereze nu la buticari, ci la butimani.

MARELE NOSTRU POVESTITOR SERGIU NICOLAESCU

● Într-un interviu colectiv, Sergiu Nicolaescu povestește cum a fost el disident pe cînd filma „Zile fierbinți”: „Era vorba de moartea unui director din cauza unui secretar de partid. Nu m-au lăsat, moartea lui mi-au scos-o, dar a ră-

mas finalul, unde el se plimba cu calul în ralanți. Era eliberarea lui de partid și de tot”. Superb! Spectatorii ar trebui să afle că, în acel moment, și calul se elibera de partid și de tot. Calul a plătit pentru asta: a devenit salam cu soia. Domnul Nicolaescu a trebuit să îndure fel de fel de ralanțuri. Și mai îndură și azi.

ARISTOSEX

● Dansatoarea Aura Neamțu, de la night-barul „Aristocrat” — locul unde găsești numai aristocrați — declară că este „mai tare în sex decît Madonna”. Trebuie să fie o

eroare la mijloc, întrucît o performanță ar fi fost să fie mai moale. Un sex ca betonul armat la femei nu-i tocmai un motiv de mîndrie.

CUTIA DE REZONANȚĂ

„Societățile — a declarat domnul Oliviu Gherman — nu pot trăi decît prin efortul de a construi o democrație. Părerile domnului Everac, referitoare la aceasta, sînt cele ale unui individ cu care nu pot fi de acord”. Sîntem de acord cu părerea domnului Gherman, cu observația că Everac nu e nici domn, nici individ. El e instituție. Iar ca director general al RTV e instituție cu antenă în Cotroceni. Așa că, domnule Oliviu Gherman, vedeți că s-ar putea să fiți pîrit la palat.

TUDOR OCTAVIAN ■

Un pas mic pentru noi,

dar uriaș pentru TVR

Ce vom vedea pe micul ecran?

● Dacă domnul Everac va respecta integral acest acord, atunci televiziunea va fi realmente echidistantă

COMUNICAT DE PRESĂ

Luni, 8 martie 1993, la sediul Camerei Deputaților, a avut loc o întîlnire între reprezentanții tuturor partidelor parlamentare din opoziție: Frontul Salvării Naționale, Convenția Democratică din România, Uniunea Democrată a Maghiarilor din România și domnul Paul Everac, Directorul General al Televiziunii Române.

Întîlnirea, solicitată de respectivele partide parlamentare, a fost motivată de insatisfacția acestora privind modul în care Televiziunea își respectă statutul de instituție independentă și echidistantă, de felul în care este oglindită viața parlamentară și de modul defectuos în care poziția partidelor din opoziție în probleme de importanță națională ajunge să fie adusă la cunoștința opiniei publice.

La sfîrșitul întîlnirii, s-a ajuns la un acord într-o serie de chestiuni, prin care Televiziunea se angajează să vină în împlinirea dezideratelor exprimate de participanți:

1. Televiziunea va introduce în program o emisiune dedicată în exclusivitate opoziției parlamentare, în așa fel încît să se asigure un echilibru între prezența pe postul de Televiziune a majorității parlamentare și a partidelor din opoziție.
2. Se vor organiza cu regularitate dezbateri pe teme majore ale zilei, la care partidele din opoziție își vor desemna participanții.
3. Moderatorii desemnați de Televiziune pentru organizarea dezbaterilor vor păstra o poziție neutră, echidistantă.
4. Specialiștii în diferite domenii, invitați la dezbaterile organizate de Televiziune, își vor declara, cînd e cazul, apartenența de partid.
5. Redactorii emisiunilor de Actualități se vor rezuma la prezentarea știrilor, abținîndu-se de la orice comentariu.
6. Angajații Televiziunii nu vor mai face comentarii de ordin general și se vor rezuma la a expune punctul de vedere al parlamentarilor prezenți în imagine.
7. Parlamentarii ale căror opinii vor fi exprimate atît în emisiunile de Actualități, cît și la „Viața parlamentară” și „Cronica Parlamentului”, vor fi nominalizați.
8. Selectarea punctelor de vedere exprimate de diferite partide în cadrul dezbaterilor parlamentare, ce urmează a intra în emisiunile Televiziunii, va fi făcută de fiecare partid pentru reprezentanții săi.
9. Partidele parlamentare din opoziție vor desemna o comisie care să sesizeze conducerea TV ori de cîte ori angajații acesteia vor exprima poziții subiective, partizane, care prejudiciază imaginea acestor partide. Directorul General al Televiziunii a dat asigurări că va sancționa cu promptitudine abaterile semnalate.

Prezentul comunicat se dă publicității cu acordul tuturor participanților la întîlnire.

...EVENIMENTE MICI

DI Stelian Tănase,
vicepreședinte al PAC, declară:

„La 41 de ani, intenționez să mă pensionezez”

— Unul dintre subiectele presei în ultima perioadă este PAC-ul; s-a mediatizat ideea unui conflict între dv. și dl. Manolescu. Care este adevărul?

— În primul rând, presa a reflectat deformat ce s-a întâmplat, pentru că informațiile au venit pe o sursă pe care jurnaliștii respectivi nu au verificat-o. Plecând de la informația deteriorată, ziariștii au continuat să alimenteze ideea unui conflict personal, ceea ce este și nu este adevărat. Orice se întâmplă în politică are un caracter personal; totul este privit prin persoane. Problema este dacă ne confruntăm cu un conflict bazat pe resentimente sau este o chestiune de orientări diferite și cum se rezolvă ele politic. Politicul este un domeniu al compromisului și al dialogului. Mulți au ideea că partidele sunt un fel de cooperative în care toată lumea este de acord cu toată lumea. Fiecare partid reprezintă un interes specific, iar în interiorul partidului se manifestă de asemenea interese specifice. Adevărul este că în preajma unui congres tensiunile cresc, sunt oameni care doresc să-și conserve puterea, iar alții n-o mai doresc. Ca să fiu scurt și ca să fiu satiric spun că acest conflict nu a fost între liderii partidului, ci între funcționari ai partidului și fiindcă nu a fost rezolvat la timp, s-a transformat într-un conflict la vîrf. Nu există un conflict politic în cadrul partidului. Există o tensiune provenită din nerezolvarea la timp a unor probleme mărunte și care s-au acumulat. Din păcate, această simplă ceartă a dus la o cădere a imaginii partidului, cei care au alimentat cearta se fac vinovați de această scă-

dere. În acest moment sîntem privați ca un partid care are conflicte interne, la fel cu celelalte partide. Regretul meu este, deci, că mediatizarea acestui conflict a dus la scăderea imaginii partidului și niște oameni din partid sînt responsabili pentru aceasta.

— Domnule Stelian Tănase, sînteți unul dintre autorii moțiunii civic-liberale. Fiindcă știți și situația din teritoriu a partidului, pentru care din ele se va opta la congres?

— Cred că moțiunea civic-liberală va câștiga la congres, bineînțeles dacă nu se va întâmpla un incident ca cel de la începutul lunii. Deteriorarea imaginii partidului poate avea și un efect secundar asupra unor opțiuni. Dar cred că nu există altă șansă pentru România decît liberalismul economic și politic.

— Victoria moțiunii civic-liberale v-ar întări poziția în cadrul partidului?

— În primul rând, poziția mea este puternică. Ea nu s-a clătinat în nici un fel și nici nu e contestată. Pot să spun că sînt mai influent acum, pentru că oamenii au început să distingă că la vîrfurile partidului sînt opțiuni diferite și eu reprezint o anumită linie. Să zicem, pragmatică, politizată, în timp ce alții, cu care am de altfel relații prietenești, promovează o linie de intelectuali cu preocupări politice. Eu cred că în PAC trebuie să facem loc tinerilor să asigurăm un echilibru al puterilor în partid în așa fel încît tot mai mulți membri să se exprime cînd se iau decizii. E nevoie de o schimbare strategică pentru că situația de acum este foarte diferită față de iulie 1991, cînd PAC-ul a luat ființă. Acum avem grup parlamentar, avem filiale peste tot, oameni în administrația

locală, primari în mari orașe, avem și experiență.

— Recent ați anunțat că la viitorul congres PAC nu veți candida la nici o funcție ierarhică. Pentru ca acest anunț să nu fie înțeles greșit, pe fondul actualilor speculații din presă, privind conflictul dintre dumneavoastră și domnul președinte Manolescu, v-am ruga să faceți cîteva precizări în această problemă.

— Eu am anunțat în presă de mult și de mai multe ori că mă retrag din actuala mea funcție. Orientarea pe care o susțin pentru viitorul statut este ca nimeni să nu aibă două funcții, pentru a nu se face confuzie între aparatul partidului, ierarhia lui internă, administrație și Parlament. Pentru a fi consecvent cu mine însumi, fiind deja liderul grupului parlamentar din Camera Deputaților, nu voi candida pentru nici o funcție în partid.

— Conform unor surse din cadrul CDR, ați fi declarat într-un anumit cerc că doriți să fiți președintele mișcării liberale. Ce aveți de spus?

— N-am declarat așa ceva niciodată și nimănui. Intențiile mele sînt de a pleca din prima linie, din politica de zi cu zi, fiind prea ocupat de latura teoretică, de strategie a politicii. Cred că pot fi mai folositor scriind o carte de politică decît să particip la zeci de ședințe. O carte are un efect mult mai mare decît ar avea o întîlnire cu o filială sau cu un lobby politic. Pe plan personal, trebuie să recunosc că participarea la crearea și organizarea partidului m-a uzat foarte mult și cred că e și rîndul altora să facă muncă de teren, să participe la ședințe, să rezolve cotidian probleme mărunte. E timpul să lăsăm locul unor

Semaforul verde al moțiunii de cenzură

S-ar părea că n-are nici un sens să-ți tot pregătești, zdrăgănînd, gălețile cu ghips și cu apă pe sub nasul guvernului, dacă n-ai de gînd să-i rupi picioarele; dar dacă te mai și apuci să amesteci apa cu ghipsul și pui mină, decîș, pe atele, atunci povestea începe să te ducă cu gîndul spre celebra faptă de arme a vestitului general V. Athanasie Stănculescu; păstrînd, desigur, proporțiile și luînd în considerare datele concrete ale situației prezente. Aproape că se naște de la sine întrebarea de ce a fost nevoie să i se aplice guvernului bandajul de ghips al moțiunii de cenzură, din moment ce el, executivul, e menit a călca încă multă vreme și fără nici un fel de complexe în străchini?

Problema acestei moțiuni a fost atît de exploatăată de comentatori, analizată, mediatizată, deopotrivă divinizată și anatemizată, încît a sfîrșit prin a fi, inevitabil, bagatelizată. Astăzi, din nefericire, toată lumea știe că moțiunea respectivă e cava, așa, care vine și trece, ca tramvaiul 24 sau care-o mai fi; nu-ți aduce un nou prim-ministru, nici vodcă-n frigider, iar dacă ai răbdare nici leafa nu ți-o indexează. Nu știu cum să spun, dar, zău, nici măcar covoarele nu ți le bate...

S-a spus că depunerea de către opoziție a moțiunii de cenzură la adresa guvernului este importantă și binevenită, pentru că semnifică un moment major al evoluției vieții noastre politice — și anume deplasarea actelor de contestare a puterii din zona romantică a agitației social-politice dezordonate (și ineficiente) în zona acțiunilor desfășurate într-un cadru instituțional și în termeni constituționali. S-a spus că de-acum la noi este limpede că guvernele nu se mai schimbă cu bita și dinamita, ci cu instrumentele legii. S-a spus că opoziția, acuzată pînă acum de pasivitate, trebuie să facă ceva și, prin moțiunea de cenzură, și-a manifestat cu vigoare voința și atitudinea politică, autodefinindu-se și delimitîndu-se ferm de jocurile obscure prin care guvernul ocolește obligațiile ce-i revin conform legii. S-a mai spus, în sfîrșit, că moțiunea nu este menită să ducă la înlocuirea echipei Văcăroiu (aritmetica votului din parlament este limpede și nimeni nu-și face iluzii în această privință), ci să declare că grava criză a societății românești este mai mult decît inacceptabilă și să constituie un avertisment sever la adresa puterii. Toate bune și frumoase, numai că, la o ultimă analiză, din toate aceste raționamente împinse pînă la limita sofismelor rămîne, totuși, în picioare faptul că în actuala legislație guvernul nu mai poate fi schimbat, deși va oferi cu siguranță suficiente motive și momente pentru aceasta. Cu alte cuvinte, un fel de semafor verde, pînă la toamnă, pentru tandemul Văcăroiu-Negrițoiu. Și pentru cine-l păstorește cu incintare. Rămîne să aflăm de ce și pentru ce.

EUGEN CHIROVICI ■

oameni tineri. Partidul poate fi condus de oameni mai tineri iar eu, la 41 de ani, cred că e momentul să fac un pas înapoi din prima linie a partidului.

— E posibil ca în cadrul lucrărilor congresului să rezervați unele surprize?

— Este prematur să răspund. Mai avem destul timp și evoluțiile pot fi foarte schimbătoare. Aș vrea să fie surprize dar de ordin pozitiv, care să ducă la coeziunea și

întărirea partidului. În mai multe ședințe ale Comitetului Național am făcut apeluri la unitate și la spirit de echipă. Cred că partidul trebuie să recîștige spiritul dinamic, de echipă, pe care l-a pierdut treptat în campaniile sale electorale și mai puțin electorale. Sper să ieșim bine și din încercarea asta.

GEORGE SCUTARU ■
CAMELIA SPĂTARU ■
Fotografii de FLORIN IONIȚĂ

Contestarea guvernului este fără echivoc

Ion Rațiu
deputat P.N.Ț.-cd

„Este foarte important că a fost criticată atitudinea Guvernului. Acesta e un fapt. Guvernul era obligat, prin Constituție, să supună programul său în dezbaterile Parlamentului și pentru aprobarea lui de către Parlament. Deci, moțiunea de cenzură se impunea. Personal, am spus că nu e totuși potrivit să depunem

acum o moțiune de cenzură. Nu e oportun. Guvernul n-are cum să cadă. Moțiunea n-are cum să obțină voturile care pot determina căderea Guvernului. Acesta e alt fapt. Opinia mea e că opoziția trebuie să apeleze numai la acele măsuri care pot duce la rezultate. Eu m-am opus prezentării moțiunii, dar pentru că sînt membru leal al partidului meu și al Convenției Democratice voi vota moțiunea de cenzură, atunci cînd va fi pusă la vot”.

Călin Popescu —
Tăriceanu
P.N.L.

„Partidele care au inițiat moțiunea au dorit, mai presus de orice, să sancționeze o atitudine și anume faptul că Guvernul evită să pună la vot programul său. În program apar multe elemente care nu concordă cu programele politice ale partidelor ce acordă sprijin grupării majoritare. Apărea deci, un risc și anume

riscul ca tocmai sprijinul acestora să nu-l aibă, fiindcă punctul de vedere al opoziției era cunoscut și era luat în calcul. Guvernul ales nu a avut un program. Zilele care au trecut de la instalarea lui au fost folosite și pentru întocmirea unui program. Din punct de vedere constituțional, nu există scuze, pentru modul cum procedează Guvernul. Rațiunile politice însă există: Guvernul a vrut să e-

Dinu Patriciu
deputat P.L.

„Moțiunea de cenzură este o armă parlamentară constituțională, pusă la dispoziția majorității. Prin aceasta, majoritatea parlamentară își poate amenda, cînd este cazul, propriul guvern. O moțiune de cenzură depusă în Parlament de opoziție apare ca un fapt cel puțin neobișnuit, de-

oarece opoziția este, evident, minoritară. Ea n-ar putea să treacă moțiunea decît cu sprijinul unei părți din majoritate, ceea ce nu e cazul la noi, acum. Inițiativa pare ne-realistă. Dar ne aflăm într-un moment în care opoziția trebuie să încerce neapărat conștientizarea opiniei publice asupra faptului că guvernul se găsește în afara legalității și dorește să guverneze cu un program nesupus votului Parlamentului. Moțiunea de cenzură nu va avea ca efect căderea guvernului, dar efectul ei pe termen mediu și lung cred că va fi considerabil. În principal, în ce privește conștientizarea opiniei publice, construirea atitudinii ei față de actuala putere. Analistii care spun că e o greșeală „să se tragă un glonț” fără a aștepta momentul cel mai potrivit ar trebui să înțeleagă că politica este un joc de șah, în care e obligatoriu să gîndești mai multe mutări înainte. De aceea, eu cred că moțiunea va avea drept efect necesara stringere a rîndurilor majorității și, în consecință, mărirea posibilităților de șantaj pe care forțele extremiste le exercită permanent și în vîzul lumii asupra unui partid de guvernămînt care are doar 28% din voturi în Parlament”.

RECURS ÎMPOTRIVA PROCURATURII GENERALE

• Un copil ucis bestial în bătaie de doi bețivani ce-și zic pedagogi

Cazul elevului VASILE ȘTEȚCA din orașul Borșa, județul Maramureș, a mai fost abordat în coloanele revistei noastre. Elevul Vasile Ștețca, de la Liceul industrial CFR nr. 1 Satu Mare, a fost bătut bestial de către doi pedagogi satrapi, pe nume Olteanu Marius și Ioan Șandor, ambii de la internatul amintitului liceu. Din partea Procuraturii Generale, din păcate, nu am primit nici un răspuns, nici până la această dată. Deși Vasile Ștețca a decedat pe 25 octombrie 1991, la Spitalul de neuro-chirurgie din Oradea, anchetatorii și procurorii încearcă să camufleze cazul.

După toate datele și dovezile pe care le deținem, avem de-a face cu o crimă abominabilă, mușamalizată într-un anume fel de procurorul Sever Spătaru de la Procuratura județeană Satu Mare, iar mai apoi și de către Procuratura Generală. Dosarul a poposit îndelung și pe masa dlui Aurel Comșa, de la Direcția I penală, a Procuraturii Generale. Cam cu aceleași rezultate, după cum veți vedea. Cvasinule. Nu e corect. Nu e normal să fie așa.

Redeschiderea cercetării penale într-un caz și un dosar penal mai mult decât alarmant, se impune cu prisosință! Am adus și aducem și de data asta dovezi, concludente, palpabile, eclatante. Totul este ca măcar de data asta Procuratura Generală să țină seamă de ele. Părinții elevului astfel maltratat și ucis în bătaie animalică (e vorba de Ana și Vasile Ștețca, str. Gruicul lui Dan nr. 28 A, Borșa, județul Maramureș), ne-au declarat recent la redacție că, dacă nici de data asta nu vor primi sprijin din partea factorilor de răspundere, sint nevoiți să se adreseze factorilor internaționali de drept. Vom sprijini demersul lor într-un caz penal limpede ca lumina zilei, deși „avocătește” și din punctul de vedere al procurorului, dosarul nr. 151/P/1991 este întocmit cu abilitate, ba chiar cu o anume măiestrie. Adevărul trebuie să iasă la iveală până la urmă.

Pedagogii Olteanu Marius și Ioan Șandor au fost beți pulbere

Pe 16 octombrie 1990, Marius Olteanu îi solicită colegului său, Ioan Șandor, să-l suplinească în serviciul de la internatul Liceului ind. nr. 1 CFR Satu Mare. Voia să plece acasă, la părinți, în scop de aprovizionare. Se deplasează, așadar, în satul Livada (de unde își trage obirșile și soția sa, Luminița Olteanu, din cadrul sectorului de cercetări penale a Poliției municipale Satu Mare). Satul se află în apropierea Gherlei, județul Cluj. Întors la internat, la orele serii, Olteanu se omeneste, tovărășește, cu Șandor. Din declarații reiese clar acest aspect. Bieții copii, după ce au fost terorizați în curtea școlii, au fost apoi bătuți în dormitor, în infirmerie și în camera pedagogului, au declarat ce li s-a cerut. Pentru o banală discuție de interniști, legată de un geam deschis, „turnătorul” a fost chiar șeful de dormitor, Ioan Știopei. Radu Popă îl injură pe acesta, pentru că este „unealta pedagogilor”. Pedagogii, bezmetici cum erau, au crezut că injurătura le-a fost adresată lor. De aici a început, în linii mari, tot scandalul. De la mersul piticului, la loviturile cauzatoare de moarte.

Foști elevi sint acum în producție. Și nu mai au „teoroarea pedagogilor”, acumulați sub flama amenințărilor de tot felul: că-i zboară din școală, din internat etc. Chiar și Ioan Știopei are acum o tresărire frumoasă de caracter și de demnitate. El spune deslușit că Vasile Ștețca era un băiat deosebit, frumos și feciorelnic! N-a avut nicidată probleme cu învățătura și cu disciplina! Necazul a căzut pe capul său, sârmanul. Intrucit, în acea seară nenorocită de octombrie, atît Vasile Ștețca, cît și Cristian Hojda au fost bătuți măr, ca în beciurile poliției. Acesta este tristul și dramaticul adevăr. Au fost bătuți cu nuiuva, cu stînghie, cu lețul rupt din gardul școlii etc. Un întreg arsenal de tortură.

Corpul delict a fost înlocuit pe traseul cercetării penale

Pe parcursul cercetării penale, dl procuror Sever Spătaru „scapă” acest amănunt fundamental: **corpul delict nu este corpul delict!** Stinghia ruptă din gard a fost înlocuită cu o altă stinghie, frumos geluită la cele două capete. Elevii, duși cu rîndul la poliție și la procuratură, au spus pînă la urmă deslușit că nu acela era corpul delict!

Să reținem, așadar, acest aspect fundamental. Lețul (stinghia) rupt de pedagog din gard, cu un cui la capăt, l-a perforat osul frunții lui Vasile.

Corpul delict a fost, prin urmare, schimbat, dînt-o rațiune ușor de decriptat. Între sectorul de cercetare penală al poliției municipale (unde lucrează Luminița Olteanu, soția pedagogului implicat) și procuratură, s-au făcut și alte matrapazlicuri. Elevii au fost duși, ca oile la tăiere. Au semnat, în genere, ce li s-a dictat! Acum, că sint maturi și pe picioarele lor, declară exact cum s-au întîmplat lucrurile. Măcar pentru memoria curată a colegului lor, Vasile Ștețca.

Martorul principal, Iustinel Tomoiogă a fost amenințat!

În ciuda presiunilor și a amenințărilor de tot felul, Iustinel Tomoiogă nu și-a schimbat nici prima, nici a treia declarație. Distingem: „Ștețca Vasile a fost bătut a doua oară, de către pedagogul Șandor Ioan, cu bita peste cap”. Același coleg, Iustinel Tomoiogă, declară că imediat după bătaia animalică încasată, Vasile a venit în dormitor, s-a acoperit cu pătura pe cap și a plîns icnit, sfîșietor, ore în sir.

Daniel Crăciun (pentru a suplini oarecum „frica” lui Cristian), spune răspicat și scrie concis: „Hojda Cristian mi s-a plîns că a fost amenințat de către pedagogul Șandor Ioan că, în cazul în care va spune adevărul în legătură cu ce s-a întîmplat în dormitor,

nu va mai avea ce căuta în internat”. Același fost coleg declară mai departe: „Și alți colegi am aflat că au fost amenințați în același fel de către pedagogul Șandor”. Printre aceștia se afla și Iustinel Tomoiogă, cel care n-a vrut să-și schimbe declarația nici în ruptul capului. Frumos și nobil exemplu, colegial, prietenesc.

Pedagogul Olteanu Marius, să fim bine înțeleși, nu este cu nimic mai puțin vinovat ca Ioan Șandor! Au bătut copiii eot la cot, ca la hoții de cai. Coman Marie, din localitatea Moisei (str. Izvorul Negru nr. 290, județul Maramureș), ne declara, pe 1 februarie 1993: „M-am oprit în satul Livada, și, prin discuții, întrebînd de una, de alta, am aflat despre pedagogul Olteanu Marius. Și îmi spuneau consătenii lui ce s-a întîmplat la liceul din Satu Mare. Că a omorît un copil din Borșa, din Maramureș. Consătenii lui mi-au spus că dacă părinții băiatului ar dori să se împace, ei ar fi binevoitori și chiar mi-au arătat casa unde locuiește Olteanu Marius cu soția sa, intrucit amîndoi sint din aceeași comună”.

Comentariile sint de prisos. Dacă părinții băiatului doresc sau nu să se „împace” cu Olteanu Marius și Ioan Șandor, asta nu mai e treaba noastră. Cert este că Olteanu și Șandor au o pată neagră pe conștiință — dacă au așa ceva. Noi dorim o „împăcare” cu legea în primul rînd și în cele din urmă. Deși oamenii legii umblă legați la ochi în acest caz.

Ce spun medicii legiști?

Medicii bihoreni, de la Spitalul de neurochirurgie din Oradea, au consimțat, după intervenția chirurgicală efectuată: „meningo-encefalită, urmare a unei plăgi craniene penetrante”. Apoi, la nivelul osului frontal, au constatat: „un orificiu punctiform, din care se scurgea LCR purulent”. Deci, atît medicii de la Oradea, cît și cei de la Cluj, au ajuns la aceleași concluzii: „traumatism produs cu un obiect înțepător, în speță cu un cui”. Procurorul Sever Spătaru acreditează din start ideea falsă că Vasile Ștețca (în acte figurează adesea Ștețco; și nu este nici un fel de rudenie cu primarul din Săpînța, cum s-a spus) ar fi avut un furuncol (coș, spune procurorul), pe care l-ar fi tratat empiric, cu usturoi! Ar ride și infirmierele și curcile de o asemenea concluzie ajunsă în rechizițoriu. Dar, despre nesăbuitele romanțate ale acestui procuror, cu un alt proxim prilej.

La presiunile Procuraturii Generale, în special ale dlui Aurel Comșa, se fac expertize și contraexpertize. Mi se pare normal, pentru aflarea adevărului gol-goluf. La adresa semnată de dl procuror Comșa, răspunde Comisia Superioară de Medicină, pendinte de Institutul de medicină legală „Mina Minovici” (adresă nr. E-1/4030/13.05.1991), precizîndu-și poziția de legiști, în consens cu medicii bihoreni și clujeni: „Orificiul evidențiat este de natură traumatică, posibil produs prin acțiunea penetrantă a unui cui. La cazul în speță, meningita este consecința directă a traumatismului și nu se pot pune alte etilogii”. Actul medico-legal este

semnat de distinșii specialiști legiști: T. Ciornia, Vl. Belîș, I. Tamaș, C. Petrescu. Deci, dnilor procurori Comșa și Spătaru, nu poate fi vorba, în nici un caz, de un furuncul adolescențin!

Procuratura Generală tot cere fel de fel de acte, doar-doar...

În ciuda acestei evidente, de la Procuratura Generală se cere un alt act, tot de către dl A. Comșa. Procurorii aveau la dosar și declarația lui Mihai Marton, care sună lămuritor: „Anterior datei de 16 octombrie 1990, nu am observat ca Ștețca Vasile să aibă ceva la nivelul capului sau vreo leziune”. Iustinel Tomoiogă, susține că în chiar seara nefastă de octombrie Vasile a fost bătut cu lețul peste cap și a urlat de durere! Medicii legiști orădeni și clujeni constată cauza decesului! Procurorii se încăpățînează și solicită relații în plus! Osîrdia cu care se încearcă să se „legifereze” prezența furuncului (care, oricum nu putea perfora osul frunții!), este dubioasă. Asemenea schimbării corpului delict! Asemenea prezentării celor doi bețivani, ca fiind mielusei domnului. Asemenea multor acte cusute cu borangic roșu, prezente în dosar, pe post de acoperire.

Comisia Superioară de Medicină răspunde din nou (adresa nr. 39679/8513/1993). Reținem din avizul medicilor, punctul 3, edificator: „Este inacceptabilă formarea unui orificiu punctiform în calota craniană de către un vas diploic prin care se propagă infiltrarea de la exterior la in-

terior”. Mai pe înțelesul cititorilor noștri, secreția unui banal furuncul nu putea penetra calota craniană! Simplu ca bună ziua! Să decupăm și punctul 4 din același aviz al legiștilor: „Supraviețuirea timp de 8 zile, după lovirea cu o stinghie cu un cui, care a pătruns în creier 1,5 cm, este posibilă, moartea datorîndu-se infecției subarahnoidiene survenite în timp și nu leziunii mecanice a creierului”. De data aceasta, contraexpertiza este semnată de legiștii: Vladimir Belîș, Alexandru Constantinovici, C. Petrescu, C. Naneș, I. Tamaș, G. Refa.

În ciuda acestei evidente demonstrate de specialiști și statuate de ei prin acte medico-legale imbatabile, dl A. Comșa de la Direcția I penală și criminalistică a Procuraturii Generale se încăpățînează să consimneze (adresa nr. 39679/8513/1991, din 26 mai 1992) că moartea băiatului s-ar datoră „unui tratament empiric și dur (stoarcere, frecare, înțepare cu un ac)”. Despre ce fel de frecare cu usturoi este vorba, dnilor procurori Spătaru și Comșa? Exact ca în vechiul regim ceaușist, la un telefon, cum se spune, Procuratura Județeană Satu Mare îi scoate de sub urmărire penală pe cei doi, pe data de 4 noiembrie 1991. Procuratura Generală, ca la un semn, casează dosarul. Exact după aceleași procedee încă destul de actuale. Corb la corb nu-și scoate scaunul. Ci-l consolidează. Ieri, ca și azi. Și poate și răspoipline, dacă ne țin tot așa.

Domnule Procuror General

Din datele prezentate în ancheta noastră, făcută cu mijloace modeste, reiese cu evidență că numiții ȘANDOR IOAN și OLTEANU MARIUS, se fac direct și nemijlocit vinovați de infracțiunea penală: ucidere din culpă! În ancheta noastră am scos în evidență fapte vechi, existențe la dosarul penal nr. 151/1990, dar am adus și fapte noi, probatorii. Nici de acele declarații scrise, nici de probele noi, evidente, procurorii Sever Spătaru și Aurel Comșa nu au ținut seama! Sau nu au vrut să țină seama. Clasiînd cauza și, deci, parafînd în negativ și dosarul penal. Este păcat pentru prestigiul și așa și onat al procuraturii.

Dle procuror general Popa Cherecheanu nu e vorba doar de moartea dramatică a unui pușoi de 16 ani, sau și de asta. Dar este vorba, în mod special, despre cît de ușor se poate omorî un om, în România, cu acte în bună regulă, ba chiar sub oblăduirea poliștilor și a procurorilor, instituția pe care momentan o conduceti a suferit mult ca prestigiu și ca personalitate în ultimii 3 ani, după sacrificiul tinerilor din decembrie '89. Această instituție, pe care momentan o conduceți, are nevoie de o primenire morală și de un cod serios al deontologiei profesionale. Procurorii nîns cu astfel de afaceri trebuie scoși definitiv din procuratură și justiție. Vom mai prinde această zi a unor institutii democratice într-un stat de drept?

Dle procuror general, în loc de răspunsul oficial, scris și semnat de dumneavoastră, care nu ne a rămas nici pînă azi, așteptăm, de data asta, o intervenție fermă din partea dumneavoastră: redeschiderea dosarului de cercetare și urmărire penală. Firește, cu alți anchetatori și cu alți procurori, neimolînd în cazul în speță, în mod cu totul acidental, de nevoie, de bună seamă, ne putem adresa altfel de părinți îndurați din Borșa — Maramureș — furuncului internațional privind drănturile ample. Dar noi tragem naideiden că vom primi măcar de data asta răspunsul scontat atît din partea conducerii Procuraturii Generale, cît și a Ministerului Justiției. Rămînem la dispoziția dumneavoastră ca valorii jurnalelor de presă și adăvăr, într-o pedagogică realitate românească. Al Domniei Voastre,

DOMNUL SĂLAJAN

UN OM DISPERAT RECURGE LA GREVA FOAMEI DEOARECE SOȚIA SA VREA SĂ UCIDĂ UNUL DIN COPII

În fața redacției noastre, un bărbat de 38 ani, Mihai Rebegea, a intrat în greva foamei. Iată ce ne-a declarat: „Mă tem pentru viața copiilor mei. Judecătoria Pitești, bazându-se pe o sumă de acte false și pe declarația unui singur martor a dat o sentință nedreaptă, încredințând pe toți cei trei copii mamei lor, fostă mea soție, ce este o periculoasă sectantă, grav bolnavă psihic. La evangheliști, este obiceiul ca, din șapte în șapte ani, să se sacrifice, în numele lui Hristos, un membru al familiei. Și a sosit rândul fiului meu cel mai mic, acum în vîrstă de cinci ani.”

Căsnicia lui Traian Rebegea a fost dramatică. A rezistat aproape doisprezece ani alături de o soție căreia preceptele sectei îi interziceau să gătească, să întrețină curățenia locuinței, să permită acordarea asistenței medicale copiilor. El și-a crescut copiii, îngrijindu-i cit s-a priceput. Aceștia sînt, însă, puternic traumatizați psihic, subalimentați și disperați la rîndul lor.

Mihai Rebegea și-a iubit mult soția. Atît de mult, încît a ridicat casă, în satul ei, în mijlocul puternicei secte evangheliste. Ca încercările sale de a-și face soția să re-

nunțe la convingerile ei periculoase au dat greș, o dovedește atingerea apogeeului conflictului lor: „De trei ori, soția mea a încercat să mă omoare. Întîi, mi-a dat bere otrăvită, dar bănuind ceva, am băut foarte puțin și am scăpat. Apoi, mi-a dat carne de pui otrăvită, punînd în pericol și viața copiilor. A treia oară, pe cînd zăceam imobilizat în pat de o hernie de disc, a chemat în ajutor întreaga sa familie, de asemenea, sectanți fanatici, și m-au bătut cumplit, de față cu copiii îngroziiți și neputincioși. Vecinilor le datorez viața mea. După ce am ieșit din spital, am plecat pentru totdeauna, lăsînd în urmă agoniseala mea de douăzeci de ani de muncă. Nu renunț la ideea de a-mi redobîndi copiii, de a-i smulge din ghearele sectanților. Vreau să-i salvez, vreau ca ei să trăiască! Dar nu am puterea să lupt cu justiția noastră. Am nevoie de AJUTOR !!”

BRÎNDUȘA NICOLAE ■
EVELINA MAZILU ■

CRONICA ORORII

● În seara zilei de 17 februarie a.c., orele 21.30, PETROVICI RADOMIR, 23 ani, întreprinzător particular din comuna Gera, județul Timiș, la ieșirea din bufetul de pe raza localității a avut un conflict spontan cu LAU DUMITRU, 46 ani, fără ocupație, domiciliat în comuna Coarțele Capei, județul Iași și fără forme legale în Gera, care i-a aplicat o lovitură cu un cuțit în zona toraco-abdominală, provocîndu-i leziuni ce i-au pus viața în pericol. Fapta a fost sesizată la 27.02.1993, cînd PETROVICI RADOMIR s-a internat la

Clinica „V. Babeș” din municipiul Timișoara.

● În noaptea de 28.02/01.03.1993, orele 00.30, HALICIU NICUȘOR, 20 ani, agricultor, din comuna Tulnici, satul Păulești, județul Vrancea, în timp ce se deplasa spre domiciliu, în urma unui conflict spontan, a fost lovit de patru ori cu cuțitul în zona bazinului și a coapselor, de către consăteanul său CHERCIU COSTICĂ, 28 ani, agricultor.

Victima fiind în stare gravă a fost transferat de la Spitalul Focșani la o clinică de specialitate din București. Cercetările continuă în ambele cazuri cu autorii în stare de arest preventiv.

● În seara zilei de 28 februarie a.c., orele 20.30, în orașul Marghita, județul Bihor, soții FURAU GHEORGHE, 47 ani, conducător auto și AURICA, 43 ani, asistentă medicală, ambii din localitate, au fost accidentați în timp ce circula regulamente pe șosea, primul grav iar a doua

mortal, de un autobuz care a dispărut de la fața locului.

În ziua de 1 martie 1993, autorul accidentului a fost identificat, prins și arestat în persoana lui BODEA NICOLAE, 23 ani, fără ocupație, din aceeași localitate, care fără a poseda permis de conducere, a sustras autobuzul cu nr. 31-BH-6277, proprietatea Autobazei Marghita, de la domiciliul lui BANYOS VASILE, unde era parcat, titularul mijlocului de transport.

● Ofițeri de la economic din cadrul Inspectoratului de Poliție al Județului Dolj au început urmărirea penală și cercetează în stare de arest preventiv, pentru săvîșirea infracțiunilor de luare de mită, pe PUZDREA NICOLAE, 36 ani, din municipiul Craiova, fost inspector la Casa de Pensii pentru Tărănime, care a pretins și primit suma de 18.000 lei de la 12 persoane, pentru întocmirea dosarelor de pensie.

● În ziua de 27 februarie a.c., SÂRBU NICOLETA, 24 ani, muncitoare, din municipiul Galați, a reclamat Postului de Poliție T.F. Galați, că în aceeași zi a fost acostată de trei tineri neidentificați în zona limitrofă stației, care, prin violență au depozitat-o de o geantă cu bunuri în valoare de 7.800 lei.

Acționînd cu operativitate, pl. ZAHARIA ȘTEFANICA din cadrul postului de poliție, a identificat și reținut autorii în ziua de 28.02.1993, în persoana numitorilor BRATU GHEORGHE, 16 ani, GLOTEANU DORINEL, 17 ani și ȘERBAN LUCIAN, 17 ani, toți fără ocupație, din municipiul Galați, care au fost predați poliției municipale în vederea continuării cercetărilor.

Astfel, „respectabilul” domn, actualmente pensionar, în vîrstă de 62 de ani, a fost prins pe raza comunei Filipești de Pădure, în timp ce transporta cu o autobasculantă din proprietatea minei Filipești de Pădure, aproximativ 11.000 de kg de lignit, pentru care avea un aviz de expediție de numai 4.000 de kg. A adus unității, în acest fel, un prejudiciu de... 65.615 de lei! Poliția a descoperit că nu era prima astfel de incursiune, ci... a patra!

În sfîrșit, cărbunii domnului Ilie Pescaru s-au... aprins.

RALUCA VRABIE ■

ATENȚIE, CETĂȚENI!

NU CONSUMAȚI ACESTE PRODUSE:

Inspectorii Oficiilor Județene pentru Protecția Consumatorilor raportează, săptămînal, „descoperirile” lor rezultate în urma raidurilor anchetă efectuate, atît în unități de alimentație publică private, cit și în cele de stat. Din păcate colecția de „trofee” infracționale sporește cu fiecare asemenea acțiune de control. Iată cîteva exemple:

● La S C TUREL. Onești s-a oprit comercializarea următoarelor produse alimentare (făină albă, drojdie, ulei) pentru că nu prezentau elemente de identificare din care să rezulte data fabricației și termenul de garanție. Valoarea acestora era de 430.000 lei.

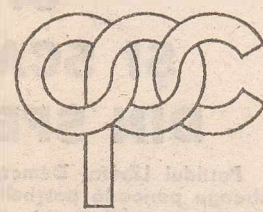
● La magazinul MOCO S.R.L. Bacău au fost depistate și interzise la comercializare preparate din carne depozitate la temperatura mediului ambiant, în valoare de 200.000 lei.

● La S C ALIMENTEX S.A. Botoșani s-a retras marfa (pîine și produse de panificație) provenită de la S C MOLDO-PAN Botoșani. „Recolta” a fost de 9.235 bucăți în valoare de 228.600 lei.

● La S C EMILIA S.R.L. Cluj Comalment s-au interzis la comercializare 52 kg salamuri fără etichete și fără termen de valabilitate.

● La S C ALIMENTARA S.A. Cluj s-a retras de pe piață produsul alcool etilic rafinat 90° pentru conținut de acid acetic (oțet) de 4—5 ori peste norma admisă.

● La S C ORIENT Cimpia Turzii s-a sancționat comercializarea de băuturi răcoritoare fără marcaje de calitate.

OFICIUL PENTRU
PROTECȚIA
CONSUMATORULUI

B-dul Nicolae Bălcescu 21
Tel.: 615 65 92 • Fax: 312 25 95

● La S C EXPRES NIKI S.R.L. Săcele s-a oprit comercializarea unor preparate din carne (lebar, salam de porc, salam italian, cîrnați afumați) cu termen de valabilitate depășit, acumulări de grăsime sub membrană păstrate congelate, contrar condițiilor tehnice de depozitare.

● La S C EVES S.R.L. Sfințu-Gheorghe s-a interzis comercializarea și s-a dispus extinderea controlului la angrosist pentru unt miros rînced, termen de valabilitate expirat și certificat de calitate neclar.

● La S.C. TRAIAN SRL Timișoara s-a dispus retragerea de pe piață și distrugerea celor alterate pentru următoarele produse culinare preambalate în casonete și fabricate în laboratorul propriu de carmangerie: cotlet de porc fără os, vrăbioare, antricot fără os, carne minzat superioară.

Asemenea atentate la sănătatea publică se produc, din nefericire, extrem de des, cu toate eforturile celor în drept să le anihileze. Ne permitem să recomandăm consumatorilor să devină mai vigilenți și să semnaleze O.P.C.-urilor județene orice abatere de la clasicele norme igienico-sanitare.

BRÎNDUȘA NICOLAE ■

Cil timp amenzile aplicate sînt de-a dreptul „stimulative”, aceste acțiuni de încălcare a legislației în vigoare se pot „dezvolta” nestingherit, punînd în pericol sănătatea consumatorilor mai puțin vigilenți.

Escrocii nu au viață lungă!

Ofițerii Biroului Economic din cadrul Secției 15 Poliție au depistat și început urmărirea penală împotriva lui ALEXE CĂTĂLIN ADRIAN, în vîrstă de 27 ani. În perioada 1 ian. — 3 septembrie 1992, în calitate de executor în cadrul Sucursalei C.E.C. a Municipiului București, a încasat de la diferiți debitori suma de 241.300 lei, sumă folosită în interes personal, decontată ulterior prin falsificarea actelor.

★

A fost identificată de lucrătorii Biroului Economic al Secției 13 Poliție ADINA LUMINIȚA TARINDA. S-a dispus începerea urmării penale pentru înșelăciune în paguba proprietății private. Aceasta, în calitate de administrator în cadrul S.C. „DA FRANCO”, în perioada 1991—1992, a folosit creditul societății în interes personal, modalitate prin care a creat firmei o pagubă de 1.898.163 lei.

Cine mai fură la Ploiești?

● *Nimeni altul decît... fostul șef al Inspectoratului Județean Prahova al Ministerului de Interne!*

Se pare că în ultimele luni orașul Ploiești a devenit ținta a numeroase relatări și comentarii mass-media. Scandalurile jocurilor de întru-ajutorare sînt acum de notorietate națională. Iată cum mafia favoritismelor și corupția pînă la cele mai înalte nivele sînt

și aici în floare.

Nu mai tîrziu de sfîrșitul lunii trecute a fost arestat nimeni altul decît... fostul șef al Inspectoratului Județean Prahova al MINISTERULUI DE INTERNE (fost șef al securității din Prahova, după cîte știm noi), dl Ilie Pescaru.

Primum de la Inspectoratul de Poliție al Capitalei

În perioada 01—05.03.1993, Poliția Capitalei a acționat cu efective mărite în zonele instituțiilor de învățămînt (școli, internate, terenuri de sport sau de joacă ale elevilor), precum și în locurile frecventate de elevi (cinematografe, săli de joc etc.). Urmare a acestor acțiuni au fost depistate 1.034 persoane, care nu erau elevi și nu-și justificau prezența în aceste locuri. Dintre acestea, 303 persoane au fost sancționate contravențional, valoarea amenzilor aplicate fiind de peste 400.000 lei.

Au fost depistați 120 minori lipsiți de supraveghere, din care 57 au fost încredințați familiilor, iar 63 caselor de minori.

De asemenea, au fost identificate 18 persoane care au comis infracțiuni.

Organele de poliție vor organiza și în viitor astfel de acțiuni, în vederea menținerii unui climat de liniște și ordine în locurile unde-și desfășoară activitatea elevii din școlile Capitalei.

OPOZIȚIA ȘI SCANDALURILE DIN SFERA PUTERII

Partidul Liberal Democrat (P.L.D.), la putere în Japonia în întreaga perioadă postbelică, a fost zguduit din când în când de mari scandaluri provocate de politicienii lui de frunte. În 1976, fostul premier Kakuei Tanaka a fost arestat pentru luare de mită: 2 milioane de dolari de la firma Lockheed, una dintre cele mai mari afaceri de acest gen de după război. După 7 ani, Tanaka a fost declarat vinovat și condamnat la 4 ani de închisoare. Cu doi ani în urmă, un alt fost premier japonez, Naboru Takeshita, a fost implicat într-o mare fraudă financiară, lată că acum lumea politică niponă se confruntă cu alt scandal de proporții: arestarea lui Shin Kanemaru (78 de ani), un fel de patriarh al P.L.D., care învîrtea pe degete politica guvernului, numea miniștri și prim-miniștri. El a fost acuzat că a omis să declare fiscalul 800 milioane de yen (6,8 milioane de dolari). În septembrie anul trecut, recunoscut vinovat de încălcarea legii privind controlul fondurilor politice, Kanemaru a primit doar o amendă de 1 650 de dolari, fapt care a provocat o profundă nemulțumire în rândul populației și a scandalizat pe unii reprezentanți de frunte ai justiției. Pornindu-se de aici, se consideră că arestarea bosului (el este reținut, împreună cu fostul său secretar Masahisa Haibara, în închisoarea din Tokio) este menită „să calmeze spiritele”. Totuși, aspectul cel mai pregnant al întregii afaceri este de natură politică. După cum este cunoscut, Partidul Liberal Democrat din Japonia se pregătește pentru alegeri generale anticipate, în toamnă. Mass-media niponă consideră că afacerea Kanemaru, venită după alte întâmplări de acest fel din lumea liberal-democrațiilor japoneze, va consolida poziția partidelor de opoziție, care fac din denunțarea scandalurilor din sfera puterii unul din principalii lor cai de bătaie și o armă electorală de prim-rang. Pornind de la aceste evenimente din Japonia, sunt de făcut, cu bătaie către situația de la noi, unele observații.

Mai înăoi, ceea ce ne deosebește. Este limpede că la japonezi presa, opinia publică nu-și bat gura degeaba. Relevarea unor ilegalități se lasă cu arestări și condamnări, chiar dacă-i vorba de personaje foarte sus-puse. Se poate zice fără teamă de a greși că Japonia a intrat și în Europa, și în America (să ne amintim că presa de peste ocean, printre altele, a dat jos un președinte, iar în Europa presa a făcut să cadă miniștri și guverne și a zguduit profund monarhia britanică). La noi, o știm cu toții, nici un fel de dovezi aduse de presă nu izbutesc să clintescă vreun om al stăpînirii din locul său, nimeni nu-și dă demisia, nimeni nu e arestat. Cineva din sfera puterii poate fi vinovat de orice, nu i se întâmplă nimic. Întâmplările neplăcute sunt rezervate exclusiv celor care nu sunt la putere.

Iar acum, ceva care ne unește (pe noi și pe japonezi): iluzia opoziției că ar putea să vină la cârmă țării datorită cazurilor de corupție din tabăra guvernamentală. Se-nțelege de la sine că orice încălcare a legii de către persoane sus-puse (miniștri, parlamentari, alți demnitari) din ograda stăpînirii trebuie pedepsită, și eu visez la vremea când se va proceda așa și la noi. Dar existența unor astfel de cazuri nu constituie deloc un certificat de bună purtare, și cu atât mai puțin de pricepere, de competență, pentru opoziție. Politicienii din opoziție pot apărea ca foarte cinstiți pentru simplul motiv că nu au averea țării pe mână. Proba adevăratei onestități, a incoruptibilității se dă abia când cei în cauză umblă cu miera. Cât privește știința guvernării, ce să mai vorbim! Dacă opoziția niponă, și în primul rând socialistii, va face campanie electorală agitando cazul Shin Kanemaru și vorbind și de alte scandaluri de la liberal-democrați, în loc să vină cu o alternativă solidă de guvernare, ei vor pierde încă o dată alegerile. Dar asta e acolo, la ei, departe, și pe noi ne interesează mai puțin. Ce ne facem aici, pe malurile Dâmboviței? Li slujește cu ceva opoziției din România faptul că un fedesenist a fost dovedit că fură, faptul că în echipele Roman și Stolojan au fost și elemente corupte și că în echipa Văcăroiu sunt din acestea? Nu, atîta vreme cît opoziția noastră nu și-a constituit propriul ei contingent de politicieni de profesie, în stare să ia taurul de coarne, să ofere un program credibil, să convingă. Până nu se va întâmpla așa, relevarea de către opoziție a unor cazuri de politicieni necinstiți ai puterii va fi curată pierdere de vreme.

ION D. GOIA ■

Satîrul roșu...

În timp ce la MOSCOVA se deschideau — într-o tensiune de nedescris — lucrările Congresului Deputaților Poporului iar armata ocupa poziții strategice în preajma instituțiilor fundamentale, la Washington președinții Clinton și Mittelebrand puneau, în sfîrșit, punctul pe i. Cei doi lideri occidentali au convenit, mai bine mai tîrziu decît niciodată, că este cazul ca Vestul să intervină determinant pentru a bandaja economic ursul răsăritean. S-a evocat o posibilă întîlnire fulger a „celor 7” în vederea „sprijinirii masive a federației ruse și a președintelui acesteia”. Întregul perimetru capitalist a început să reacționeze față de pericolul cu notabile implicații planetare, a reînscutării socialismului. Ca de obicei, Occidentul reacționează cînd „satîrul roșu” i-a

ajuns la os... • Încercarea de mușamalizare a scandalului gigantic din ITALIA (amnistierea corupților în cazul recunoașterii de către aceștia a

TURNUL
BABEL

culpei) a stîrnit un scandal paralel. În parlament, deputații au început prin a polemiza vivace și au terminat prin a se lua de pîr. Trînta a fost filmată și difuzată pe marile canale ale televiziunii italiene.

Export-import de revoluție

Războiul ruso-rus

• Ieri — Gorbaciov și Ligaciov, azi — Elțin și Hasbulatov.
Ce va fi miine?

Al treilea război mondial nu a început printr-un atac simultan capitalisto-socialist și nici printr-un schimb fatal de bombardamente nucleare între Washington și Moscova. Pînă să izbucnească o păruială internațională majoră, în lipsa unor beligeranți de primă mărime, echilibrați și ireconciliabili, se poartă războaiele clasice — amărîte dar crude, locale dar gonflabile. Cel mai mediatizat este cel din fosta Iugoslavie, immortalizat aproape exclusiv din unghi musulman. Sîrbii-sîrbi și sîrbi bosniaci sînt asasinii, criminalii de război, gherilarii sînge-roși. Ceilalți sînt niște prunci bărboși, blajini și păguboși, fără inițiative și fără resentimente, victimizați de concepționiștii de comuniști de Germania și S.U.A. Mă rog...

Sub blamida săracă a C.S.I. alte conflicte fac ravagii. Și ele sînt notificate și, uneori, comentate, dar fără aplomb concertat, fără frenezie tele-gehică și fără acroșări de presă de mare calibrul. Totuși, una dintre multele confruntări din spațiul fost sovietic se bucură de interes. E vorba de războiul... ruso-rus. Acesta e un conflict mai ciudat. Ferocitatea sa este ambalată birocratic și acunsă sub o perdea de fum care îi scutește pe combatanți să-și arunce cu bombe în cap-sau să se mitralizeze reciproc pînă la victoria finală. Războiul ruso-rus

se consumă între Kremlin și Casa Albă din Moscova. Casa Albă din Washington doar stenografiază, analizează și decupează scenariul.

În clipa cînd trimît la redacție aceste rînduri, meciul Elțin-Hasbulatov, cel mai dur din istoria postbelică a fostei URSS, de-abia s-a declanșat. După amenințări repetate, ofensive și defensive prudente, după puneri la zid constituționale și intrigi executive, după un noian de pumni verbali și dactilografiați, cei doi mari s-au întîlnit între corzile Congresului Deputaților Poporului. Care va fi soarta protagoniștilor contează mai puțin. Ce rămîne elocvent este caracterul confruntării, lupta pe viață și pe moarte între două sisteme care coexistă... oficial. Tranșeele nu despart numai un președinte reformat, susținut de Occident și decis să perfecționeze cu grăbire moștenirea lui Gorbaciov, și un parlament de consistență sovietică. Tranșeele despart două moduri de a clădi imperiul lui Petru I: Elțin dorește un imperiu creditat de Occident, structurat democratic și adus „la zi”. Hasbulatov, fanatizat de dogmatică, mai speră în virtuțile etanșizării, în resursele exclusive ale Răsăritului, în experiența sovietică. Așadar, războiul ruso-rus are un caracter civil iar înfruntarea ideologică este cristalizată într-un antagonism ireparabil. Pe acest aliniament

nu se va face pace, indiferent de stilistica etapelor care urmează. Comuniștii nu vor accepta riscul privatizării tranșante și a pluralismului bătut în cuie. Reformatorii nu vor înghiți o putere politică roșie, care să-i paralizaze și, bineînțeles, să-i sufocze. Lăsînd la o parte reacția armatei, a serviciilor secrete și a forțelor paramilitare naționaliste și extreme, acest meci final nu reprezintă altceva decît faza decisivă a unui proces care a început odată cu mișcarea în fața lui Gorbaciov. De la perestroika aplaudată în plin congres PCUS, la glasnostul care a creat atîtea migrene preparatorii și de la puciul nereușit din august 1991 la semnarea Tratatului START II, istoria relaxării și, apoi, a dezmembrării URSS își menține miezul problematic în acest box. Mănușile sînt acum purtate de Elțin și Hasbulatov. Brațele care le poartă se insinuează în geografia continentală a unui imperiu care va trebui să decidă sub ce drapel va pași în arena mondială.

Indiferent de loviturile care se vor administra și de numărul rundelor, războiul ruso-rus este încununarea logică a înțelegerii de la Malta. Era exclusiv ca URSS să exporte revoluție fără să guste din voluptatea acestei experiențe atîta vreme interzise...

RADU BUDEANU ■

Gorbaciov pe urmele Doinei Cornea

În România, minerii au fost aduși de patru ori la București, știm noi de cine (nu de Sfîntul Duh), însă de venirea lor a fost acuzată dna Doina Cornea, cu acie în regulă — plîngere la procuratură (iscălită de Răzvan Theodorescu), citație, audieri, etc. La ruși s-a întîmplat de curînd ceva asemănător: Ministerul Securității a trimis la Procuratura Federației Ruse materiale „cu privire la rolul lui Gorbaciov și a celor din apropierea lui în soluționarea unor probleme de stat” întrucît „în acțiunile lui Gorbaciov se pare că e-

xistă un nucleu infracțional”. Procurorul general al Rusiei, Valentin Stepankov, nici n-a admis, dar nici n-a respins această acțiune, ci doar a înapoiat materialele „pentru clarificări detaliate, serioase”. Totuși, cu privire la posibilitatea pornirii a unei acțiuni penale împotriva lui Gorbaciov după rezultatul dezbaterilor judiciare în problema Comitetului de Stat pentru Starea Excepțională, Stepankov a spus: „Noi, juriștii, am ajuns la concluzia că totul, inclusiv izolarea președintelui, a rudelor, a apropiaților și a cercu-

lui său, a avut un singur scop — un complot vizînd preluarea puterii. Au avut de suferit și o serie de cetățeni ai Rusiei, ai unor foste republici unionale, lipsiți de autoritatea președintelui, izolați cu forța la Foros. Pornim de la faptul că această acțiune a fost îndreptată nu împotriva președintelui ca atare, ci a ordinii constituționale. Au avut de suferit statul și poporul, autoritatea lui”.

Și în România, în cazul Doinei Cornea, și la ruși, în posibilitatea dare în judecată a fostului președinte al u.r.s.s., unii s-au grăbit să susțină că avem de-a face cu o probă a existenței vieții democratice, a existenței statului de drept, că mecanismele de tip occidental încep să funcționeze, lucru care pe cetățeni ar trebui să-i bucure. Eroare. Dacă democrația intra la noi de-adevăratelea în acțiune, în cazul venirii minerilor trebuia început cu cercetarea dlui Iliescu. În realitate, e vorba, și într-un loc, și în altul, de diversiuni. Gorbaciov trebuie din cînd în cînd „dezumflat”, tras de tricou, șicanat, luxat, ca să nu mai emită pretenții la șefie. Apoi, avem de-a face și cu un amatorism al justiției, nu prea obișnuită cu astfel de lucruri și dornică de reclamă prin scandal (Gorbaciov este un subiect gras). Altfel nu se poate explica de ce se întocmesc și se trimît la Procuratură dosare vizînd deciziile politice ale fostului președinte sovietic, decizii care, chiar dacă au fost proaste, nu pot avea caracter penal. Desigur, Gorby cunoaște foarte bine aceste lucruri și e de așteptat ca și de astă dată — cum a făcut și cînd a fost citat ca martor în procesul p.c.u.s. — să le dea cu flit alcătuitorilor de dosare.

RADU BUDEANU ■

ION D. GOIA ■

Senzaționalele dezvăluiri ale unui ofițer sovietic:

În 1945, deasupra Japoniei, au fost lansate nu două, ci trei bombe atomice!

• Una din acestea nu a explodat. Ea ar fi fost recuperată și predată de niponi Ambasadei U.R.S.S. la Tokio

Prin 1979, un oarecare Piotr Ivanovici Titarenco adresa Comitetului Central al P.C.U.S. o scrisoare care, menționa expeditorul, trebuia să ajungă de urgență pe masa lui Leonid Brejnev. În cuprinsul misionarului Titarenco afirma pur și simplu că, în 1945, a fost martorul unor tranzacții secrete între ruși și japonezi, prin care aceștia din urmă au oferit sovieticilor o bombă atomică de fabricație americană. Titarenco își motiva gestul prin „profunda indignare parțială” față de alianța militară americano-japoneză.

Scrisoarea nu a ajuns în mâinile lui Brejnev. În locul acestuia, un funcționar de partid i-a răspuns lui Titarenco pe un ton jignitor, informațiile corespondentului fiind apreciate ca simple fanfani fabricate de o minte sclerозată. Titarenco, la data respectivă colaborator al Institutului de geografie al Academiei de Științe, și-a anunțat colegii că renunță la orice alt demers. El avea să moară uitat, în 1990. Dar în același an, un fecund cercetător al istoriei militare sovietice, ziaristul Igor Morozov, izbutește să obțină o copie a înscrisului redactat de Titarenco și să-l încredințeze tiparului doi ani mai târziu.

Continutul scrisorii aduce în atenția lumii contemporane dezvăluiri cu adevărat senzaționale în legătură cu negocierile secrete ruso-japoneze de la sfârșitul războiului, precum și o nouă explicație a modului în care rușii au obținut secretul bombei atomice. Vom prezenta cuvenitele amănunte, dar nu înainte de a face o scurtă incursiune în biografia misteriosului personaj.

Scrisoarea lui Piotr Ivanovici Titarenco

Fost ofițer al Armatei Roșii și bun cunoscător al limbii japoneze, Piotr Ivanovici i-a însoțit pe mareșalul Malinovski și pe generalul Mihail Kovaliov în campania militară desfășurată în 1945 împotriva armatei japoneze. El a fost deopotrivă singurul însoțitor al parlamentarului sovietic trimis în spatele liniilor inamice pentru a remite înaltului comandament japonez ultimatumul de întrerupere a ostilităților prin capitulare necondiționată. Cu acest prilej, susține Titarenco, un emisar al japonezilor a prezentat oferta de a se livra sovieticilor o bombă atomică americană

neexplodată, recuperată de artificierii niponi dintre ruinele orașului Nagasaki. Iată fragmentele cele mai importante desprinse din scrisoarea adresată de Titarenco lui Leonid Brejnev:

„Oferta pentru livrarea bombei atomice mi-a fost făcută de către un reprezentant al înaltului comandament imperial japonez. Nu-i mai știu numele, deoarece a stat foarte puțin la Shangai. El a sosit la mine în seara zilei de 27 august 1945 și am vorbit împreună o jumătate de oră. L-am întrebat la început ce părere are de noua armă americană. Mi-a răspuns că este vorba de o armă foarte puternică și cu efecte incredibile. A mai adăugat că ea costă foarte mult pe americani și că, deocamdată, lansind trei bombe, și-au terminat rezervele. L-am corectat spunându-i că deasupra Japoniei au fost detonate numai două bombe. Răspunsul său: „Nu, au fost lansate trei bombe, una deasupra Hiroshimei și două peste Nagasaki. Din aceste ultime două, una nu a explodat”. L-am întrebat: „Ce ați făcut cu această bombă?” Răspunsul său: „Ce putem face în actuala situație? Ea se află încă la noi, dar în curând americanii vor sosi și o vor căuta”.

Acesta este Piotr Ivanovici Titarenco, cel care a încercat să-l atenționeze pe Leonid Brejnev că, în 1945, japonezii au predat rușilor o bombă americană, recuperată dintre ruinele de la Nagasaki

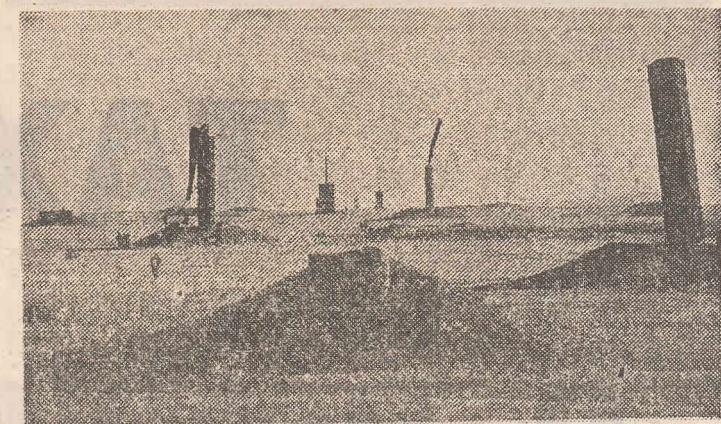
nopolul bombei atomice, noi vom deveni o simplă colonie americană. Dacă însă nu numai americanii, ci și voi veți avea bomba atomică, viitorul nostru va fi altul și Japonia va redeveni o mare putere”. Argumentele sale m-au făcut

August 1945. Pe frontul din Manciuria încep tratativele dintre generali ruși și japonezi. Cu acest prilej a avut loc și un complot antiamerican?

După o scurtă pauză am întrebat: „Mă interesează de ce japonezii doresc să ne predă bomba atomică?” Răspunsul său: „Vedeți, insula noastră va fi ocupată de trupele americane. Dacă America va deține în continuare mo-

să întreb: „Cum puteți în mod practic să ne livrați bomba?” Mi-a răspuns: „Aștept timp cât menținem legătura cu Tokio, nu e greu să o facem. Putem merge la „aparat” și așteptăm instrucțiuni cu privire la modul de

Poligonul de la Semipalatinsk. Aici a avut loc în 1949 prima explozie nucleară sovietică. A fost detonată o bombă atomică rusească, sau una americană, primită prin canale secrete din partea japonezilor?

livrare”. Am întrebat: „Credeți că Tokio va fi de acord?” Interlocutorul meu răspunde: „În această privință pot să pun mîna în foc”. La despărțire, colonelul japonez m-a atenționat că hotărîrea noastră trebuie să fie rapidă, deoarece trupele lui Mac Arthur ocupă în câteva zile Japonia.

Am prezentat de îndată generalului Fedenko toată discuția avută cu emisarul japonez. Mi-a replicat neîncrezător: „Așa ceva nu e posibil. E o glumă? Este de-a dreptul grotesc să crezi că japonezii ne oferă o bombă atomică”. Și zicînd acestea, a părăsit încăperea. El avea un interpret personal pentru limba japoneză, și, desigur, a luat întreaga problemă pe cont propriu. Nu știu ce s-a mai întimplat de atunci”.

Alte mărturii tulburătoare

Igor Morozov, cel care, cum arătam, avea să redescopere scrisoarea lui Titarenco, și-a exprimat la început îndoielile asupra veridicității datelor furnizate. Dar nu pentru mult timp. Un alt cercetător, Gheorghe Plotnikov, avea să descopere în arhivele militare rusești un nou document uitor. Este vorba de o tele-

ținut: „În legătură cu bomba atomică neexplodată, ce urmează să fie transportată de la Nagasaki la Tokio, vă rugăm să o remiteți urgent spre păstrare Ambasadei Sovietice. Așteptăm instrucțiuni”.

De asemenea, într-o depeșă, descoperită de data aceasta în arhiva Ministerului de Externe al URSS, semnată de ambasadorul sovietic la Tokio, se vorbește despre intenția japonezilor de a preda rușilor bomba americană neexplodată.

Sursele americane nu aduc nici o dovadă concludentă

Toate acestea nu găsesc însă nici un ecou în arhivistica americană. În legătură cu aruncarea celei de a treia bombe asupra Japoniei, întreaga documentație a „Proiectului Manhattan” nu oferă nici o informație concludentă. Este adevărat: bomba lansată peste Hiroshima la 6 august 1945, celebra „Little Boy”, a avut trei surori, denumite „Fat Man”. Ele au fost transportate în Pacific pe insula Timian, dar numai una din ele, F-31, a fost dotată cu încărcătură de plutoniu. În F-31 a fost încorporat explozibilul convențional, experimentul urmînd să aibă loc în Oceanul Pacific, iar F-32 a devenit operațională abia după terminarea războiului, cînd materialul nuclear se mai afla încă la baza atomică de la Los Alamos. De altfel, părințele bombei atomice, Edward Teller, consideră versiunea rusească drept o absurditate.

Deoparte și de alta, afirmațiile extrem de categorice pun multe semne de întrebare. A existat cu adevărat o bombă atomică neexplodată? Și dacă da, japonezii au recuperat-o și o păstrează poate în secret pînă în ziua de azi?

Sigur e că rușii și-au întins ochii și urechile pînă în laboratoarele și poligoanele experimentale ale Statelor Unite. Celebrul spion Klaus Fuchs, colaborator al „Proiectului Manhattan” a furnizat sovieticilor date despre descoperirile fizicienilor americani încă din 1943.

Prima explozie nucleară rusească a avut loc pe poligonul de la Semipalatinsk la 29 august 1949. În acea zi, acolo în nordul Kazahstanului, a fost detonată o bombă sovietică, sau una americană recuperată de japonezi după dezastrul de la Nagasaki.

LIVIU TIMBUS

TAXIURILE —

O problemă spinoasă

• Deseori, șoferii au fost agresați, tilhăriți, iar unul dintre ei, de curind, ucis în cursul unei altercații

• Au existat și șoferi incorecți, violenți, agresori, violatori, iar unul dintre ei chiar criminal!

Un criminal
cu mască
de taximetrist

PASCU NICOLAE, născut la 30 martie 1943 în București, încadrat ca șofer la întreprinderea „Energomontaj” București, tată a trei copii își oferea în timpul liber serviciile ca taximetrist particular (fără a avea autorizație!) în zona Gării de Nord, dar și în alte zone. În aparență un om cu un comportament normal, atît în familie cît și la serviciu, Pascu Nicolae s-a dovedit a fi în realitate un criminal crud și periculos, anormal, obsedat sexual, cu predispoziții sado-masochiste. În lunile iulie și august ale anului 1990 el a comis, în București și în zonele adiacente, trei omoruri deosebit de grave, șapte tilhării, cinci violuri și trei tentative de viol și perversiuni sexuale.

Sub protecția meseriei de taximetrist particular (poseda un Fiat 850), el își recruta viitoarele victime (toate fiind femei tinere și foarte frumoase), pe care le ducea, cu forța, în zone din afara Bucureștiului, unde, prin amenințare și violență, încerca să întretină relații intime, normale și perverse, cu această ocazie jefuindu-le de bijuterii și alte bunuri pe care le aveau asupra lor. Pe cele pe care nu a reușit să le violeze sau de care s-a temut să nu-l denunțe le-a omorît prin strangulare.

A scăpat din ghearele morții

În dimineața zilei de 2 iulie 1990, în jurul orei 6,30, **Emilia S.** dorind să se deplaseze din comuna Bulaclu, jud. Ialomița, la locul de muncă din orașul Urziceni, a intenționat să facă autostopul, neșansa sa fiind că tocmai în acel moment, pe șosea, circula cu mașina proprie Pascu Nicolae, care s-a oferit să o ducă la serviciu. În dreptul comunei Manastia, aceasta a părăsit șoseaua, intrînd pe un drum lateral, necirculat. În acest moment, Emilia S. a dat semne de neliniște. Pentru a o potoli, Pascu a scos o șurubelniță și a amenințat-o cu moartea. Cu toate că portiera mașinii era blocată (în mod special), E.S. a reușit să o deschidă și să scape, fugind spre o stîină care se afla în apropiere, agresorul fiind observat și de niște ciobani, care se aflau în preajmă. În acel moment Pascu a fugit.

Omorâtă pentru că
nu s-a lăsat violată

La data de 4 august 1990, tinăra **Liliana Mincu**, aflîndu-se în zona localității Băneasa, a apelat la serviciile „taximetristului” Pascu N.

fără să știe că se îndreaptă spre moarte. Acesta, după o tentativă de viol nereușită, a ucis-o în mod bestial și a tilhărit-o. Cadavrul ei a fost descoperit, ulterior, pe raza jud. Dimbovița.

Pascu înșală încrederea
unei mame

La 12 august 1990, trecînd prin comuna Măgurele, Pascu a fost oprit de dna Niculae, care dorea, ca orice mamă grijulie, să-și pună fiica, pe **Viorica Niculae**, într-un taxi, pentru a ajunge la timp la Gara de Nord, unde urma să se întâlnească cu cîteva colegi, pentru a merge în vacanță la mare. Bărbatul cu părul cărunt și cu aspect de om serios, care se afla la volan însoțit și de o femeie, l-a inspirat încredere și și-a urcat fiica în mașină, nebănuind că o vede vie pentru ultima dată. Dna Niculae, mama Vioricăi, a aflat, după două săptămîni, că fiica sa nu a mai ajuns la întîlnire. La 13 septembrie 1990, cadavrul Vioricăi a fost găsit într-un șanț, pe marginea unui drum, în raza județului Ialomița. Crima a fost comisă în noaptea de 12-13 august 1990, criminalul însuși și toate bunurile victimei: suma de 2.600 de lei și un ceas de mînă; a doua zi el prezentîndu-se, ca și cînd nu s-ar fi întîmplat nimic, la serviciu!

După ce a fost violată
și jefuită, victima a fost lăsată
să plece

În seara zilei de 18 august 1990, în jurul orei 21.00, **Camelia M.**, aflîndu-se în zona Gării de Nord, l-a solicitat pe „taximetristul” Pascu să efectueze o cursă spre domiciliul matusii ei. Acesta, însă, a deviat de la traseul normal și a dus-o într-o zonă nepopulată unde în urma amenințărilor cu un cuțit, a reușit să o violeze și să o deposeze de un lăntșor de aur și de suma de 3.000 de lei.

Pascu „greșește” din nou

În seara zilei de 30 august 1990, Doña M., aflîndu-se în zona Gării de Nord și dorînd să meargă în b-dul George Coșbuc, la matusa ei, a apelat la „taximetristul” Pascu. Acesta a reușit să o ducă într-o zonă dosnică. În afara orașului, unde, sub o ploaie de lovituri „practice” cu cruzime, a fost violată.

După un somn de 20 de minute,
Pascu o „iartă”

La 18 septembrie 1990, **Elena T.** a solicitat aceluiași Pascu să efectueze o cursă de la Gara de Nord spre un loc anume, unde avea de rezolvat o problemă personală. Și de data aceasta șoferul s-a abătut de la traseu, ducîndu-se în afara orașului, unde femeia a fost silită să întretină

raporturi sexuale, fiind, în același timp, deposeată de cercei, verighetă și două inele. Agresorul a întrebato cum dorește să fie omorâtă: prin sugrumare sau prin înecare în canal? După 20 de minute de somn (timp în care victima nu avea cum să scape), agresorul i-a spus femeii că a scăpat de la moarte sigură și să se considere născută a doua oară.

În instanță, criminalul a declarat că nu regretă faptele sale și că trimiterea în judecată a fost... o înscenare a S.R.I.-ului! Comentariile sînt de prisos. A fost condamnat la închisoare pe viață.

Taximetristul ucigaș
era un mare iubitor
de ciini

În seara zilei de 29 ianuarie 1992, în jurul orei 21.00 **Lavinia Stoian** (26 ani, fără ocupație, necăsătorită), împreună cu mama ei, apelează la un taximetrist particular pentru a le duce din cartierul Berceni în Piața Unirii. Mama ei rămîne în Piața Unirii la niște prietene, iar ea îl solicită în continuare, pe taximetrist, pentru a merge să cumpere țigări de la un magazin din apropiere. De atunci, Lavinia nu a mai apărut. Părinții ei au reclamat în luna februarie dispariția. Cadavrul Laviniei a fost găsit pe data de 16 martie 1992 în lacul Pantelimon.

La data de 29 martie 1992, **Andreeva Elvira Vasilievna**, turistă rusoaică din Kuibîșev, solicită un taximetrist particular să facă o cursă din fața hotelului situat pe Platforma Măgurele spre centrul orașului (București). De atunci nu a mai fost văzută de ceilalți turiști cu care venise în România. Cadavrul ei a fost găsit la data de 31 martie 1992, în lacul Pantelimon. Victima, înainte de a fi sugrumată, fusese violată.

De data de 14 septembrie 1992, lucrătorii de la stăvilă-rul de pe riul Dimbovița descoperă pe fundul de beton al canalului de irigații un cadavru ars. Cercetările au stabilit că victima este **Mariana Bîltic**, în vîrstă de 25 de ani, necăsătorită, vinzătoare la magazinul „Cocor”.

Cercetările efectuate de organele de Poliție împreună cu procurorul criminalist Marian Nazat au stabilit că autorul celor trei omoruri este taximetristul particular **ADRIAN STROE**.

În legătură cu acest caz, dl. procuror Marian Nazat, de la Procuratura Municipiului București, ne-a spus: „Adrian

Stroe fusese condamnat 2 ani, în anul 1982, pentru înșelătorie. A fost, timp de doi ani, student la Facultatea de Construcții din București. Des-părțirea de soția sa, pe care a iubit-o și încă o mai iubește, l-a marcat foarte mult. Victimele sale acceptau preludiul unui eventual act sexual, pentru ca după aceea să se răzgîndească, din diferite motive, și să nu mai întretină raporturi sexuale cu el. Refuzul lor îl făcea să se simtă inferior. Criminalul are discernămint și răspunde penal pentru faptele sale”.

Un profesor
universitar jefuit
de un taximetrist

În seara zilei de 19 ianuarie 1993, dl. **Gheorghe Beleiu**, profesor la Facultatea de

Drept, în vîrstă de 49 de ani, domiciliat în str. Cercetătorilor nr. 5, București, aflîndu-se pe b-dul Mihail Kogălniceanu, a solicitat un taximetrist particular să-l ducă în cartierul Ferentari. Dl. profesor, aflîndu-se sub influența licorilor lui Bachus, a adormit în mașină. Șoferul taxiului a profitat de situație și a „împrumutat” de la dl. Gh. Beleiu un portofel, geanta diplomat în care avea acte, 110.900 de lei, 205 dolari S.U.A. și 110 mărci germane. După ce a fost jefuit, dl. profesor a fost împins din mașină de către taximetrist (moment în care clientul s-a trezit) și abandonat în plină stradă. În aceeași seară, dl. Beleiu a anunțat organele de Poliție că a fost jefuit de un taximetrist particular necunoscut. Cercetările continuă pentru identificarea făptașului.

GHEORGHE BARBU ■

Vocea străzii

GEORGE NICULAE (inginer): „Comportamentul taximetristilor este, uneori, agresiv, chiar impertinent. De cele mai multe ori discuțiile se nasc referitor la regimul de taxare. Mulți dintre ei scot în evidență o lipsă acută de educație. Se simt jigniți atunci cînd le ceri, chiar într-un mod politicos, să pună în funcționare aparatul de taxat. Sînt de părere că atunci cînd li se eliberează autorizațiile să fie foarte bine testați”.

ANIȘOARA MIHALAȘCU (contabilă): „Nu am încredere în șoferii de taximetrie. Pe timp de noapte nu mă urc în taxi pentru că mi-e încă Am citit în presă destule lucruri urite despre comportamentul lor”.

CRISTIAN PENTELESCU (sculptor): „Evit pe cît posibil să am tangență cu această breasă”. Comportamentul taximetristilor se situează la extreme, unii sînt corecți iar alții sînt escroci. Nu le las bacșiș nici un leu pentru că nu merită”.

MARIANA CHEOSA (asistentă medicală): „Din cauza faptului că sînt mîtrocani ezit să mă urc într-un taximetru, pe timp de noapte nici nu mai vorbesc”.

GABRIELA CUCUREZEANU (proiectantă): „Prin iulie 1991 am avut o problemă cu un șofer de taxi. Era foarte insistent, m-a invitat la o cafea, la teatru. L-am refuzat. Nu a vrut să înțeleagă sub nici o formă că nu mă interesează persoana lui. Am fost nevoită să cobor mai devreme. Mi-a stricat buna dispoziție pentru toată ziua”.

DAN ILIE (economist): „Taximetrele constituie un rău necesar. Violența taximetristilor este, de fapt, violența în care trăiește societatea românească acum”.

GETA TUDOR (medic): „Sînt aroganți și prea agresivi”.

MIHAI COSTEA (muncitor): „Taximetristii? Mici pungăși. De obicei uită să-ți dea restul. Au făcut din bacșiș un drept al lor. Sînt nervoși și sar repede la bătaie. Am cunoscut puțini taximetristi cumsecade”.

TATIANA GHEORGHE (vinzătoare): „Majoritatea șoferilor de taxi sînt obraznici. Am întîlnit cazuri cînd îți cer cît vor ei. Dacă nu le dai, riști să rămii, noaptea, în stradă”.

GHEORGHE BARBU ■

CONSILIER ECONOMIC

Piața valutară

Fantezii de primăvară în decor hibernal

Intr-un interval de 20 de zile — de la începutul ultimei decade din februarie până la finele primei decade din martie — autoritățile noastre monetare i-au mai tăiat leului național o bucă din falnică-i coadă împărătească — fără anestezie și (aparent) fără prejudecăți. Iată că, încet-încet, dar tot mai sigur, fioroasa jivină valutară a patriei tinde să se transforme într-o jalnică arătare, zăpăcită de atacurile 0 la baisse (sub centură, dacă nu vreți să fim cu orice preț... prețioși) care, în consonanță cu peisajul hibernal oarecum surprinzător, îi pregătesc un dardeluș al cărui punct terminus se va situa, probabil, undeva în zona „pieței libere” din fața de la Inter. Pentru treaba asta, este suficient ca artizanii licitațiilor supervizate de cerberii Băncii Naționale să incline mai hotărât panta zisului „dardeluș”; atunci, artificiiile savant-oculte cu care domniile-lor alimentează din belșug retorta fixing-ului nu și-ar mai avea rostul.

În pofida opinilor acelor care văd în devalorizarea galopantă a monedei naționale semnele unei maladii incurabile, mă declar, în continuare, partizanul politicii de ajustare prin această metodă a cursului de schimb al leului în raport cu dolarul american. Numai că ajustarea nu mai trebuie gândită și pusă în operă la scară redusă, de laborator.

După doi ani de experiențe aleatoare și fără nici un rezultat, guvernării ar trebui să înțeleagă faptul că unificarea ramurilor cursului de schimb nu ține de domeniul problemelor care pot fi rezolvate prin decret. Piața valutară a demonstrat că tranzacțiile de pe segmentul său neoficial — botezat, de unii analiști nostalgici, piața neagră — nu ascultă de legile de cabinet, ci, mai curând, se supune unor legi pe care economia politică le numește, de la fiziocrați încoace, naturale.

Avatarurile leului în căutarea unui echilibru adecvat pe piața valutară pot fi stopate numai dacă dirigitorii destinelor (monedei) noastre vor înțelege ca adecvat înseamnă natural și că natural, în economia de piață, înseamnă piață. Și în economie, la fel ca și în alte științe ale vieții, un suport natural aproximează mult mai bine realitatea decât orice adecvare gândită în laborator, oricât de perfecționată ar fi instrumentele de lucru de care dispun laboranții.

Cred că orice savant este vizitat de tentația de a-și confunda laboratorul cu lumea. Prins în virtutea elevatelor sale experiențe și privind, de pildă, numai combinarea in vitro a oxigenului cu hidrogenul, un savant poate afla că apa este — întâmplător — și udă, numai dacă, într-o „recreație”, prin curte, îl prinde ploaia.

Dar să lăsăm speculațiile metaforice și să revenim la problema care ne interesează. Cum ziceam, de doi ani, leul oficial (sau de laborator, dacă vreți) aleargă după intruchiparea lui firească, de (sau din) piață, lansat într-un efort disperat de căutare a echilibrului; care echilibru s-a dovedit, cel puțin până acum, de neatins. „Dardelușul” cu un unghi de înclinare de 10 la sută pe care leul s-a jucat în perioada de care ne-am ocupat ar putea fi folosit ca o trambulină cu efect „în oglindă” care să-l proiecteze în piață, adică în zona unui raport natural de schimb, pe care eu îl văd așezat la cota de 750 de lei per dolar.

Altfel, după cum titra până mai ieri un mare cotidian de pe la noi, monstrul ne va ucide pe toți. Și nu știu dacă lucrul ăsta ar mai mira, prea tare, pe cineva.

MARCEL APOSTOLESCU ■

ROTHMANS INVESTEȘTE ÎN RUSIA

După câteva luni de negocieri, prestigiosul grup multinational ROTHMANS INTERNATIONAL TOBACCO LIMITED (Marea Britanie) a încheiat un contract de constituire a unei societăți mixte cu NEVO TOBACCO LIMITED, firmă rusă producătoare de țigări cu sediul la St. Petersburg, CSI.

Această societate mixtă, în care ROTHMANS INTERNATIONAL va deține 75% din acțiuni, va purta numele de „ROTHMANS NEVO” SA și își propune construirea unei fabrici noi de țigăre la St. Petersburg. Noua capacitate de fabricație urmează a-și începe producția în anul 1995,

fiind concepută pentru a produce la început 10 miliarde de țigăre anuale, cu posibilități de extindere ulterioară, pe măsura creșterii cererii.

Investiția grupului ROTHMANS INTERNATIONAL, eșalonată pe cîteva ani, va atinge un nivel de circa 90 de milioane de dolari, acoperind în principal cheltuielile de construcție precum și furnizarea echipamentelor și utilajelor necesare.

Societatea mixtă constituită la St. Petersburg reprezintă o importantă inițiativă pe termen lung a grupului ROTHMANS INTERNATIONAL, bazată pe dorința acestuia de a-și consolida po-

ziția pe piața respectivă. Este pentru prima dată că ROTHMANS INTERNATIONAL preia o participare majoră într-un proiect de investiții din Europa Centrală și Răsăriteană. În completarea contractelor de licență deja existente în Polonia și fosta Iugoslavie.

Este o dovadă a dorinței cunoscutei firme multinaționale de a investi în locul și momentul cel mai potrivit. Sintem, de altfel, informați, că ROTHMANS INTERNATIONAL se află în prezent în tratative cu autoritățile române pentru realizarea unei investiții în industria tutunului din România.

În direct, din zona Economică Specială

CHINEZII DORESC SĂ INVESTEASCĂ ÎN ROMÂNIA

Am aflat de la Agenția Română de Dezvoltare că, în cadrul unui program organizat de Ministerul Comerțului, în prima decadă a lunii martie ne-a vizitat țara o delega-

ție a CITIC (China International Trust and Investment Corporation), condusă de președintele corporației, dl. Wei Mingyi.

CITIC este cea mai mare corporație transnațională chineză, cuprinzând 29 de societăți și bănci, care își desfășoară activitatea în domeniul producției, comerțului, serviciilor și finanțelor. Activele corporației se ridică la circa 8 miliarde de dolari. CITIC are investiții în 370 de întreprinderi din China și deține participatii de capital în cadrul a 65 de întreprinderi din Statele Unite, Canada, Australia, Germania și Thailanda.

Delegația chineză a investigat climatul investițional din România, dorind să dezvolte la noi o serie de proiecte de colaborare în industria extractivă, energetică, petrochimică, electronică, telecomunicații, transporturi, turism, afaceri imobiliare, consulting, finanțe și bănci.

Făcînd un rezumat al discuțiilor purtate cu oamenii de afaceri chinezi, dl. Costea Munteanu, secretar de stat la Departamentul de Reformă Economică, ne-a declarat:

„Principalul obstacol care bazează calea unor investiții semnificative ale CITIC în România constă în dificultățile pe care CITIC — și oricare alt investitor străin —

le întâmpină în transformarea profiturilor obținute în lei, pe piața românească, în valute liber convertibile. Chiar dacă legislația noastră permite transferul integral al acestor profituri, mecanismul greoi de funcționare al pieței valutare și alți factori adiacenți creează probleme investitorilor. Soluția alternativă pe care o gîndesc partenerii chinezi este de a cumpăra mărfuri românești pe care să le vîndă nu în China, ci pe piețele europene limitrofe. În acest caz, investițiile CITIC în România ar căpăta un pronunțat caracter strategic, deschizînd capitalului chinez o cale de acces direct în Europa Răsăriteană. Practic, pînă acum, corporația nu a făcut investiții de capital în Europa Centrală și de Est. Delegații chinezi nu văd poziția țării noastre ca fiind neapărat privilegiată, față de alte țări est-europene. Ei își continuă turneul de prospectare a pieței, plecînd, pentru o săptămînă, la Moscova. Cînd se vor întoarce în România vom proceda la analize detaliate. În colaborare cu A.R.D., departamentul nostru le va asigura asistența necesară pentru ceea ce dînsii doresc să facă în România”.

A consemnat
CALIN MARCUȘANU ■

ALEXANDRU ARION ■

Avatarurile drumului nostru spre Europa

Raportul anual al Băncii Europene pentru Reconstrucție și Dezvoltare

În raportul pe 1992 al B.E.R.D., paginile despre România apar în capitolul intitulat Europa de sud-est. Alături de țara noastră, în capitolul respectiv mai întîlnim Albania, Bulgaria și Moldova. Pe ansamblu, articolul consacrat României pare să aprobe măsurile întreprinse de fostul guvern pe plan economic-financiar, deși datele consemnate nu sînt prea încurajatoare. În context, expertii B.E.R.D. reproșează guvernărilor noastre neînceperea marii privatizări. Totuși, Legea privatizării din august 1991 este caracterizată drept „ambicioasă”, iar acțiunea ei este considerată „vizibilă”.

Datele din primele zece luni ale lui 1992 indică faptul că obiectivele pe termen scurt ale politicii financiare — adică reducerea lunară cu 3% a ratei inflației, păstrarea deficitului bugetar pe 1992 sub limita de 2% din produsul intern brut și „înghețarea” deficitului curent, al balanței de plăți la 1,3 miliarde de dolari — au fost, în mare, atinse; doar inflația, se precizează în raport, a depășit limita propusă. În primele luni ale lui 1992, exporturile de devize convertibile au fost de 26% mai mari decît în perioada corespunzătoare din 1991, în timp ce importurile au scăzut și, ca urmare, deficitul balanței co-

merciale a fost de numai 0,96 miliard de dolari, comparativ cu 1,2 miliarde în aceeași perioadă din 1991.

B.E.R.D. consideră necesar ca actualul guvern să urmeze linia politicii economice a celui precedent; în plus, așteaptă adoptarea unei legi a falimentului. În final, în raport se constată că, în România, șansele stabilizării economice sînt mari. Acordul de credit, stand-by semnat cu Fondul Monetar Internațional în 1992 constituie un argument forte în acest sens.

În Cehia va intra în vigoare legea falimentului

● **La noi mai așteaptă (nu se știe ce)**

Combinatul siderurgic de la **Poldi Kladno** — cel mai mare producător de oțel din Republica Cehă — a solicitat guvernului de la Praga un moratoriu de trei ani pentru achitarea taxelor în sumă de 450 de milioane de coroane (14,3 mil. dolari), pe care le datorează bugetului de stat. Cererea gigantului de la **Poldi Kladno** a intervenit la câteva zile după ce băncile i-au acordat un împrumut de urgență de 160 de milioane de coroane (4,25 mil. dolari) pentru a-și achita datoriile restante către furnizorii de electricitate. **Poldi Kladno** este cel mai mare consumator de energie electrică din regiunea capitalei cehice și mai are nevoie de încă 70 milioane de coroane (1,85 mil. dolari) pentru a „supraviețui” în următoarele câteva săptămâni.

Guvernul ceh, asaltat literalmente și de alte cereri de acest gen, nu a cedat, pînă acum, decît în fața insistențelor Grupului industrial **CKD**, oferindu-i o mîna de ajutor. Este clar, însă, că Executivul nu va putea face față valului de favoruri pe care i le solicită întreprinderile de stat

amenințate de colaps. „Recrudescența” actuală a cererilor de sprijin este determinată de faptul că, în aprilie, va intra în vigoare **legea falimentului** — votată de Parlamentul ceh încă din toamna trecută. Aflați în situația de a se declara în **încetare de plăți**, „penitenții” se tem că, luna viitoare, vor fi siliți să își închidă porțile. Ar urma, firește, concedieri masive — și acest lucru nu ar pica tocmai bine în Cehia, țara cu cea mai scăzută rată a șomajului de pe continent.

Guvernul de la Praga a prezentat, deseori, nivelul redus al șomajului (care afectează mai puțin de 3 la sută din totalul populației active), ca fiind un succes datorat politicii sale de privatizare rapidă a economiei țării. Este

clarat în repetate rînduri că **economia cehă nu are nevoie de investiții**, ci doar de piețe de desfacere pentru produsele sale. În situația nou creată de acțiunea legii falimentului, guvernul de la Praga s-ar putea să-și reconsidere poziția.

Sînt însă și semne că atitudinea dură adoptată anterior de Executiv în problema finanțării externe a reformei ar putea fi bună pînă la capăt. Filialele pragheze ale unor mari bănci germane au anunțat că mai multe firme din Bavaria și-au exprimat intenția de a-și transfera o serie de

unități de producție în Cehia. Opțiunea întreprinzătorilor bavarezi poate să fie considerată surprinzătoare, în condițiile în care în landurile răsăritene din propria lor țară se resimte o nevoie acută de capital. Preferința lor este motivată însă, dacă avem în vedere faptul că nivelul costurilor de producție este, în Cehia, mai convenabil și, mai ales, faptul că productivitatea muncii este net superioară celei din fosta Germanie „democrată”.

MARCEL APOSTOLESCU ■
(după The European)

O altă Germanie în Germania

Nici nemții nu produc nemțește, în răsărit

Reconstrucția Germaniei Răsăritene devine, pe zi ce trece, îngrijorător de costisitoare. Oficial, **transferurile nete de capital** din Vest către Est au însumat 139 de miliarde de mărci (86 mld. dolari) în 1991 și 180 de miliarde de

tensiuni la toate nivelurile. Pentru a face față insistențelor cereri de ajutoare financiare primite din noile landuri, guvernul federal a negociat cu autoritățile din Est un **pact de solidaritate** (Solidarpakt) care vizează o redistribuire mai echitabilă a cheltuielilor între toate forțele angrenate în procesul de reconstrucție. S-a ajuns la concluzia că subvențiile repetate — banii veniți de sus — i-au demotivat pe salariații din landurile estice. Ca urmare, autoritățile federale cer sindicatelor să accepte rate mai modeste de creștere a salariilor, costul unei unități de forță de muncă (salariul oră/om), fiind, deja, de 10 ori mai mare în Germania Răsăriteană decît în Polonia sau Cehia.

Este clar că formula de finanțare a procesului de restructurare trebuie schimbată. **Subsidia mania** trebuie stopată. Cazul Germaniei de Est constituie dovada incontestabilă a faptului că, oricît de bine ar fi „garnisită” vistieria statului, **neproductivitatea** nu poate fi decît incurajată (și nu eradicată) prin subvenții.

MARCEL APOSTOLESCU ■
(după The European)

Reforma în Est

adevărat că, în Cehia, transferul proprietății de stat către sectorul particular s-a derulat într-un ritm considerabil mai accelerat decît în celelalte țări din fostul lagăr comunist. Mulți analiști apreciază, însă, că „miracolul ceh” va lua sfîrșit în această primăvară, cînd **legea falimentului** își va produce efectele; ei prognozează creșterea cu peste 5% a ratei șomajului, care ar urma să atingă, potrivit estimărilor respective, o cotă record de 8% din totalul populației apte de muncă.

Artizanul reformei, primul ministru **Vaclav Klaus**, a de-

mărci (110 mld. dolari) în 1992. Din 1989 și pînă în prezent, în fosta Germanie comunistă producția industrială a scăzut cu mai mult de 50%; la începutul lunii februarie, autoritățile au declarat o rată a șomajului de 16%, dar unele statistici neoficiale — luînd în calcul subutilizarea de ansamblu a forței de muncă — apreciază că șomajul afectează, de fapt, peste 40% din totalul populației active.

Șomajul și declinul producției nu trebuie privite ca fiind niște consecințe automate ale reunificării, dar ele trenează procesul integrării, generînd

O STAȚIE NEDORITĂ PE TRASEUL TRENULUI DE MARE VITEZĂ

Societatea Națională a Căilor Ferate (SNCF) din Franța va lua în considerare posibilitatea de a colabora cu anumite firme particulare în finanțarea unor proiecte majore de investiții — a anunțat purtătorul de cuvînt al societății, precizînd că „nu a sosit încă timpul” pentru a nominaliza posibili parteneri pe care conducerea SNCF îi are în vedere.

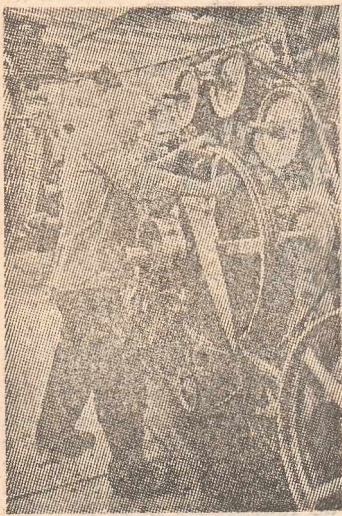
Deschiderea acestei întreprinderi speciale din Franța către sectorul privat al economiei constituie soluția preconizată pentru finalizarea unui proiect care vizează construirea unui tronson feroviar **Paris — Strasbourg**, destinat celebrului TGV (train à grande vitesse), capabil să străbătă cei 408 km dintre cele două orașe în mai puțin de două ore. Proiectul are și o semnificație europeană, deoarece, prin Strasbourg, s-ar realiza și interconectarea sistemelor feroviare de mare viteză din Franța și Germania.

În pofida avantajelor incontestabile pe care le procură tronsonul respectiv nu poate fi construit din lipsă de bani. Linia guvernamentală de finanțare acoperă doar 3/4 din volumul total al investiției, iar autoritățile locale din Alsacia au refuzat să contribuie la finanțarea proiectului, anunțînd că nu au de unde să adune **miliardul de franci** (circa 185 de milioane de dolari), pe care ar trebui să-l vireze în contul punerii în operă a investiției.

Impasul financiar cu care se confruntă SNCF are un evident substrat politic. În pragul alegerilor legislative, stînga nu-și poate permite luxul de a cere contribuabililor să accepte o majorare a impozitelor, care să-i permită mobilizarea la buget a unor resurse suplimentare. Pe de altă parte, partidele de centru-dreapta din opoziție — pe care mulți comentatori le văd cîștigînd cursa electorală — trebuie să aștepte rezultatul eventual favorabil al alegerilor pentru a-și pune în aplicare intenția de a ceda unor firme particulare administrarea industriilor și serviciilor de stat pe care intenționează să le privatizeze.

Pînă atunci, și TGV așteaptă pe o linie moartă.

MARCEL APOSTOLESCU ■
(după The European)

Mondo ● Business ● Cocktail

● **Ofertă specială?** — În cadrul unei recente conferințe de presă, **Gijs de Vries**, reprezentantul Olandei pe lângă Comisia Pieței Comune, a afirmat că Ungaria, Polonia, Cehia și Slovacia ar putea fi primite în Comunitatea Economică Europeană în anul 2002. El a propus ca țărilor respective să li se acorde un statut special și, în temeiul acestui statut, ele să aibă acces la bugetul comunitar.

● **Arabia Saudită** nu este de acord să majoreze prețul petrolului pe care îl vinde, considerînd că scumpirea țeiului brut ar putea afecta cererea pe termen lung. Autoritățile din celelalte țări membre ale OPEC intenționează să urce cu 4 dolari prețul barilului de ței exportat, de la 18 dolari, în prezent, la 22 de dolari, în următoarele luni.

● **O anchetă** a firmei londoneze de consultanță **Decision Makers** a arătat că **Sir Leon Brittan** este cel mai

popular dintre înalții funcționari ai Comunității Economice Europene. În clasamentul personalităților „cu priză la public”, **Sir Leon** este urmat de olandezul **Karel Van Miert** și de englezul **Bruce Millan**. În cadrul anchetei au fost intervievați 850 de reprezentanți ai unor organizații de afaceri din țările comunitare.

● În perioada imediat următoare, **prețul aurului** va oscila în interiorul unui interval cuprins între un nivel minim de 327 de dolari și un nivel maxim de 333 de dolari per uncie — apreciază specialiștii de la Bursa metalelor prețioase din New York.

● **Turcia și Egiptul** au anunțat că sînt interesate să achiziționeze importante cantități de griu pentru panificație. **Turcia** dorește să importe 500.000 de tone de griu, iar **Egiptul** 200.000 de tone — se arată într-un buletin informativ dat publicității de

board-ul Bursei din Chicago. Impulsionate de o cerere în urcare, prețurile practicate pe piața cerealelor panificabile înregistrează, în prezent, o tendință evidentă de creștere. Contractele cu termen de livrare pentru luna în curs s-au încheiat la prețul de 3,69 de dolari per bushel (un bushel = aprox. 18 litri).

● **Prețul mondial al cafelei** va cunoaște o evoluție descendentă pe parcursul lunilor următoare. Contractele cu termene de livrare în martie și aprilie s-au încheiat la prețuri care oscilează între 941 și 943 dolari per tonă, în timp ce contractele cu livrare în intervalul iulie-septembrie au coborît pînă la nivelul de 910—912 dolari per tonă.

● **Zahărul alb (rafinat)** se vinde la Bursa din Paris cu prețul de 269,30 dolari per tonă, iar **zahărul brut** nu depășește la bursa din Londra prețul de 215 dolari per tonă. În cursul anului 1993,

prețul mondial al zahărului va înregistra o tendință semnificativă de scădere. Contractele cu livrare în decembrie au coborît prețul zahărului brut pînă la nivelul de 195 de dolari per tonă, și, tot în decembrie, prețul zahărului rafinat a „alunecat” la cota de 251 de dolari per tonă.

● **Electricitate de France** — regia autonomă de electricitate din Franța — a anunțat că va încheia anul 1992 cu un profit de 2,5 miliarde de franci (453 milioane de dolari), mai mare decît cel preconizat în analizele întocmite pînă acum. Pe fondul necazurilor cu care se confruntă alte întreprinderi franceze similare (vedeți, în această pagină, cazul SNCF — TGV), succesul EDF este o floare rară.

● **Comunitatea Europeană** a adresat țărilor din Europa Răsăriteană rugămîntea de a-și limita exporturile de oțel și de a majora prețurile oțelurilor exportate pentru a asigura întreprinderilor siderurgice din țările comunitare posibilitatea de a rămîne competitive. În același timp, Co-

misia Pieței Comune a reitrat producătorilor de oțel din țările membre ale C.E.E. necesitatea de a-și reduce producția. Comisia a recomandat trecerea neîntîrziată la un program strict de limitare a producției, cerînd firmelor occidentale interesate să-și reducă atît producția de oțel brut, cît și producția de profile laminate din oțel.

● **La sfîrșitul lunii februarie**, la Lvov a avut loc prima licitație de privatizare din Ucraina. Au fost vindute unor întreprinzători particulari 17 mici restaurante și magazine cu profil general. Deschizînd licitația, **Volodimir Pilipeiuk**, președintele Comisiei parlamentare pentru reforma economică, a declarat că dă startul marii privatizări în Ucraina, țară în care statul deține încă peste 94 la sută din totalul activelor din economie.

MARCEL APOSTOLESCU ■
(după The European, Financial Times și Wall Street Journal Europe)

IMPORTANTĂ ESTE ACȚIUNEA

• *Fondul Monetar Internațional își expune punctul de vedere*

FLACĂRA: Cînd, cum și de ce a apărut Fondul Monetar Internațional?

DI. Joshua GREENE: Fondul Monetar Internațional reprezintă, împreună cu Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare (B.I.R.D. — Banca Mondială), nucleul organismelor financiar-bancare ale Organizației Națiunilor Unite; scopul F.M.I. este, însă, oarecum diferit de cel al B.I.R.D. și de cel al B.E.R.D. (Banca Europeană pentru Reconstrucție și Dezvoltare), instituția europeană similară Băncii Mondiale.

F.M.I. a început să funcționeze în mai 1946, în Washington, D. C. — capitala Statelor Unite; la acea dată, avea 39 de membri. Motivul apariției F.M.I. a fost dorința țărilor fondatoare de a eradică și de a preîntîmpina anumite fenomene negative care se manifestau în economia mondială. În anul '30, aproape toate țările din lume au încercat să-și protejeze cetățenii de efectele crizei economice apelînd la politici vamale excesive, la suprataxarea operațiunilor de import-export. Rezultatul acestor politici protecționiste a fost contrar celui așteptat: criza economică mondială s-a adîncit.

FLACĂRA: Cîți membri are acum F.M.I.?

DI. J. G.: La Fond s-au afiliat voluntar 165 de țări, pentru că au înțeles avantajele consultărilor multilaterale în menținerea unui sistem stabil de cumpărare și vânzare a monedei lor naționale, astfel încît plățile între țări să poată avea loc fără probleme. F.M.I. încearcă să supravegheze comerțul internațional, urmărind creșterea economiei mondiale. Acestei activități i s-au mai adăugat și altele, cum ar fi asigurarea asistenței tehnice pentru țările membre în domeniile legate de macroeconomie, asistența financiară pentru rezolvarea problemelor legate de balanța de plăți etc.

S-a evitat un colaps al sistemului internațional de plăți

FLACĂRA: Vă rugăm să ne prezentați cîteva dintre activitățile recente ale Fondului Monetar Internațional.

DI. J. G.: Evenimentele din ultimul deceniu au însemnat pentru F.M.I. confruntarea cu cele mai mari probleme din istoria sa de 50 de ani. În 1982, a izbucnit criza debitorilor, cînd un număr de țări în curs de dezvoltare, cu datorii foarte mari, s-au găsit în situația de a nu mai reuși să-și plătească debitele. Criza a fost depășită prin răspunsul imediat al F.M.I., care a asigurat

țărilor respective împrumuturi masive pentru sprijinirea reorganizării economice; experții Fondului au intermediat dialogurile dintre țările debitoare și cele creditoare, coordonînd eforturile de reșalonare a debitelor. S-a evitat astfel un colaps al sistemului internațional de plăți. Problema datoriiilor internaționale nu a fost nici acum rezolvată complet, dar sistemul monetar internațional este, în prezent, stabilizat.

Începînd cu anul 1990, eforturile F.M.I. s-au concentrat în două direcții. În primul rînd, Fondul a organizat mai multe programe de asistență pentru țările Europei de Est, angrenate în dificilul proces de tranziție de la economiile planificate centralizate la economia de piață. F.M.I. asigură atît creditele necesare, cît și asistența tehnică, finanțînd expertizele pentru stabilirea acelor structuri financiare și economice — băncile centrale de emisiune, sistemul de impozitare, convertibilitatea monedei naționale, regimul tarifelor — indispensabile pentru funcționarea unui sistem economic bazat pe libera inițiativă. În al doilea rînd, Fondul a continuat să-i asiste pe membrii săi săraci în eforturile lor de a-și crea cadrele instituțional-funcționale necesare creșterii economice. Împrumuturile cu dobînzii foarte mici și cu perioade de rambursare îndelungate au făcut foarte atrăgătoare facilitățile oferite prin așa-numitele programe de ajustare structurală; și în viitor F.M.I. va acorda o atenție specială țărilor sărace.

FLACĂRA: Care sînt relațiile F.M.I. cu România?

DI. J. G.: În România urmează să sosească o echipă de specialiști din Statele Unite pentru a ajuta Banca Națională să acționeze ca o adevărată bancă de emisiune și, de asemenea, pentru a furniza asistență pentru statistică. F.M.I. colaborează cu Ministerul de Finanțe, sprijinind acest minister-cheie în acțiunea de implementare a taxei pe valoarea adăugată.

În cîrînd, trebuie să sosească la București un grup de experți ai Fondului, pentru a stabili cu guvernul român cadrul unui nou acord al acestuia cu F.M.I., care să permită României continuarea reformei. F.M.I. a împrumutat României un miliard de dolari, din primăvara anului 1991 și pînă în prezent.

În 1994, România va începe plata datoriiilor

FLACĂRA: La noi, se face uneori auzită opinia potrivit căreia aceste împrumuturi mai mult strică decît ajută, ducînd, în final, la „stringerea curelei”.

DI. J. G.: Modul acesta de

a privi lucrurile este limitat. E drept, spre deosebire de Banca Mondială, care nu impune restricții asupra modului de utilizare a banilor, F.M.I. împrumută bani numai în anumite condiții. De exemplu, banii proveniți din creditele acordate de Fond trebuie folosiți de România pentru finanțarea unor investiții în industrie, pentru a-și plăti o serie de importuri vitale, cum sînt cele de petrol și grîu, și pentru constituirea rezervei valutare a statului; în pofida restricțiilor impuse de Fond, o parte din rezerva valutară a fost deja cheltuită. De trei ani, România are o balanță comercială deficitară. Ajutorul din străinătate a contribuit la finanțarea deficitului, dar nu a fost suficient. Cineva trebuie să acopere diferența! Și, F.M.I. a asigurat banii necesari!

Creditele acordate de Fond trebuie plătite după trei ani și trei luni; în 1994, România va începe, deci, restituirea banilor împrumutați. Dobînda plătită de țara dumneavoastră este sub 7%; F.M.I. stabilește rata dobînzii luînd în calcul nivelul de dezvoltare al țării pe care o creditează. Aceeași rată a dobînzii funcționează și în cazul unor țări cum ar fi Brazilia, India, Zambia etc.

La acordarea împrumutului, F.M.I. cumpără în moneda țării respective, la cursul oficial, echivalentul (în dolari al) sumei împrumutate. Acești bani trebuie răscumparați de țara debitoare la rambursarea împrumutului. Fondul practică și o modalitate extinsă de creditare, care asigură o perioadă de rambursare mai îndelungată; împrumuturile din fondul extins se acordă numai pentru probleme economice importante. De astfel de împrumuturi beneficiază, acum, Polonia.

În 1992, banii împrumutați de România de la F.M.I. au avut ca destinație principală refacerea rezervei valutare a țării, care urma să atingă, la finele anului precedent, nivelul de 700 de milioane de dolari; cum am mai spus, o parte din acești bani s-a cheltuit deja. România nu a respectat acest criteriu de performanță inclus în acordul anterior de creditare.

FLACĂRA: Ce alte criterii de performanță au mai fost stabilite?

DI. J. G.: În toate cazurile, Fondul urmărește realizarea unor criterii de performanță specifice. Cele mai importante dintre criteriile negociate cu România au fost (1) atingerea unui anumit nivel al rezervei totale nete din sistemul bancar și (2) limitarea creditelor acordate de băncile românești clienților lor; ambele au vizat limitarea creșterii inflației. Aspectele tehnice legate de îndeplinirea acestor condiții sînt un pic mai complicate...

Domnul Joshua GREENE este reprezentantul rezident în România al Fondului Monetar Internațional. Este de profesie avocat. A lucrat pentru guvernul american, doi ani la una dintre băncile Sistemului Federal de Rezerve și apoi trei ani la Comisia pentru Buget a Congresului Statelor Unite. Din 1981 lucrează la F.M.I.

În România a sosit la mijlocul lunii iulie 1992, pentru un an, și ar dori să mai rămînă aici încă un an.

Este necesară o lege a falimentului

FLACĂRA: Care sînt relațiile Fondului cu actualul guvern român?

DI. J. G.: F.M.I. are bune relații de colaborare și cu actualul guvern român. Sfaturile date de specialiștii Fondului au fost luate în considerare. Acțiunile guvernului Văcăroiu au fost orientate în direcția continuării reformelor. Am însă impresia că încă nu s-au luat măsuri decisive. Situația actuală din România se datorează și ritmului mai lent al reformelor — mai lent decît în Polonia, Ungaria sau Cehia, de pildă.

F.M.I. dorește, înainte de orice, întărirea disciplinei financiare. Este necesară o lege a falimentului. Trebuie penalizate întreprinderile care nu-și respectă obligațiile financiare și trebuie sistată acordarea de împrumuturi întreprinderilor falimentare. Statul trebuie să înțeleagă că este mai bine să închidă întreprinderile nerentabile și să trimită oamenii acasă — **PLĂTINDU-I!** — decît să le lase să consume resurse care ar putea fi mai eficient alocate și utilizate în altă parte.

Banca Mondială, Banca Europeană pentru Reconstrucție și Dezvoltare și Piața Comună

au finanțat un studiu de analiză a sistemului bancar din România. O concluzie a acestui studiu a fost că întreprinderile mari nu mai trebuie supravegheate financiar de către băncile românești, ci de o organizație creată special. Această idee este sprijinită de către bănci — inclusiv de Banca Națională — dar nu a fost acceptată încă de guvern.

Fondul Monetar Internațional nu încearcă să impună nimănui condiții restrictive impozitoare, dar credem că impunătatea disciplinei financiare este esențială pentru rezolvarea problemelor financiare. Se află în curs de negociere și intenționăm să semnăm cu guvernul român un acord în care să se arate clar ce trebuie făcut în continuare.

FLACĂRA: Ce perspective are economia românească în viitorul apropiat?

DI. J. G.: Eu cred că România va depăși greutatea actuală și că economia românească are perspective deosebite de favorabile pe termen mediu, și, mai ales, pe termen lung. Principalele atîruri ale României sînt — după părerea mea — terenurile agricole fertile, resursele petroliere deloc neglijabile și — nu în ultimul rînd, desigur — populația foarte bine instruită. Trebuie însă schimbat sistemul!

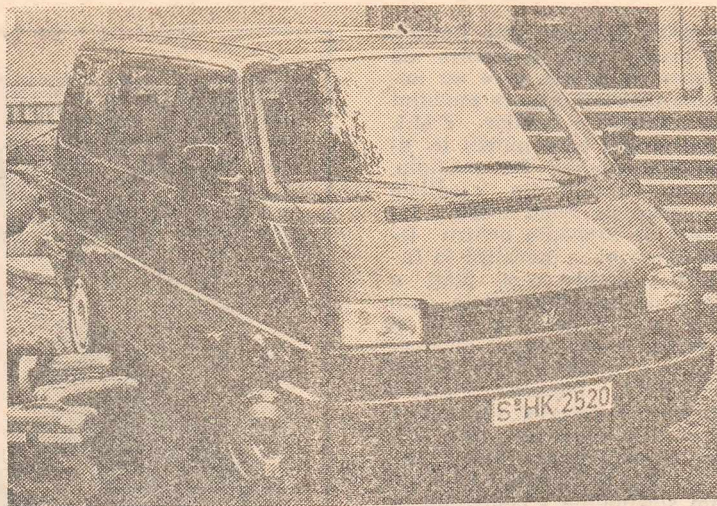
Pagină realizată de OCTAVIAN NUȚĂ

VOLKSWAGEN DERAPEAZĂ

• Nori negri deasupra Wolfsburg-ului

Pentru prima oară în ultimii zece ani și pentru a treia oară în istoria lor de peste o jumătate de secol, uzinele de asamblare Volkswagen din Wolfsburg („Orașul Lupilor“) au anunțat restringerea temporară a activității; 23 000 dintre cei 59 000 de salariați vor lucra — pentru „un timp“ — cu program redus. Ei și colegii lor din alte șase uzine din Germania ale firmei vor „pierde“ 12 zile de muncă în cursul lunii martie. În industria germană, program redus înseamnă șomaj temporar, chiar dacă cei trimiși în acest fel la „odihnă“ primesc, pe durata concediului forțat, 95% din salariul nominal avut la data licențierii.

Volkswagen a anunțat, de altfel, încă de la începutul lui ianuarie, că intenționează să opereze o reducere semnificativă a personalului său operativ, 12 500 de angajați urmînd să fie concediați pînă în decembrie 1994. Circulă zvonul potrivit căruia numărul celor concediați ar putea fi mult mai mare, estimările cele mai „optimiste“ urcînd pînă la 36 000 de „epurări“ în următorii trei-patru ani. Jumătate din numărul total al concedierilor vor viza personalul uzinelor-mamă din Wolfsburg, oraș în care rata șomajului este (de pe acum) de 8% și în

care nu mai există nici un (alt) investitor de anvergură; 45% dintre cei 130 000 de locuitori ai orașului lucrează la VW, iar veniturile celorlalți depind direct sau indirect de VW.

Firma a „inaugurat“ programul redus de lucru pe 20 ianuarie 1993, dar locuitorii Wolfsburg-ului au simțit cu mult timp înainte semnele căderii. În 1992, taxele vărsate de Volkswagen autorităților locale au fost de numai 90 de milioane de mărci, față de 180 de milioane în 1991. În anii

'80, taxele anuale virate de firmă bugetului municipalității au oscilat în jurul unui nivel mediu de 120 de milioane de mărci.

Ca urmare a diminuării contribuției firmei la constituirea resurselor bugetului local, privilegiile de care se bucurau locuitorii Wolfsburg-ului au devenit mai puțin spectaculoase. Astfel, tarifele percepute de municipalitate pentru îngrijirea copiilor în grădinițe, creșe și cămine au fost aduse la nivelul din celelalte orașe, subsidiile pentru

teatre au fost eliminate și taxele de intrare la bazinele de înot acoperite au fost majorate. Deși „lupii“ dispun acum de mai mult „timp liber“, creșterea tarifelor pentru activitățile recreative îi ține în casă. Stațiile de tramvai și de autobuz nu mai sînt aglomerate.

Timp de decenii, o sluibă la Volkswagen a fost similară cu o angajare pe viață. Cei 21 de kmp ai uzinelor din Wolfsburg au constituit o „casă“ între celelalte case ale orașului. Salariile plătite de VW au fost considerabil mai mari decît cele plătite de alte firme.

În prezent, autoritățile din Saxonia Inferioară — landul federal în care este situat Wolfsburg-ul — dețin 20% din acțiunile uzinelor VW. Printr-o simplă coincidență, cererea internă de piață pentru autoturismele VW a scăzut cu 20% din octombrie 1992 și pînă în prezent. „Foamea“ de mașini noi din landurile estice și contractele de export nu au fost suficiente pentru a acoperi golul de cerere. Aceste probleme (mai) noi din sfera desfacerii s-au adăugat celor deja existente la nivelul producției, generate, în special, de costurile excesive induse de salarizarea

la standard VW a angajaților firmei.

Bernd Sudholt, purtătorul de cuvînt al Consiliului de administrație de la VW, a declarat că reducerile de personal preconizate se vor face, mai ales, „pe cale naturală“ — precizînd, în acest sens, că salariații care vor fi pensionați și cei care vor pleca, din proprie inițiativă, la alte firme, nu vor fi înlocuiți.

Luînd act de greutățile pe care le întîmpină cel mai generos dintre „chiriași“ săi, municipalitatea din Wolfsburg regretă, acum, că depinde — la nivelul resurselor sale bugetare — de un singur mare investitor. Edilii din „Orașul Lupilor“ intenționează să-i atragă pe mici întreprinzători din regiune, dar implantarea acestora pe teritoriul Wolfsburg-ului va fi dificilă, datorită salariilor deosebit de bune pe care le plătește VW; pentru a fi competitive, firmele mici nu-și pot plăti angajații cu salarii de lux.

Evident, rămîne loc pentru speranțe în mai bine. Și, dată fiind forța incontestabilă a concernului Volkswagen, mulți dintre reprezentanții tuturor părților implicate în viața de zi cu zi a „Orașului Lupilor“ cred că speranțele nu le vor fi înșelate.

MARCEL APOSTOLESCU ■

Piața mondială a automobilului în derivă

• Va aduce această primăvară „dezghețul“ mult așteptat?

Cînd se referă la industria și piața automobilului, gazele occidentale din ultima vreme par, aproape toate, scrise și tipărite în fostele țări socialiste; iată doar cîteva titluri: „Toamna cenușie a automobilului“, „Vîntul crizei (economice) găsește marile firme în situații dificile“, „Harta discordiei“ și așa mai departe. Din păcate, de această dată nu este vorba de niște gazete care „cîntă“ de compezență pe strunile propagandei roșii. Observatori profesioniști și foarte obiectivi descriu o realitate deloc îmbucurătoare, pentru firmele care fabrică și comercializează autoturisme.

Industria autovehiculelor pe patru roți s-a dezvoltat monstruos, iar bătălia pentru a vinde produsele branșei s-a intensificat. La ora actuală, excedentul anual al industriei automobiliste mondiale este de aproximativ 8 (opt) milioane de unități; o cifră impresionantă, echivalentă cu de patru ori producția grupului Peugeot-Citroën sau cu de două ori și jumătate mărimea pieței anuale de automobile din Germania.

Pe fondul crizei generale, cele mai afectate par a fi firmele europene, supuse atacului concertat al producătorilor japonezi și americani. Constructorii japonezi par mai grăbiți decît oricînd să-și ridice noi edificii productive în Europa. Pe pămînt american, „pericolul galben“ deține deja 28 la sută din piață, iar în unele țări europene —

în Marea Britanie, de pildă — cota de infiltrație a niponilor a atins valori și mai mari. „Lumea Veche“ constituie — cum spuneam — ținta tuturor producătorilor. În Europa debarcă „trupele de șoc“ de la Honda și Nissan și se consolidează mai vechile „redute“ ale lui Ford, General Motors și Chrysler. În perioada 1985—1992, Ford a investit peste graniță (și, în special, în Europa) 25,5 miliarde de dolari, cu scopul mărturisit de a contracara ofensiva japoneză. Harold Po-ling, președintele gigantului

industrial din Detroit, a declarat cu emfază: „Cred că în anii care vin, noi va trebui să ținem piept unor provocări și mai puternice decît în trecut. Trăim, însă cu convingerea că acolo unde sînt provocări sînt și oportunități și noi le vom valorifica“. Vestitul Lee Iacocca — fostul președinte de la Chrysler — a „înghițit“ firmele italiene Lamborghini, De Tomaso și Maseratti și i-a sfidat pe ceilalți constructori, declarînd că va vinde în Europa o sută de mii de automobile pe an. Rămîne de văzut.

Pînă atunci, să vedem, însă, cum a intrat Europa automobilistică în „toamna cenușie“ pe care o trăiește în prezent. În perioada 1985—1989, cererea de automobile pe piața europeană a cunoscut o adevărată înflorire, urcînd de la 11,3 milioane la 13,8 milioane de mașini vîndute anual. Mulți credeau că această lungă primăvară nu se va mai termina. A debutat promițător și 1990, creșterea fiind mai puțin spectaculoasă, dar sigură. La sfîrșitul lui martie 1991, însă, după un vîrf lunar cifrat la 1 353 000 de automobile vîndute, a început căderea. A urmat o scurtă oprire în iunie, dar la finele lui iulie regresul a ajuns la 8,4% față de perioada corespunzătoare din anul precedent. La 2 august 1991, Saddam Hussein a declanșat criza din Golf. Evenimentele s-au precipitat și săgeata pieței au-

tomobilului a căzut vertiginos; la începutul toamnei, cifra vînzărilor a scăzut mult sub un milion de unități, înregistrînd cel mai scăzut nivel din ultimii șapte ani.

Una peste alta, 1991 a fost anul cu cele mai scăzute vînzări de automobile de după 1980. În întreaga lume s-au vîndut numai 34,4 milioane de unități. În 1992, vînzările au înregistrat o oarecare ascensiune, urcînd pînă la nivelul de 34,6 milioane de unități, dar nu se poate spune că situația s-a schimbat mult în bine.

Nimeni nu s-a încumetat să prognozeze o redresare puternică în 1993. Declinul din cei doi ani precedenți a temperat înclinațiile optimiste. Dar — nu-i așa? — nu este exclus să apară unele surprize.

CRISTIAN BUZĂȘ ■

SITUAȚIA AUTOMOBILULUI ÎN ȚĂRILE CU CEA MAI MARE PRODUCȚIE DE AUTOVEHICULE PE ANUL 1991

Țara	ITALIA	FRANȚA	MAREA BR.	GERMANIA	SUEDIA	SPANIA
Mărci	FIAT, LANCIA, FERRARI, ALFA ROMEO, AUTOBIANCHI, BERTONE, INNOCENTI, MASERATTI, DE TOMASO, LAMBORGHINI	RENAULT, PEUGEOT, CITROEN, MVS, DE LA CHAPELLE	ROVER, LOTUS, VAUXHALL, JAGUAR, ROLLS ROYCE, ASTON, MARTIN, MORGAN, FORD, NISSAN, PEUGEOT	VW-AUDI, MERCEDES, PORSCHE, OPEL, BMW, FORD	VOLVO, SAAB	SEAT-VW, OPEL, RENAULT, FORD, PEUGEOT, CITROEN,
Producție totală	2.053.214	2.868.227	1.287.557	4.451.557	382.391	1.740.130
Import	1.279.373	1.551.966	1.576.351	1.470.490	308.157	475.305
Vînzări 1991	2.362.155	2.274.307	2.300.944	2.831.740	307.104	1.138.489
Vînzări — 1991 față de 1990	+0,25	-17,1	-10,6	+3,3	-25,8	-24,7
Auto în circulație	26.385.000	27.090.000	25.759.221	32.348.423	3.887.473	13.894.706
Nr. auto la 1000 locuitori	409	403	362	475	412	263

Sursa: AUTOCAPITAL, 1992 (Italia)

O dragoste nebună, nebună, nebună: cursele automobilistice.

LA UN PAHAR DE PORTO

● Despre a doua etapă a campionatului mondial de raliuri

Cei mai buni raliști ai lumii, înghețați de furtunile de zăpadă ale Nordului suedez, au hotărât să coboare spre țările calde. În drum către arșița ucigătoare a Africii, foști, actuali și viitori campioni mondiali și caravana impresionantă de mecanici care-i însoțește s-au oprit în Portugalia nu pentru a gusta minunata licoare ce l-a amestecat pe Bachus, ci pentru a mai trage o cursă de zile mari pe drumurile grele, pe care mașinile au fost supuse la imense eforturi.

Ediția din acest an a avut un aspect diferit de precedentele. Una din deosebiri a fost participarea. În mod tradițional, marile echipe, după confruntarea directă din prima etapă a campionatului mondial — Monte Carlo — începeau să-și calculeze șansele pentru etapele următoare și lipseau pe rând de la cite una din curse, dar nu din Portugalia! Anul acesta, însă, Lancia a avut, cel puțin în debutul calendarului, o strategie bizară. După o participare ambițioasă în raliul monegasc, cu campionul mondial al anului trecut, Carlos Sainz în mare vervă, Lancia a făcut un pas înapoi, lansând o singură mașină în Raliul Suediei, și, aceasta cu titlu neoficial, iar în Portugalia a mizat doar pe Alessandro Fiorio, pilot rebel, cu un palmares impresionant la ieșiri în decor și accidente, Andrea Anghini concurând mai mult ca un spare-partner.

Se prea poate ca echipa italiană să se concentreze mai curând asupra raliurilor din a

doua parte a anului, mai importante pentru prestigiul firmei și pentru balanța vânzărilor, indicator de care țin seama chiar și cei care organizează evenimentele sportive. Africa și drumurile Kenyei sînt cu totul altceva decît traseele europene, iar prepararea mașinilor se plasează între fantezia unui pictor extravagant, și finețea creatorului de mecanisme de ceasuri.

Deci, Lancia s-a prezentat la Estoril cu echipajele din rindul doi, dar și Toyota a adoptat o tactică derutantă, lăsându-le pe mezinele nipone (Mitsubishi, Subaru și Mazda) să zburde pe drumurile de la Requa, Viscu sau Povoa de Varzin. Este greu de crezut că echipa japoneză, dominată de o disciplină de fier și o ambiție zdrobitoare de a câștiga, s-a mulțumit cu victoria din Suedia. Mai curînd, este posibil ca raliul pe zăpadă să fi șoptit cîteva secrete secției de cercetare și design și acum toată lumea în echipă creează, propune, testează — în fine — coace ceva pentru cursele următoare.

Cu o singură Toyota, cu Lancia pilotate de sportivi din grupa mică și un Carlos Sainz solitar, raliul Portugaliei nu a fost lipsit de stele. Două sezoane, Ford a încercat să prezinte o mașină competitivă, care să se insinueze în centrul luptei cu doar doi actori pentru locul I. Nici varianta Scorpio Cosworth, cu tracțiune integrală, n-a fost soluția așteptată, deși chiar și cu acest model masiv, cu

manevrabilitate redusă, François Delecour a dovedit că este speranța cea mai întemeiată, pe care poate conta firma americană-britanică. După un an de încercări și modificări, Ford a ieșit anul acesta cu o mașină puternică, robustă, compactă, cu un gabarit asemănător Lanceli Integrale, care a făcut minuni în mina pilotului francez.

Hotărîți să elimine handicapul de 14 ani, cit au lipsit din lumea raliurilor, strategii Ford-ului au reușit să-l aducă în echipă și pe Massimo Biasion, italianul mărunțel, fost campion mondial, care și-a câștigat titlul și experiența pe Lancia HF, deci știe și poate spune multe despre cum trebuie să se comporte o mașină de raliu câștigătoare în orice condiții și pe orice drumuri.

Și, pentru că am amintit de drumuri, și la acest capitol raliul Portugaliei a arătat altfel decît în edițiile precedente. Pînă anul acesta, cursa era o adevărată agonie pentru mecanici. Probele de clasament se desfășurau pe macadam, prin păduri, pe dealuri, pe drumeaguri traversate de șleauri, șanțuri și gropi.

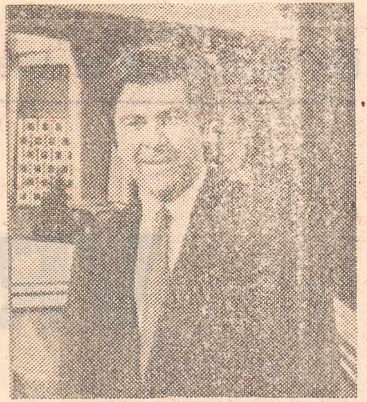
Prin anii '80, cînd Walter Röhrl mai era la Audi și dispunea de un model Quattro Sport de grupa B, cu un motor de 400 de cai putere, echipa de asistență a schimbat șapte turbine în patru zile de concurs. Traseul foarte dur l-a obligat pe fostul campion mondial să „forjeze” tot timpul, să țină motorul în turație mare pentru reprize scurte și repetate de demaraj

în forță.

Asemenea episoade au devenit însă istorie, pentru că, la actuala ediție, majoritatea probelor de clasament s-au desfășurat pe asfalt, ceea ce a fost un câștig semnificativ nu numai pentru menținerea mașinilor în cursă, dar și pentru aspectul acesteia, raliul fiind extrem de rapid și spectaculos, dat fiind că mașinile cu tracțiune integrală pot fi balansate pe viraj.

Dintre incidentele care au influențat desfășurarea întrecerii s-a remarcat accidentul lui Armin Schwartz, care a ieșit în decor și a mototolit irecuperabil mașina Mitsubishi, în a 13-a probă de clasament. La încheierea primei zile de concurs, pilotul german se afla pe locul 7. Proba a 10-a a fost suspendată de organizatori pentru că mașina lui Delecour, după întîlnirea cu asistența tehnică la Povoa de Varzin, n-a avut rezervor, bine prins și a pierdut benzina pe drum. Blocarea mașinii a provocat o întîrziere de 34 de minute. Oficialii au hotărît să trimită echipajele următoare pe drumuri de ocolire, spre cea mai apropiată probă.

Chiar și cu aceste incidente, etapa lusitană a continuat și, după patru zile, francezul Delecour s-a dovedit tot mai greu de oprit din evoluția sa spectaculoasă spre triumf.

A fost o dublă revanșă. Pilotul a refăcut handicapul creat de pierderea poziției fruntașe la Monte Carlo cu puțin înainte de final, iar Ford și-a refăcut prestigiul într-un raliu în care, acum nouă ani, un echipaj portughez, la bordul modelului XR-200 de grupa B a provocat un adevărat masacru după ce a pierdut controlul mașinii și a intrat în public.

Anul acesta firma britanică a avut o săptămîină bună. Locul secund a fost ocupat de Miki Biasion, dubla Ford-ului nelăsînd nicio șanță celorlalte echipe: Lancia, cu Anghini, a venit pe trei, Subaru — cu experimentatul Marcu Allen — pe patru, ș.a.m.d.

În mai puțin de o lună, învingătorii și învinșii în etapa lusitană se vor întîlni din nou, de astă dată sub soarele arzător al Africii. Abia atunci o să vedem ce însemnă un raliu greu. Ca să ne treacă mai ușor timpul, să sorbim un pahar de Porto!

NICOLAE MELINESCU ■

Sfaturi practice

Defecțiuni și remedieri

● Ambreiajul

Ambreiajul are rolul de a asigura cuplarea progresivă, fără șocuri și vibrații, a motorului cu sistemul de transmisie la pornirea de pe loc și la schimbarea treptelor de viteză, cînd mașina se află în mers; el asigură, de asemenea, decuplarea rapidă și completă a motorului de restul transmisiei, protejează organele de transmisie la suprasarcini și limitează momentul de torsiune preluat de arborele primar al cutiei de viteze. Cele mai răspîndite sînt ambreiajele mecanice cu disc uscat de fricțiune; ele pot fi acționate mecanic (la Dacia, ARO 10 și Skoda), sau hidraulic (la Moskvici, Lada și ARO 240).

Defecțiunile care pot apărea și care pot compromite starea tehnică a ambreiajului se datorează parametrilor defectuoși de reglare sau utilizării lui excesive. Descriem, pe scurt, în continuare, cele mai frecvente defecțiuni și modalitățile practice de remediere a acestora.

1. Ambreiajul patinează sau nu cuplează

Această defecțiune se constată la deplasarea în regim de accelerație; cauza: pătrunderea uleiului în carcasa ambreiajului, datorită deteriorării semeringului de la ultimul palier al arborelui cotit sau a semeringului aflat la priză cutiei de viteze. Dacă defecțiunea survine în timpul unei deplasări pe o distanță mai mare, remedierea ei provizorie con-

stă în spălarea discului prin „sprîțuire” cu benzină, cu ajutorul unei seringi sau al pompei de umflat pneurile. Operațiunea se repetă de cîteva ori, cu motorul în mers, acționînd periodic pedala de ambreiaj. Deplasarea poate continua cu viteză redusă pînă se va ajunge la o stație service, unde se va înlocui semeringul defect, după care, la nevoie, se va înlocui discul de ambreiaj sau se vor îndepărta ferodourile îmbibate cu ulei, înlocuindu-se cu o pereche de ferodouri noi.

2. Ambreiajul nu decuplează

Această defecțiune se întîlnește mai rar și se datorează întinderii cablului de ambreiaj sau dereglării (slăbirii) piuliței de stringere de la furcă. Remedierea constă în montarea unor distanțiere între piuliță și opritorul cablului în furcă; apoi, piulița se strînge pînă cînd cursa liberă a pedalei corespunde datelor din cartea tehnică a mașinii.

3. Ambreiajul cuplează „cu smucituri”

„Smuciturile” pot avea ca efect oprirea motorului sau deplasarea automobilului în mers „sincopat”. Ele apar ca urmare a ruperii unor arcuri ale discului. Arcurile se rup datorită montării incorecte sau necentrării la montaj a ambreiajului, frînării brutale fără a debreia, utilizării excesive a frinelor de motor și demarajelor în forță. Remedierea nu poate fi făcută „în

mers”; automobilul trebuie remorcat pînă la stația service.

4. Slăbirea sau ruperea arcurilor plăcii de presiune

Placa intră în contact direct cu discul, supraîncălzindu-se. Ambreiajul nu mai decuplează. Fenomenul este asemănător cu cel semnalat în cazul dereglării cursei libere a pedalei (vedeți pct. nr. 2 și nr. 5). Nu există un remediu „artizanal”; placa de presiune trebuie înlocuită.

5. „Griparea” rulmentului de presiune

În poziție de repaus, rulmentul se află la aprox. 2—3 mm de pișghiile de debreiere ale plăcii de presiune. Suprimarea acestei distanțe duce la un contact permanent între rulment și pișghii. Antrenat într-o mișcare continuă, rulmentul se va supraîncălzi și se va uza rapid. Dacă această defecțiune intervine pe traseu, deplasarea poate continua, evitîndu-se pe cit posibil folosirea ambreiajului. La stația service, rulmentul va fi înlocuit.

6. Uzura canelurilor de pe butucul discului

Apare cînd nu se realizează, la montaj, coaxialitatea dintre arborele cotit și arborele primar al cutiei de viteze (cutia nu este centrată față de motor). Discul trebuie înlocuit și cutia recentrată; evident, aceste operațiuni se fac la stația service.

CRISTIAN BUZAȘ ■

Ioana Cassetti, încîntătoare actriță a Teatrului de Revistă „Constantin Tănase” din București, are în proprietate un autoturism Renault 18 (pe motorină) de culoare roșie, fabricat în anul 1987. Domnia sa a achiziționat acest autoturism, în anul 1990, contra sumei de 150.000 de lei, pe baza principiului „serviciu contra serviciu”. Renault-ul 18 nu este tipul de mașină pe care și l-a dorit; fiind o ființă foarte pretențioasă, crede că nu există în lume o mașină pe gustul său, totuși ar accepta o mașină de tip sport, de mic litraj și de proveniență italienească. A obținut permisul de conducere, din a doua încercare, pe bază de relații. Prima încercare a fost un fiasco, deoarece a „mușcat” din pastila aruncată de „milițian”, care a „îmbiat-o” să oprească mașina sub un pom cu corcoba bogată, pom sub care se „lăfăia” indicatorul „oprirea strict interzisă”. La a doua încercare, totul a fost O.K.; „aranjamentul” a mers „ca pe roate”. După ce a încălcat toate regulile de circulație, după ce a trecut numai pe „roșu” și a încercat toată circulația, dna Cassetti a devenit fericita posesoarea unui permis de conducere categoria B.

Domnia sa a contribuit, bineînțeles, la mărirea visteriei Poliției Rutiere, plătînd amenzi pe care le merita, dar și pe care nu le merita și „arde de nerăbdare” să mai plătească și altele, „c-așa e viața”. Este posesoarea unui stil de con-

ducere „tare”, dar foarte prudent, de fiecare dată asigurîndu-se cu mare grijă, astfel încît să nu „bușească” sau să nu fie „bușită” de cineva. Pînă în prezent nu a fost „eroina” nici unui accident de circulație rutieră. La volan, ca și pe scenă, se simte în elementul său, adică este degajată și atrăgătoare. Cu zîmbetul pe buze, domnia sa precizează că 30 la sută din totalul sărutărilor acordate bărbaților „bine” le-a „efectuat” în mașină și consideră că au fost destul de reușite. „Motorică” (Renault-ul 18) și dna Cassetti formează un cuplu omogen, cerebral și extraordinar, deoarece, spune domnia sa, „Motorică, de multe ori, e mai destent decît mine”. Ca orice femeie care „știe tot” și „face bine tot”, dna Cassetti pretinde că se pricepe și la mașini.

GHEORGHE BARBU ■
Fotografie de Florin Ioniță ■

Un aristocrat al automobilelor

VRĂJITORUL BUGATTI

• Cele mai scumpe mașini de colecție

Italianul **Ettore Bugatti**, supranumit „Vrăjitorul din Molsheim”, a fost, după cum afirmă mulți, creatorul celor mai frumoase și nobile automobile construite vreodată. Încă din anii '20, el și-a creat un renume mondial, construind celebrele mașini de curse, caracterizate nu numai prin performanțe excepționale, dar și prin forma lor, de o puritate vecină cu perfecțiunea.

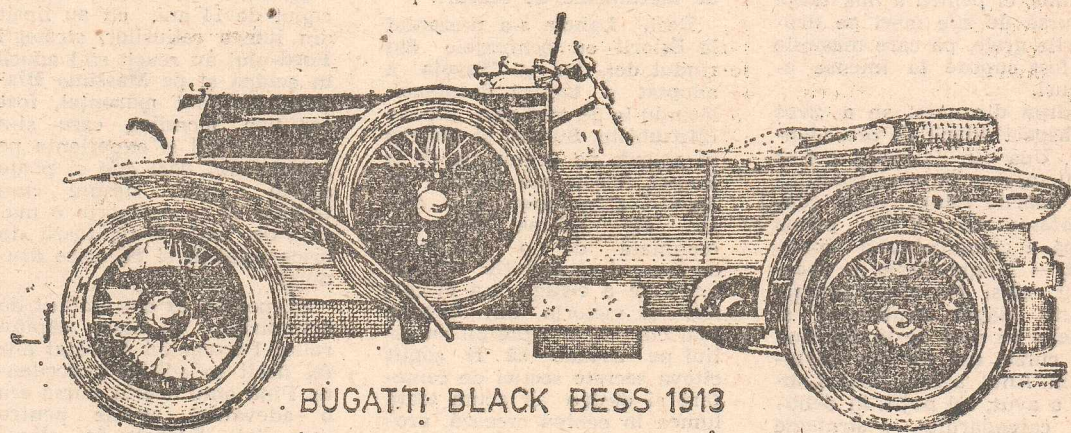
Tehnician de elită, adevărat artist în domeniul său, **Ettore Bugatti** a fost toată viața un mare ambițios, un perfecționist. În 1926, s-a hotărât să construiască cea mai luxoasă mașină din lume, o mașină destinată capetelor încoronate, care să lase în umbră toate automobilele de prestigiu din acea vreme: **Rolls Royce**, **Bentley**, **Pakard**, **Cadillac**, **Duesenberg** și **Pierce-Arrow**. Toate elementele componente urmau să fie studiate în cel mai mic amănunt și confecționate din materialele cele mai alese. Costurile de fabricație nu aveau nici o importanță. Astfel s-a născut extravagantul model **Bugatti tip 41**, cunoscut în toată lumea sub denumirea de „**La Royale**”. Primul exemplar, construit în 1927, s-a oferit la prețul de 11 000 de lire sterline, sumă cu care puteau fi cumpărate trei automobile **Rolls Royce**. Recalculată la nivelul prețurilor actuale, mașina ar costa aproximativ o jumătate de milion de dolari.

Bugatti avea intenția să fabrice modelul „**La Royale**” în 25 exemplare, dar criza economică din 1929 l-a împiedicat să-și realizeze dorința. El a fabricat în total doar șapte mașini între 1927 — 1929, trei dintre ele fiind executate pe comandă fermă. Pentru cele șapte sașuri identice s-au construit 11 caroserii de forme diferite. Una din mașini, așa-numita „**La Royale coupé de Ville**”, a fost recarosată pe la mijlocul anilor '30, pentru a corespunde gustului celui de-al doilea cumpărător. Nici un **Bugatti Royale** nu a aparținut vreodată vreunui monarh.

Șase exemplare se află și astăzi în perfectă stare de funcționare: două la muzeul din Mulhouse, în Alsacia, unul la muzeul **Henry Ford**, din Dearborn și celelalte trei în diferite colecții particulare. Valoarea lor a crescut cu timpul, atingând astăzi cifre astronomice. Mașina cu număr de șasiu 41150, așa-numita „dublă berlină de voiaj”, o limuzină de patru locuri, lungă de aproape 6 m, cu o capotă pliabilă la partea din spate, a fost pusă la licitație, în iunie 1986, în orașul Reno, din Nevada. După o luptă strinsă, ea a fost adjudecată de colecționarul american **Jerry J. Moore**, pentru suma incredibilă de 6,5 mil. dolari. **Tom Manhagan**, proprietarul unui lanț de restaurante, era de față, dar s-a abținut să liciteze public. Patru luni mai târziu, i-a oferit lui **Moore** 8 mil. dolari, iar acesta a accep-

tat să-i vândă mașina. Cel mai frumos exemplar din cele șase **Bugatti Royale** existente, un coupé de 5 locuri, carosat în 1931 de atelierele **Kellner** din Paris, a rămas în familie, fiind folosit de fiica lui **Ettore Bugatti**, până după moartea acestuia, în 1947. În 1951, mașina a fost achiziționată de miliardarul american **Briggs Cunningham**, restaurat și păstrat în colecția sa din California până în noiembrie 1987, când a fost adus la Londra, pentru a fi oferit la licitație prin intermediul celebrei case **Christie's**.

Anunțat din vreme de presa internațională, evenimentul a avut loc în sala de concerte și reuniuni „**Albert Hall**” din Londra; 4 000 de spectatori, mare parte din ei îmbrăcați în haine de gală, și-au ținut respirația când spicherul a anunțat începerea licitației celui mai scump automobil din lume: mașina cu nr. de șasiu 41141, oferită de **Christie's** la „modestul preț inițial” de două milioane de lire sterline.

BUGATTI BLACK BESS 1913

Nicholas Harley, un comerciant londonez, specializat în vinderea și cumpărarea automobilelor de colecție. Conform regulamentului, el a trebuit să plătească casei **Christie's** 10% din valoarea obiectului

- capacitate cilindrică : 3,5 litri
- 12 cilindri cu suprafață de protecție din titan
- caroserie din aliaj de aluminiu
- greutate : 1 470 kg
- jante de 18 țoli, BBS din Magneziu
- motor plasat longitudinal spate
- 4 supape/cilindru
- 5 turbine
- puterea motorului : 550 cai putere

Din declarațiile specialiștilor de la **Bugatti** vă putem spune că noul automobil se va fabrica în serie mică, aproximativ 150 buc/an, iar prețul va fi de peste un milion de mărci germane.

Dineul de gală a avut loc la Palatul Versailles, unde invitații au discutat bucurosi despre revenirea în scenă a unui mare nume : **Ettore Bugatti**.

Ofertele celor din sală, ca și cele transmise prin telefoane, au crescut rapid și au ajuns la suma rotundă de 5 mil. de lire sterline, sumă cu care licitația s-a încheiat. Fericitul câștigător se numește

adjudecat, adică 500 000 lire sterline. Toată afacerea l-a costat, în dolari, circa 10 000 000, dacă socotim și taxele fiscale aferente pe care a trebuit să le plătească.

Iată, pe scurt, caracteristici-

le principale ale mașinii. Coupé-ul carosat de atelierele **Kellner** din Paris are o lungime de 5,8 m și cântărește trei tone. Motorul, lung de 1,5 m, dispune de 8 cilindri în linie, totalizând 12,7 litri. El dezvoltă 300 de cai putere, la 2 000 de rotații pe minut, are dublă apărare și trei supape pe cilindru — două de admisie și una de evacuare. Motorul funcționează cu 19 litri de ulei, 57 litri de apă pentru răcire și consumă 34 de litri de benzină la sută de km. Rezervorul de benzină de 170 litri îi asigură o autonomie de circa 500 km. Cutia de viteze are numai trei trepte : una pentru pornire, a doua în priză directă și a treia supramultiplicată. Într-un test de viteză atinge mașina, **Ettore Bugatti** răspunde invariabil : „150 de km pe oră în viteză a doua”. „Și în a treia?” „Cât dorești de repede”.

Este interesant de amintit faptul că automobilele de curse **Bugatti** au jucat un rol important și în sportul cu motor românesc. Trei exemplare din celebrul **Bugatti 35**, aduse în țară de alergătorul **Gheorghe Nadu**, au participat în anii '30 la nenumărate competiții naționale și internaționale. După război, unul din ele a fost achiziționat și restaurat de mecanicul **Ștefan Bodnarenco**.

Neuitatul **Jean Calcianu** s-a făcut remarcant și în Franța, nu numai pentru talentele sale sportive, ci mai ales datorită perfecțiunii cu care reușea să pună la punct motoarele de competiție. **Ettore Bugatti** era de față la cursa desfășurată pe autodromul **Miramas** din sudul Franței, în 1928, când **Calcianu**, concurând pe un **Bugatti** împrumutat de la fiul fabricantului de băuturi **Dubonnet**, a câștigat net, învingând alergători consacrați ai echipei fabricii. **Victoria** sa avea să-i aducă un angajament la fabrica lui **Bugatti**, în Molsheim. **Calcianu** a rămas acolo timp de șase ani, lucrând la bancul de probă al motoarelor și acumulând o experiență neprețuită.

Istoricii spun că din **Bugatti Black Bess** au fost construite cinci sau șase exemplare, din care, la ora actuală, mai există doar două. Motorul de 5 000 cmc avea un ax cu came în cap, care acționa cite trei supape pentru fiecare cilindru. Transmisia se realiza prin lanț la roțile din spate. Viteza maximă : 150 km/h. Exemplarul pentru curse (**Bugatti Grand Prix**) a dominat întrecerile internaționale de viteză din perioada 1921—1925. Mașina a reușit să se impună în fața unor adversari mult mai puternici, grație manevrabilității superioare și greutății reduse. Motorul de 4 cilindri avea 16 supape.

Ca noutate de ultimă oră, în revista de specialitate germană **AUTO BILD** a apărut, pe prima pagină, un anunț : „După 40 de ani, din nou **BUGATTI**”. Într-adevăr, un asemenea eveniment este deosebit în lumea automobilelor, ținând cont de respectul pe care îl impune numele, cât și de tehnologia pe care a folosit-o **Bugatti**.

„Dezvelirea” noului tip de **Bugatti** a făcut-o **Alain Delon**, și, bineînțeles, un reprezentant al familiei, **Renata Artoli**. La fața locului au fost prezente și precursorele unicatului, multe dintre modelele cindva en vogue, care au făcut să fie atât de apreciat acest nume : „**BUGATTI**”.

ADRIAN BRUTARU

Munții noștri aur poartă...

...și urșii dolari

● România posedă încă resurse cinegetice apreciabile. Dar până cînd?

Ani de-a rîndul, activitatea de vînătoare în codrii noștri seculari a fost învăluită într-un deplin... mister. Nimeni nu știa nimic, nu auzea, nu vorbea despre acest subiect tabu. Singurul abilitat să tragă cu pușca era Nicolae Ceaușescu, cel dintîi și cel mai mare vînător al țării. Circulau zvonuri despre adevărate măceluri provocate la vînători organizate cu mult fast pentru el, invitații săi aleși și suiteile lor. Auzeau muritorii de rînd și despre impresionante trofee de vînătoare premiate consistent în... competiții internaționale. În aceste

condiții, fauna pădurilor noastre, rărită doar de unele strict necesare acțiuni ecologice și de strict interzisele... braconaje, s-a putut dezvolta în voie, România fiind, acum, una dintre cele mai bogate țări, din acest punct de vedere.

După Revoluție, atitudinea față de activitatea vînătorească s-a schimbat, constatîndu-se că este extrem de rentabilă, aducătoare de valută forte, evident dacă se desfășoară rațional, respectîndu-se norme stabilite științific pentru a nu se dereglă echilibrul ecologic al ecosistemelor respective.

Fauna pădurilor noastre este... supravegheată eficient!

Din punct de vedere vînătorec, întreaga țară este împărțită în circa 2 200 fonduri de vînătoare, dintre care două treimi sînt arendate asociațiilor de vînătoare, restul fiind gospodărite direct de ROMSILVA — Regia Autonomă a Pădurilor din România —, prin unitățile sale: filiale silvice și ocoale silvice. În baza unor contracte de arendare, asociațiile respective au obligația

de a urmări modul de gospodărire al fondului de vînătoare și al vînatului de care dispun. Pentru stabilirea speciilor și efectivelor optime s-au efectuat studii, iar „recensămîntul”, desfășurat anul trecut, arată că efectivele de vînate existente au atins sau chiar depășit nivelul optim. Datele prezentate sînt valabile pentru fondurile gospodărite de ROMSILVA R.A.:

SPECIA	EFFECTIV OPTIM (buc.)	EFFECTIV REALIZAT (buc.)
Cerb comun	28.635	29.635
Cerb lopătar	2.235	11.814
Căprior	71.640	72.420
Capră neagră	7.590	6.315
Mistret	19.385	24.100
Urs	3.353	4.360
Iepure	232.000	242.000
Fazan	78.000	66.870
Cocoș de munte	6.250	—

Tot pentru valorificarea superioară a vînatului, se stabilește, anual, funcție de situația efectivelor de vînate, de către specialiștii Ministerului Apelor, Pădurilor și Protecției Mediului (cărui i se subordonează ROMSILVA R.A.) o cotă de recoltă pentru fiecare specie și pe fiecare fond de vînătoare în parte. Astfel:

SPECIA	COTA DE RECOLTĂ ANUALĂ (buc.)
Cerb comun	2.377
Cerb lopătar	5.034
Căprior	4.730
Capră neagră	322
Mistret	7.660
Urs	584

Cale liberă „pușcașilor” străini!

Actualmente, preocuparea pentru valorificarea efectivelor de vînate se concretizează prin organizarea, în funcție de contractele încheiate pe baza solicitărilor, unor acțiuni de vînătoare cu „participare”... externă. Astfel, departe de calificativul decimare, se obțin 25—51% din cota de recoltă prin aceste acțiuni. Mai mult, vînătorul străin plătește nu numai autorizația de împușcare, ci și organizarea vînătorii, cazarea și masa. Lui i se cuvine numai trofeul preparat și ambalat, plătește pierat fiecare foc greșit, fiecare piesă rănită, și nerecupe-

rată. La cerere, poate cumpăra și carnea, pielea crudă sau blana. De cele mai multe ori, însă, acestea rămîn organizatorilor, ce le valorifică tot la export. Dacă trofeul recoltat de vînătorul străin depășește un anumit punctaj CIC, acesta este reținut pentru colecția națională, se înregistrează pe numele „autorului” și nu se mai percepe taxa respectivă pentru trofeu. Majoritatea vînătorilor străini provin din Germania (pentru vînatul mare: cerb, urs, mistret) și din Italia, Franța, Belgia (pentru vînatul mic: iepure, vulpe, fazan).

SPECIA	ORGANIZAREA VÎNĂTORII	NEASIGURARE VÎNAT (DM/zi/vînător)
Mistret	300 DM/zi/vînător	45
Urs	550 DM/vînător/piesă împușcată	55
Urs și mistret	300 DM/zi/vînător	45
Iepuri, fazani, vînate de pasaj, vînate de baltă	la picior: 55 DM/zi/vînător la goană: 100 DM/zi/vînător	—

Că activitatea este rentabilă, o dovedesc taxele piperate percepute. Iată-le:

Sau: pentru împușcarea din greșală a unei piese din speciile ocrotite de lege (dropie, pelican, lopătar, egretă, călifar, cocor, piciorong etc.) vînătorul va achita 2 000 DM/piesă.

Fotografierea și filmarea se fac pe bază de autorizație specială, emisă de ROMSILVA R.A., și cu plata următoarelor prețuri: 100 DM/zi/fotograf și 200 DM/zi/cineast.

În loc de concluzie

Vînătoria organizată pentru solicitanții străini, dacă se respectă cu strictețe legislația în vigoare, este benefică pentru buzunarul statului și poate contribui, într-o anumită măsură, chiar și la refacerea imaginii României peste hotare.

BRINDUȘA NICOLAE

SPECIA	PRET DE ÎMPUȘCARE (DM/piesă)
Lup	1.000
Vulpe	100
Pisică sălbatică	250
Viezure	100
Ris	2.000

În patrimoniul cinegetic al României, căpriorii dețin locul fruntaș. Atît prin număr cît și prin frumusețea exemplarelor. Cu iepurii stăm mai prost.

SPECIA	TROFEU (DM-fct de val. trofeu)	PIESĂ RĂNITĂ NERECUPERATĂ (DM-%val. trofeu)	FOC GREȘIT (DM)	CARNE (DM/kg)
Cerb comun	1.700-22.800	50	300	6
Cerb lopătar	500-1.000	50	50	6
Căprior	300-5.800	50	50	6
Mufion	1.000-3.000	50	150	6
Capră neagră	1.400-5.600	2.000 (DM)	250	6
Mistret	500-1.100	250 (DM)	100	6
Urs	3.500-16.550	2.800 (DM)	550	4
Cocoș de munte	2.000/piesă	700 (DM)	200	—

UN MINUT PENTRU FIECARE

● **RODICA IRIMIA**, com. Cușușoa, județul Botoșani: Felicitări pentru premiul primit la concursul „Almanahul FLACARA”. Am înaintat scrisoarea administrației noastre, pentru a vă intra în drepturi. Și a vă clarifica, astfel, și partea pecuniară.

● **GEORGE GH. POPESCU**, (sat Lăculețe, comuna Glodeni), județul Dimbovită: Am expediat plicul „cu confirmarea de primire”, în care erau documentele, fotografia și 3 numere din revista „Flacăra”. Vă mulțumim, din suflet, pentru colaborare.

● **ZAHARIA TIBERIU** (Se. gen. nr. 164, Drumul Taberei), București: Am înțeles că sînteti președintele fondator al „Ligii satului”. Dar nu am înțeles, în mod explicit, despre ce sat este vorba și care este mesajul dvs. concret. Reveniți printr-un telefon ori printr-o prezență la redacție, anunțată, eventual, telefonic.

● **Ing. GORJAN GH. MIRCEA**, Constanța (str. Cerbul nr. 8, bl. II-3, ap. 8): Dacă ați adresat „memorii

peste memorii” la conducerea „LADO” București, citiți și la „APADOR” CN București, asta ține, în mod exclusiv, de cazul dvs. Ne miră sincer că nu ne-ați trimis măcar o copie după vreunul dintre aceste memorii, să vedem despre ce anume este vorba. Nu ne putem adresa dlui președinte Ștefănescu (LADO) ori dlui Gabriel Andreescu (instituția se află în Calea Victoriei nr. 120), fără să știm obiectul plingerii dvs.

● **LIGA PENTRU DREP-TATE** (Filiala Lugoj, județul Timiș): Am receptat S.O.S.-ul dvs! Să vedem ce putem face cu materialul primit. Într-o primă fază, chestiunea în discuție ține de poliția și procuratura locale. Asta nu înseamnă, Doamne ferește, că „presa se spală pe mîini”. Dle președinte Petru Anton, puneți pe hîrtie cazuri și situații reale, plauzibile. Vă asigurăm că le vom cerceta, cu mijloacele modeste, care ne stau la dispoziție.

● **VASILE și ANA ȘTEC-CA**, loc. Borsă (str. Grău lui Dan nr. 28/A, județul Mara-

mureș: Cazul dispariției premature a fiului dvs., Vasile Ștefă, fost elev la Liceul CFR din municipiul Satu Mare, a mai fost abordat în coloanele revistei noastre. Din păcate, n-am primit nici un fel de răspuns oficial din partea Procuraturii Generale. Întrucît au intervenit elemente noi în abordarea cazului, vom reveni cu un „recurs” intentat Procuraturii Generale. Mai devreme sau mai tîrziu, adevărul trebuie să iasă la iveală! Iar în cercetarea penală, nu în toate împrejurările „timpul șterge urmele”.

● **ECATERINA BLOOS**, Piatra Neamț: Nu, nu-l cunoaștem „în mod direct și nemijlocit” pe dl Pinzariu, directorul general al vămilor (str. Nicolae Iorga, București). Dar subiectul propus de dvs. este incitant. L-am mai abordat în coloanele revistei. Dar ce se întîmplă la vămile României, este de nedescris. Promitem să abordăm subiectul cu chiar „cappo di tutti capi”.

● **UN GRUP DE CETĂ-TENI DIN COMUNA VUL-CAN** (județul Brașov): Nu ne plac de fel scrisorile anonime. Nici nu răspundem, de regulă. Facem o excepție, pentru că, pe teritoriul comunei Vulcan, se vede treaba că s-au încălcat grav și profund prevederile „Legii

fondului funciar”. Am reveni cu amănunte dacă ne-ați fi dat aceste amănunte. La obiect. Și nu mai umblați cu... semnează un grup de tovarăși! Că ne supărăm și vă scoatem de la... indexul sufletului nostru.

● **TAȘCU EUSEBIU MI-HAIȚA** (str. Ion Creangă nr. 5, bl. T-4), Iași: După cum bine observi, scrisoarea mi-a parvenit desîncuiată. Așa și-am aflat adresa și numele. În orice caz, în pe pace, dorința ta este curată și cinstită, nu are nimic subversiv. În acest sens, ne-am și adresat dlui col. Vasile Troneci, șeful serviciului „INTERPOL” din cadrul Inspectoratului General al Poliției (str. Ștefan cel Mare, București). Cunoșcîndu-l, în preajma sărbătorilor de iarnă '92, sîntem convinși că dacă are vreo posibilitate, te va ajuta.

● **ROMANCIUC GINA și LIVIU** (str. Grigore Silași, et. II, ap. 9) Beclean, județul Bistrița-Năsăud: Cu un pic de întîrziere, explicabilă de altfel, după multele verificări și descinderi în teren, ne-am interesat și de cazul dvs. „Taxa pentru celibat” a fost unul dintre subiectele puse și în fața parlamentarilor. Deocamdată nu s-a ajuns la nici un „consens”. Întrucît problema dvs. este una specială, cu actele medicale doveditoare, trebuie să întocmiți două simulacre de dosare atît pentru Ministerul Muncii și al Protecției Sociale, cit și pentru Ministerul

Sănătății.

● **HARET IONEL**, Adjud, județul Vrancea: Aparatul de diagnosticare „TOMOGRAF”, de care ne scrieți, există nu doar la Spitalul „Colentina” din Capitală, ci și la alte spitale bucureștene. Nu e nevoie, neapărat, să lucrați la „RENE” pentru a fi consultat cu un atare aparat. Nu știm dacă pe teritoriul județului Vrancea există vreunul, dar pentru o consultare în București, v-ar trebui o trimitere sau un prieten.

● **TRIFF ELEONORA**, Baia Mare (str. Prunului nr. 5), județul Maramureș: Ne pare sincer rău că nu mai știm noua adresă a dlui inginer Cojocaru. Cînd vom afla-o, vom comunica-o în revistă! Știm însă că și la Baia Mare sînt excelenți medici oftalmologi. I-ați consultat? Întrebăm, nu dăm cu bisturiul!

● **Ing. VASILE IONETE**, loc. Firiza, județul Cluj: Nu cunoaștem, cu exactitate de metronom, notele obținute de dl ministru Liviu Maior, pe vremea cînd era elev la Liceul „Andrei Mureșanu” din Dej. Dar ne vom interesa și vom afla și vă vom comunica. (Poate și în presă). Nu lansăm, pe piață, afirmații neverificate, chiar dacă unele publicații „de scandal” o fac cu o anume nonșalanță și ostentație. Așteptăm o corespondență de la colegul nostru, Radu Săolăcan.

DORIN SĂLĂJAN ■

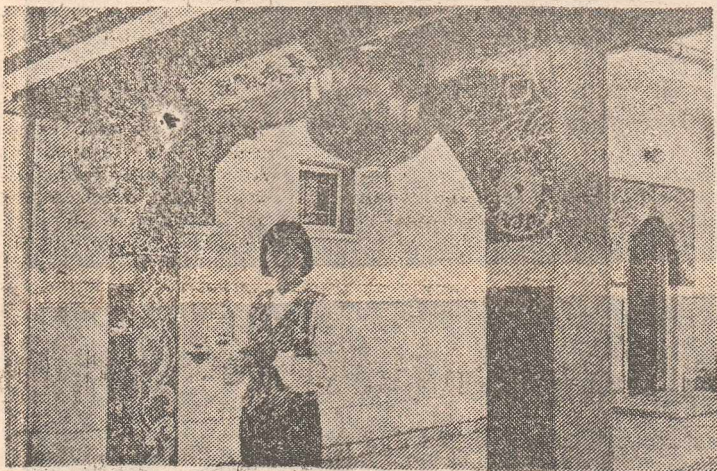
Restaurantul Marele Zid

● Un local familial chinezesc

Pe strada Galați în apropierea intersecției cu Bd. Ștefan cel Mare, funcționează restaurantul chinezesc MARELE ZID. Acest local familial dispune de 70 de locuri în interior (două săli) și 30 de locuri pe terasă. La bar servește soția patronului, iar în săli și pe terasă fiica sa, ajutată de alți salariați. Bucătari sînt patronul și ginerele său, ambii specialiști de înaltă clasă în arta culinară chineză.

Fiecare client care va păși pragul restaurantului poate alege ceea ce îi se pare mai tentant din 122 feluri de min-

care specific chinezească: aperitive (rulouri de primăvară, colțunași chinezești, etc), supe, carne de pui preparată în peste 10 feluri, carne de vită, oaie și vitel, pește, rață cu bambus și ciuperci, carne de porc gătită în 14 feluri și, în fine, dulciuri-desert, și ele specifice artei culinare din China: banane pané, ananas pané ș.a. Și la capitolul băuturi lista este ampiă: renumite coniacuri și vinuri străine și românești, alte băuturi alcoolice, precum și răcoritoare. Restaurantul MARELE ZID este deschis zilnic între orele 12—23.

Farmacia din grădină

NUFĂRUL ALB

O plantă afrodisiacă

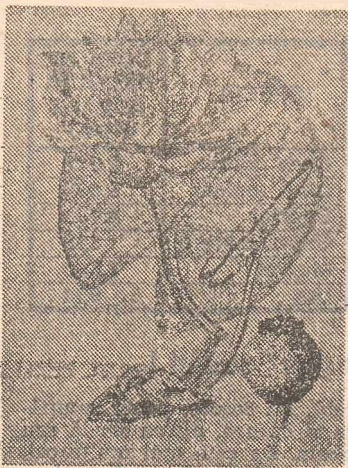
Speciile și varietățile de nufăr (Nymphaea) oferă peisagistului o gamă foarte variată de culori și nuanțe, astfel încît acesta poate aplica din plin legile armoniei și contrastelor de culori, pentru a obține efecte de o rară valoare decorativă.

De la specia *Nymphaea alba* și varietățile sale se folosesc în scop medicinal părțile aeriene, în care s-au identificat un alcaloid (nimferina) și o glicozidă (nimfalina) ce determină acțiunea erotogenă a produsului.

În Polonia și Danemarca, produsul, constituit din frunze și flori, mărunțite grosier și infuzate, este utilizat și ca astringent, iar în Germania se folosește în tratarea fleg-

moanelor (aplicații locale prin spălături cu o infuzie de 0,5%).

ION I. ROVENȚA ■

Secrete mici cu efecte mar

● Cîrnăciorii proaspeți, în timpul prajitului, dau întotdeauna de lucru gospodinelor datorită împrăstierii grăsimii pe plită. Neajunsul poate fi ușor înlăturat. Introduceți câteva secunde într-un vas cu apă clocotită, lăsați să se scurgă apa, tăvăliți-i în puțină făină și apoi înțepați-i din loc în loc, cu furculița. Se vor rumeni foarte frumos.

● Fetele de masă și servetele de bucătărie se degresează, fără riscul de a se îmbicsi, dacă vor fi lăsate să se înmoaie, timp de o oră, într-un vas cu apă caldută în care s-au adăugat 20—25 gr de bicarbonat de sodiu. După aceea se vor spăla cu apă caldă fără săpun și abia pe urmă cu săpun sau detergent.

● Dregeți o maioneză prînzînd o lingură de apă clocotită într-un alt castron, peste care turnați picătură cu picătură sosul rătat frecînd continuu.

ELENA GRECESCU ■

GHID DE MEDICINĂ NATURISTĂ

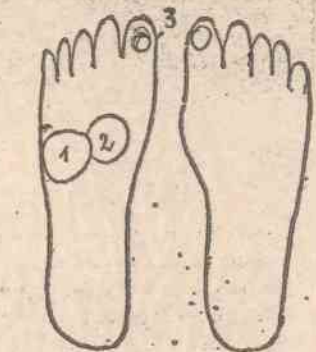
Hipertensiunea arterială

Suferînd zilnic va efectua băi ascendente la mîini, adică va ține mîinile în apă cu temperatură de 35 grade, care, prin adăugare de apă fierbinte va trebui să ajungă în 10 minute la 40 grade.

De cîteva ori pe zi va efectua următorul exercițiu de respirație: va inspira pe nas

bombînd abdomenul și va expira pe nas sugînd abdomenul. De două ori pe zi va masa ambele tălpi în zonele ficat, plex solar, hipofiză, fiecare zonă timp de 2 minute, în ordinea indicată în schițele de la finele articolului.

Ca tratament intern, dimineața o cană de macerat de

piciorul drept piciorul stîng.

visc care se prepară din o linguriță visc pusă seara în 200 ml. apă rece — la prînz și seara cite 20 picături de tinctură de păducel (20 grame flori de păducel se macerează 10 zile în 100 ml. alcool, agi-

tindu-se zilnic). În loc de tinctura de păducel, la prînz și seara cite un pahărel de lichior cu următorul preparat: visc 30 grame, rădăcină crușin, magheran, flori de păducel cite 20 grame, coajă salcie 10 grame se pun la macerat pentru 10 zile într-un litru de vin alb și 200 ml. alcool. De asemenea tinctura de mai sus poate fi înlocuită cu cite o linguriță în apă îndulcită din o tinctură preparată din 100 grame usturoi pisat și 50 grame visc care se macerează timp de 10 zile în 300 grame alcool.

În locul maceratului de visc, se poate administra una din infuziile de mai jos, care se prepară din o linguriță amestec opărită cu 200 ml. timp de 10 minute — o cană în cursul dimineții și o cană în cursul după-amiezii, astfel:

— infuzie de sunătoare 40 gr, roiniță, coada șoricelului cite 25 gr., arnica 5 gr.;

— infuzie din visc 40 gr., frunze mestecăn, rută, flori păducel cite 20 gr.;

— infuzie lavandă, turită mare și salvie în părți egale.

La cele de mai sus, se poate adăuga de trei ori pe zi cite o lingură din următorul preparat: miere 50 gr., suc de morcov și suc de roșii cite 20 ml., suc de hrean 10 ml. și sucul de la o lămie.

Sau poate face o cură de ienupăr — se începe prin a mesteca încet și apoi înghiți 4 boabe de ienupăr, apoi în creșterea zilnică cu cite una 5, 6, 7, 8 pînă se ajunge la 15 boabe, cînd se administrează în scădere 14, 13, 12, 11 pînă la 4. Această cură este contraindicată celor cu afecțiuni renale inflamatorii. Dr. OLIMPIA PAȘCANU ■

Eroii fără voie povestesc:

„Am vizitat o navă extraterestră”

Din seria întâmplărilor dramatice în cadrul cărora unii localnici au fost aduși într-o manieră neobișnuită la bordul unor nave bizare cu scopul de a fi investigați biologic, am selectat și un caz semnificativ produs pe continentul european, în Spania.

Ca în fiecare duminică, dl. Julio — un mare comerciant din capitala spaniolă — s-a dus și în dimineața de 5 februarie 1978 să vindeze în provincia Soria; singurul său însoțitor era cîinele. Plecînd decunșoapte, a ajuns în zona preferată încă pe întuneric; acolo a intrat cu automobilul pe un drum lateral, dar nu a putut să avanseze prea mult; motorul mașinii i s-a oprit brusc, farurile acesteia i s-au stins, iar radioul a încetat să mai funcționeze. Crezînd într-o primă instanță că s-a scurtcircuitat bobina de inducție, s-a dat jos din automobil și a început să facă primele verificări. Dar dintr-odată cîinele a început să dea semne de nervozitate, într-atît încît a revenit în mașină unde și-a pregătit pușca de vînătoare, încercînd-o. A urmat însă cea mai teribilă întâmplare din viața sa. Iată ce a declarat ulterior acest madrilan, care, la poziția sa socială, nu avea nevoie să inventeze o povestire fantastică:

„Deodată, am văzut apărînd două forme din spatele unui deal. Erau două forme umane care se apropiau de mine. Cred că aveau înălțimea de 1,90—1,95 metri. Erau îmbrăcați în combinezoane de aviator de culoare verde și purtau pe cap un fel de glugă de culoare galbenă. Aveau și mănuși. Îmbrăcămintea le era dintr-o singură bucată, fără fermoare și fără vreo cusătură.

Mi-au cerut — telepatic — să-i însoțesc și au arătat mult interes pentru cîine. Am mers către un obiect zburător, necunoscut mie. Aceasta era o navă foarte mare; am calculat că avea un diametru de circa 50 metri și că staționa

cam la trei metri deasupra solului. Am intrat cu toții sub navă; din centrul ei a coborît — ca un ascensor — un cilindru argintiu, cu totul din metal. Am ajuns într-un culoar circular și am urcat pe o scară pînă la o sală, de asemenea circulară în care, în mod curios, nu exista nici o umbră. Lumina era total albă, liniștită, și totuși de o intensitate mare. Era o lumină foarte stranie. Niciodată nu am văzut ceva asemănător. Aceasta ieșea parcă la fel de peste tot, atît din pardoseală cît și din pereți și din plafon.

Tavanul era boltit. În încăperea se aflau patru mese, din care una era în centru, iar celelalte trei erau așezate în semicerc. La dreapta mea se aflau un fel de dulapuri din care ieșeau o serie de panouri ce emiteau lumini pîlpitoare. Au intrat și alți indivizi. Ei m-au întrebat diferite lucruri despre Pămînt. I-am întrebat și eu de unde vin și mi-au răspuns prin semne, schițate, pe care la început nu le-am înțeles. Am văzut multe astfel de semne, dar îmi amintesc cu greu doar de câteva.

Apoi mi-au cerut voie să examineze cîinele. L-au pus în spatele unui ecran și i-au luat singe cu o seringă. În continuare, au făcut același lucru și cu mine. M-au așezat pe unul din scaunele din jurul mesei centrale, care era plină cu ecrane mici, ce lănsau, de asemenea, lumini scilpitoare. La un moment dat, s-a auzit un semnal sonor și toți indivizii care erau cu mine s-au așezat pe scaune ce erau parcă stabilite pentru fiecare în parte. Sticla unui ecran a devenit opacă, apoi albă și a apărut o nouă figură. Era un om asemenea celor care mă înconjurau, îmbrăcat ca și ei, dar era mai în vîrstă. El a început să vorbească celor de față. Nu am înțeles nimic, nici măcar nu am putut să deduc ceva logic; limba lui suna oarecum asemănător celui coreean — prin foneme-

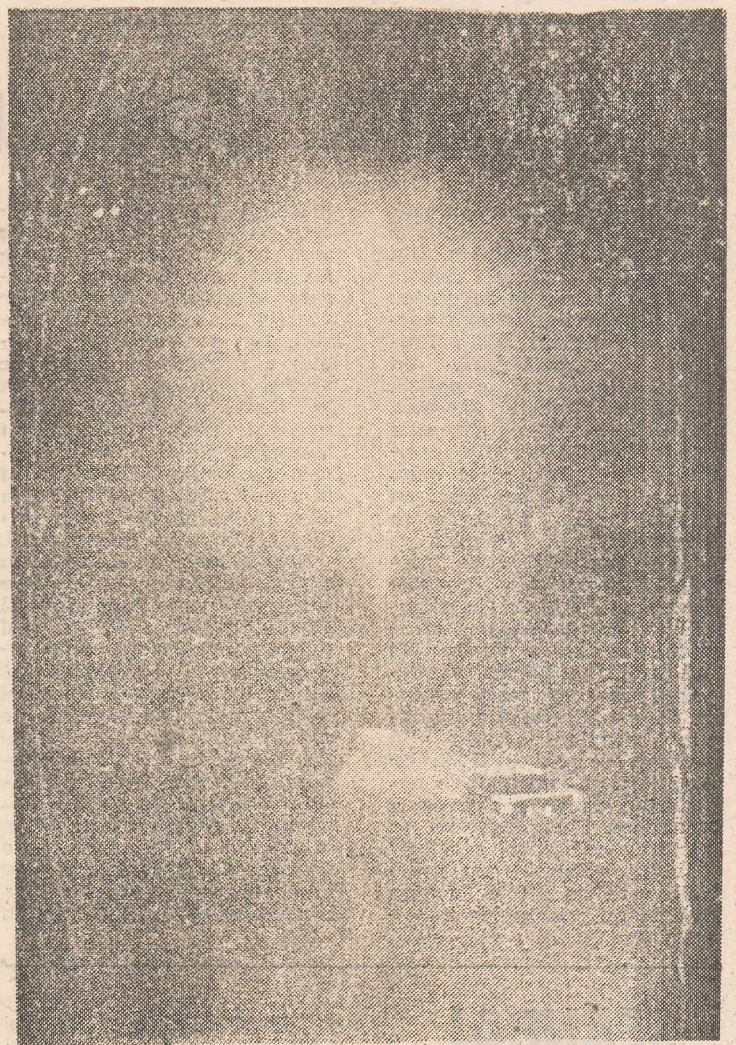
le și duritatea vorbirii.

După aceasta, mi-au comunicat că pot să plec, dacă vreau. Totuși m-au mai întrebat telepatic diferite lucruri, în special despre organizarea socială de pe Pămînt. În fine, m-au condus la ieșirea din O.Z.N. Am intrat cu cîinele iarăși în cilindru și am coborît ca din ascensor. Afară se făcuse ziuă.

Dar relatarea dlui Julio, pe care conștientul său a avut „permisiunea” să o redea, a fost „partea cea mai frumoasă”, din cele ce i s-au întîmplat în interiorul marii nave necunoscute. Și, într-adevăr, față de intervalul de trei ore cît a stat involuntar la dispoziția vizitatorilor nepămînteni, aceștia au avut timp suficient să efectueze asupra sa mult mai multe investigații și experimente biologice. Dl. Julio ținea minte bine că a intrat în navă la ora șapte fără zece minute — cînd afară era încă întuneric — și a ieșit la ora zece, în plină zi.

Acceptînd ulterior să fie interogată sub hipnoză, în cursul a două sesiunde de regresie treptată a momentelor trăite în timpul celor trei ore „fantastice”, s-au aflat însă multe detalii suplimentare, deosebit de dramatice. În relatarea sa subconștientă, trecînd într-o stare tot mai crispată — specifică oamenilor care re trăiesc fapte care i-au îngrozit —, a reieșit un prim amănunt uluitor: în interiorul extraordinarului vehicul, atît el cît și cîinele — care părea pur și simplu că ar fi murit —, nu păseau pe pardoseală; împreună cu ființele respective pluteau cu toții prin aer, în direcția în care erau conduși !..

Prin retroacțiunea hipnotică, omul de afaceri madrilan a re trăit însă o teribilă stare de frică, ce l-a stăpînit odată cu intrarea în nava zburătoare. Și avea de ce să fie terorizat: ceea ce vizitatorii necunoscuți „i-au șters” din memoria conștientă a fost într-adevăr tulburător. În stare de hipnoză,

el a descris cu reala suferință a omului înfricoșat și chinat, cum a fost dezbrăcat complet, iar apoi a fost introdus într-o sferă transparentă, ca făcută parcă din sticlă. În partea de jos a acesteia se afla o grilă; de deasupra îi venea o lumină intensă. În jurul corpului său pluteau niște sfere mici din metal, din care ieșeau un fel de fire groase, de diferite culori. Avea senzația unei stări de paralizie totală, neputînd face nici o mișcare, nici măcar să închidă gura sau ochii. Ființele care îl investigau i-au introdus în gură o serie de fire colorate, care erau conectate la sfere aflate în apropierea sa. Dar iată o parte din înregistrarea dlui Julio aflat în stare de hipnoză, în legătură cu momentele complicate cercetări biologice la care a fost supus:

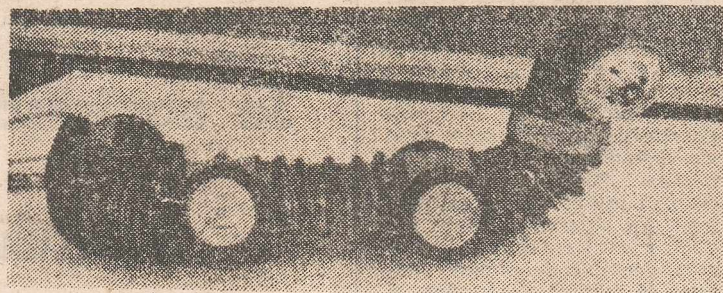
„I-am întrebat ce vor să-mi facă. Mi-au răspuns telepatic că îmi vor lua esanțioane din lichidele corpului.

Unul din fire mi-a fost introdus prin esofag. Îi simt. Mă jenează. Altul mi-a rămas în gură. Și acesta mă jenează. Sunt fire peste tot în jurul meu. Altul merge la ochi. Am fost înțepat în spate. Îmi arată mostre din lichidul cefalorahidian, de urină și altele.

Ființele s-au sesizat de mișcările mele. Nu-mi simt greutatea corpului. Mă așază pe un scaun și îmi pun cabluri pe cap și pe piept. Și cîinele îi face la fel. Nu mai pot respira. Mă gîndesc cu groază că nava zburătoare necunoscută ar putea fi pusă în mișcare...”

Cazuri asemănătoare în care eroii „întîlmirilor apropiate de gradul trei” au fost anchetați și în stare de hipnoză — cu acordul lor prealabil —, s-au desfășurat atît în cele două Americi, în Europa, cît și în Africa; astfel a devenit evident faptul că ozenauții manevrează foarte abil memoria conștientă a pămîntenilor.

ROBOT „VIERME”

În ultima vreme, roboții au căpătat tot felul de forme, care să se adapteze cît mai bine scopului pentru care au fost construiți. Printre aceștia se află și cel pneumatic numit **Cedrom 3**, în imagine, ce progresează peristaltic, adică printr-o succesiune de alungiri și contracțiuni. El se deplasează tot atît de bine printr-o conductă, ca și pe o suprafață plană, convexă sau concavă. Explorînd țevile și conductele cu diametre de la 150 la 600 milimetri, el este capabil a se mișca orizontal și vertical, să ia viraje pînă la 90 de grade, dar tot atît de bine

se poate deplasa prin nisip, zăpadă, dărîmături. **Cedrom 3**, al cărui cap poate fi echipat cu diverse accesorii (scule, cameră video, aparate de măsură) prezintă o forță de tracțiune de 50 kilograme și rezistă la temperaturi de 80 de grade Celsius. Un cordon central transportă energia electrică de joasă tensiune, de 6 pînă la 24 volți, necesară funcționării aparatelor aflate la cap. Robotul, ce are lungimea de trei metri, un diametru de 120 milimetri, o greutate de 10 kilograme și

se deplasează cu viteza de un metru pe minut, are numeroase aplicații ca: exploatarea țevelor și cisternelor, în vederea stabilirii unui diagnostic al stării lor, efectuarea unor reparații, în special în medii toxice și corosive, stabilirea temperaturii din mijlocul grului depozitat în siloz, filmarea de grote subterane cu acces dificil sau periculos, filmarea și manipularea obiectelor aflate într-o navă scufundată etc.

AUREL DIANU ■

Experimentul Philadelphia

• Misterul a rămas intact pînă azi

Multe sînt enigmele Terrei, care dau bătaie de cap oamenilor de știință: statuile din Insula Paștelui, fenomenele din Triunghiul Bermudelor și Marea Dracului (Japonia), capul din cristal de stîncă etc. La cele vechi au apărut altele mai noi, tot atît de ciudate și misterioase. La 4 noiembrie 1943, în S.U.A., au avut loc, în mare secret, cîteva încercări, cunoscute mai tîrziu sub numele de „experimentul Philadelphia” sau „enigma de la Norfolk”. În fața unui număr restrîns de specialiști și grade superioare din marina americană, cunoscutul savant Albert Einstein a instalat cîteva aparate, ce puteau produce unde magnetice foarte puternice, pe cheul portului. Undele au fost concentrate asupra unei nave militare de mic tonaj. La un moment dat, în uimirea celor prezenți, vasul, pe care se aflau și cîțiva marinari, a dispărut de parcă s-ar fi volatilizat. Pe locul, unde cu cîte-

va secunde înainte plutea nava, apa continua să prezinte o adîncitură, ca și cum ceva greu se afla pe ea. După puțin timp motoarele au fost oprite și vasul a reapărut.

Autoritățile navale au trecut însă totul sub tăcere, întregul mister fiind bine păstrat în dosarele strict-secrete ale amiralității americane. Abia la finele celui de-al doilea război mondial ceva a „transpirat”. Se pare că experimentul a avut ca scop ca navele ce transportau trupe să fie făcute invizibile, în situația cînd sînt identificate de inamic. Din nefericire unele ce făceau vasul invizibil, au avut repercusiuni grave asupra sănătății marinarilor aflați pe navă. Unii din cei deveniți invizibili au dispărut definitiv, iar la alții, care au devenit vizibili, au apărut dureri puternice de cap.

AUREL DIANU ■

Un tărîm al credinței în măiestrie

EXPOZIȚIA SORIN ILFOVEANU

Tot ce, în artă, e autentic și impresionant e chestiune de credință nu de dubiu. Din care cauză, marile reușite trebuie puse net în relație cu felul încrederii din care pornesc. Pictura lui Sorin Ilfoveanu a putut să pară, din prima ei ivire în expoziții, un fapt de talent deosebit, deoarece — într-o generație care se construia din întrebări și suspiciuni — el mărturisea, prin tot ce făcea, un respect vecin cu fervoarea religioasă față de arta ca meșteșug, ca modalitate personală de a crea imagine picturală. În ideea de picturalitate, de plasticitate elocventă trebuie pusă reușita fără ezitări a lui Sorin Ilfoveanu. Cred că toată confuzia de azi din mintile publicului provine dintr-o altă confuzie, de astă dată dirijată și instituționalizată de negustori și de critici: aceea a termenilor. Sint definite ca „pictură” ori „artă plastică” activități culturale sau spirituale care au foarte puține legături cu canoanele expri-

mării plastice la șevalet. Pictura dăinuie ca artă deoarece comportă o seamă de canoane. Tot ce a însemnat realizare fundamentală a artelor vizuale s-a întemeiat pe reguli. Iar dacă vorbim de reguli e necesar să punem pe același plan și respectarea lor. Toată noutatea și autenticitatea picturii lui Sorin Ilfoveanu rezultă, deloc ciudat, din studiul și închinarea la reguli. Toată frumusețea ei e comparabilă cu alte chipuri ale frumuseții în pictură.

Exceptionala desfășurare de energie și credință — care e expoziția de la etajul al. IV-lea al Teatrului Național — trebuie considerată în legătură cu tot ce a pictat pînă azi Sorin Ilfoveanu. De obicei se comentează expozițiile ca rod al unui moment de grație. Expoziția lui Sorin Ilfoveanu e peste timp, în sensul că nimic din ce s-a petrecut în preajma noastră și în noi, în ultimii ani, n-o marchează. Resursele ei stau în convingerea că tot ce s-a început merită a fi continuat.

Pur și simplu operă, nu reflex cultural. Nu întâmplător, impresia de puritate și transparentă mitologică a ansamblului se produce ca o consecință din meșteșug: Sorin Ilfoveanu a redescoperit tehnica picturii cu emulsie de ou, cu care prilej și-a epurat inventarul de procedee. Pictura amintește astfel efortul savantului care, cu mijloace selectate, perfect stăpînite merge la miezul lucrurilor și află, în doar câteva lucrări, regulile mari ale existenței.

Puțini artiști români sînt capabili să expună mai mult cu o mai strictă regie a suprafeței, cu mai puțină materie colorată. Cu toate acestea, amintirea ansamblului e una de culoare. Precum culoarea de intensă culoare a cristalelor de sticlă. Revoluțiile sînt întotdeauna în noi: în afara noastră e numai prăbușire și mișcare aluvionară. Situații pe care, oricît le-am resimțit, arta mare nu le reține.

TUDOR OCTAVIAN ■

SCANDAL
LA TEATRUL
DE COMEDIE

După demisia regizorului Alexandru Darie și desfacerea contractului de muncă al actorului Șerban Ionescu, domnul Lucian Giurchescu, regizor danez de origine română și director al Teatrului de Comedie din București, obține o nouă victorie. Luni, 8 martie a.c., un alt actor important al teatrului — Marian Rălea — și-a prezentat demisia.

Despre scandalul din acest teatru și motivațiile lui vom reveni în numărul următor al revistei cu o amplă anchetă.

Bătînd la porțile poeziei

Cristian Popovici Petru

Ursitoarele au fost nedrepte cu CRISTIAN POPOVICI PETRU și o suferință din fragdă copilărie a lăsat urme. Băiatul însă nu s-a resemnat și a urcat în spatele propriei soarte pe care și-a propus s-o strunească și s-o facă să meargă acolo unde vrea el. Din programul de dresare a soartei face parte și placheta de versuri „Obsesii personale”, apărută recent la Editura „Destine”.

Confrar precizării din titlu, „obsesiile” lui Cristian Popovici Petru sunt cam acelea care-i bîntuie pe toți băieții de vîrsta lui și pe care ei le-au descoperit prin intermediul autorilor din programa școlară: dorul de părinți, bucuria întoarcerii acasă, iubita care pleacă, iubita care nu mai vine, așteptarea zădărnica, venerația pentru Ștefan, Bogdan, Eminescu, mîndria de-a fi român („Deci sunt român, și-așa mi-e datul sor-

ții”). Despre toate acestea și cam așa cum scrie Cristian Popovici Petru ar scrie orice adolescent. Sorginta livrescă a inspirației și stingăciile de tot felul desconsoliră lipsa exercițiului îndelungat al versului și lipsa lecturilor fundamentale (cine l-a citit pe Arghezi și pe Barbu nu mai poate să scrie „E greu de trăit, ne dăm cu toții seama”, ori „Iadul adevărat l-aicea, pe pămînt”). Dar aceste deficiențe sunt remediabile.

Examenul de poezie îl dă Cristian Popovici Petru cînd își spune oful de-adevăratelea. Iată ce citim în „Statut de Om”: „...Priviți-mă. Așa-i că vă e silă / Și că vă doare inima cînd mă priviți? / Nu am nevoie de compasiune, milă, / Nu asta-mi face anii fericiți. / Aș vrea — dacă se poate vreo dată — / Și m-aș ruga la floare și la pom, / Să-mi ștergeți cu buretele orice pată, / Să-mi dați, așa

cum sunt, statutul meu de OM”. La fel de sincere sunt și accentele din „Poate meritam mai mult”: „Dați-mi vise și speranțe, / Dați-mi ploaie, dați-mi flori, / Dați-mi scurtele vacanțe, / Dați-mi soarele din nori. / Și mai dați-mi, oameni, dați / Viața-mi plină de tumult / Știu, voi nu vă înșelați: / Meritam poate mai mult...” Aceste două poezii (din care am produs fragmente) și ici-colo citeva versuri („Miroase-n case a aluat și-a nucă, / A fulgi de nea, a sînil și a ger”), reprezintă ceea ce poate fi luat la Cristian Popovici Petru în considerație ca voce proprie. Sunt ele dovada unei certe vocații poetice? Greu de spus. Trebuie să așteptăm și alte presatăți. Cu siguranță că ele vor veni, pentru că tînrul nostru este deosebit de tenace, hotărît să smulgă de la sine și de la viață cît mai mult.

ION D. GOIA ■

Cine salvează cula
din Cernătești?

În centrul comunei Cernătești-Dolj se află dispusă o veche culă, ce datează din secolul 18. Clădire cu arhitectură aparte, caracteristică numai Olteniei, cula din Cernătești rămîne un monument

istoric de o valoare inestimabilă.

Cîndva, în acest spațiu a fost amenajat un interesant muzeu, ce conținea obiecte din diverse epoci istorice. Actualmente, cula este lăsată

într-o cruntă paragină. Geamuri sparte, pereții coșcoviți de vreme, lipsa unui program de vizitare a acestui muzeu sporesc și mai mult imaginea sordidă a acestui veritabil obiectiv istoric.

Această stare de lucruri deplorabilă generează o legitimă întrebare: cine salvează cula din Cernătești?

ION CEACIRU ■

Întreabă-mă

să te-ntreb!

Despre

hîrjoana „politică”

— Nu vă cunoaștem părerile despre Senat și Parlament...

— Ele sunt... excelente. Adică mă bucur că există, că (intrucitva) chiar funcționează. Există senatori cu care am fost înainte de... la bere și la mici. M-am întâlnit tot atunci cu actualii șefi de comiții. Mi-a fost dat să-i fiu naș (literar) ăluia cu barbă de-a vorbit pe americaneste la Strasbourg.

Nu mă sparii de mărimi.

Sunt mîrînimos cu mărimile și le respect. Cînd trece pe uliță un Audi scos din cutie sau un volvo Porsche eu mă trag sub felinar (că tot n-are bec) știind că la volan poate fi un beneficiar al voinței popoului de a se exprima prin cei mai iubii fii.

Niciodată n-aș înjura, cu semnătură, un ales fiindcă aș risca, nu reteveii dreptului la replică ci jignirea, involuntară, a acelei cantități de popul ce a scos din urnă numele în chestie.

Pot doar să-i zic Efimiței, noaptea, cînd se dă la televizor parlamentul: soro, ăsta e un apucat! Ala bate cîmpii! Astalant, scuze; îmi pare timpit!

Dar ce treabă am cu Domniile lor, chiar dacă îmi tin peste chelie, vorba cîntecului... oul lui Damocles?

Am. Adică îi somez să mă ajute să-i respect.

Nu se poate trece peste convenția (ce mindru sună acest cuvînt!) respectului. Cu consensul mai merge cum merge că tocmai cînd apele politice încep, firesc, să se despartă, telegenicul Tôkes iar mai ține un discurs fulminant și partidele, toate (chiar al lui) redescoperă, ați ghicit... consensul. Dar fără arhaica mașinărie a dobîndirii respectului chiar că nu se poate trăi.

Sunt năucit de hîrjoana din... camere.

Un orator tinjește după o gură de apă (de la tîrziu, că aia îmbuteliată în plastic costă 375 lei) și un fost șef de partid, vechi politician (2 ani și 3 luni), pentru oarecînd, se repede la bufetul instituției de unde se întoarce cu o sticlă de vin bun (decu refuzat la export), o deschide cu abilități de picol și i-o oferă celui ars de sete! Și asta în vîzul lui natiunea.

Gest stupid, acceptat în reuniuni intime (cumetrii, tăierea porcului, etc.) dar refuzat în gravul context în care s-a produs, el stîrnete dispreț și consternare.

Cei mari nu sunt (încă) statui, au și ei deprinderi și trebuințe omenești, e de înțeles. Dar ce te faci cu fața luminată ce-aruncă leneș, într-un sertar al propriului birou senatorial suma de lei 400.000, suma se exoflasește peste noapte și păgubașul bagă mare piră într-un coleg de suferință (altfel un soi de rudă) precum că acesta și-ar fi însușit bănușii?

Cel pîrit face urît: totul e o înscenare politică odioasă. Păgubașul dă și el din colț în colț mărturisind printre lacrimi că sumușoara nici măcar nu îi aparține, ci era a soacrei care o împrumutase de la o mătușă a nașului verișoarei, etc. în vederea cumpărării unei pompe de fîlt!

Vă înțeleg, dar nu vă respect, le-aș zice acestor falnici bărbați purtîndu-se ca școlarii în recreația mare. Cît de mare?

Asta vom vedea la alegerile... viitoare.

GHEORGHE TOMOZEI ■

Necazuri la Ploiești

Se urmărește desființarea

Palatului Culturii!

Prefectura și Judecătoria județului Prahova intenționează să-și extindă spațiile, nicăieri în altă parte decît... în Palatul Culturii, instituție care în prezent adăpostește: Biblioteca Județeană „N. Iorga”, Școala de arte, Muzeul de Științe Naturii, Muzeul de artă populară, Centrul Internațional de Inventică, etc. Este evident faptul că majoritatea dintre acestea sînt aproape imposibil de transportat și că spații corespunzătoare pentru ele în Ploiești nu există. Se propune o soluție surrogat: Biblioteca Județeană va continua să funcționeze în Palatul Cultu-

rii, dar celelalte săli vor fi date în folosință Prefecturii și Judecătoriei.

O consecință esențialmente nefastă ar fi imposibilitatea de a evita ca elevi sau studenți care merg la Biblioteca să ia contact cu acea atmosferă deochetă, specifică sălilor unui tribunal: lume de joasă factură, poliție, deținuți etc.

Sperăm că „factorii” care conduc și judecă destinele ploieștenilor să-și dea seama, în final, de ideea aberantă de a desființa Palatul Culturii ca instituție de educație și cultură!

RALUCA VRABIE ■

HOPE OF DELIVERANCE? Da și cu Paul Mc Cartney cu tot și cu toate bunele lui intenții, ca un adevărat salvator! (3)

● **Interviu realizat de CRISTIAN SIMON la RADIO VICTORIA Baden-Baden**

— Ai vrea să instruești oameni?

— Da. Dar primul lucru pe care cred că l-aș spune la intrarea în clasă ar fi: O.K. copii, eu nu știu cum se face asta. Hai să încercăm s-o facem împreună. Și-o să le arăt niște coduri, căci așa am început și eu, și pe urmă o să le spun: „Acum încercați să scrieți ceva”.

— „G. C. D.”

— Da. Astea-s doar 3... Și totul va fi fără nici un fel de formalitate, foarte liber pentru că eu nu sunt un academician. Tocmai am discutat cu un producător de înregistrări Julian Mendelsohn cu care am făcut de altfel noul meu al-

bum, și i-am spus: „Ce crezi că ar fi interesant să știe oamenii din ziua de azi?” „Ei bine, mi-a răspuns că în meseria lui de pildă, o mulțime de copii vin și-l abordează și-i spun că au un cîntec dar nu pot să-l cînte, trebuie să-și aducă computerul să facă acest lucru. Spun ei că nu pot să bată ritmul pentru că nu au la ei „the rhythm-box” pentru asta. Și i-am spus: „Și ce ți-ar plăcea să vezi?” Și el a spus: „Mi-ar plăcea să văd un puști care să vină la mine cu un cîntec „care sună uite-așa” și să înceapă să-l fredoneze”.

Și eu sint foarte preocupat de acest aspect. Vreau să învăț studenții să nu fie timizi. Dacă cineva spune: „Cîntă-mi un cîntec!” mă aștept ca studenții mei să înceapă să cînte nu să spună „Stai puțin să-mi consulți computerul”. Și cred că o vor putea face cu timpul, dar esențial este să fie capa-

bili s-o facă în fața oricui.

— Și cu muzica scrisă pe note cum rămîne?

— Muzica pe note! Dacă într-un restaurant cineva spune: „Hei, vino-ncoace, știu că ești bun. Ia zi-ne o bucată!”. Îmi place să cred că dacă acel cineva mi-ar fi student ar spune: „Da sigur, imediat” și nu „Oh, trebuie să mă duc pînă la mașină să-mi iau partitura”. Asta ar însemna că respectivul are o minte care lucrează, dar va trebui să fie mai mult decît atît.

— Știu, și de fiecare dată cînd ne întîlnim devine și mai evident faptul că ești compozitor, rock'n'roller un muzician complet, poate mai mult decît oricine altcineva. Și cîteodată ești și businessman. E greu sau ușor pentru tine să păstrezi echilibrul între rock'n'roller și businessman?

— N-ar fi trebuit niciodată să devin businessman, dar în anii '60 am fost atît de sîfîșiți, toată istoria Beatles-ilor cu Apple și conducerea e bine cunoscută, încît a trebuit să învățăm exact ce făceam în sensul că trebuia să fim la curent cu latura afaceristă a problemei. Și ceea ce fac acum, după ce am părăsit Apple, este că am înființat propria mea companie care trebuie dirijată. Am angajat în acest sens oameni pricepuți care să o administreze pentru mine iar eu supervizez totul, ca să mă asigur că merge bine, și pot să-ți spun că merge. Și obișnuiesc să le spun celor care mă ajută la companie: „Uite care-i treaba, eu sint artist, trebuie să-mi rezerv secțiunea asta de creier pentru artă”. Și vouă pot să vă dau o mică părțică din el pentru business”. Și le dau această parte ca pe o rație zil-

nică. Fac asta, dar restul timpului meu trebuie să fie neocupat cu asemenea probleme pentru că nu poți să le faci pe amîndouă la fel de bine. Iar pentru secțiunea artistică iată ce fac: partea aia de minte rămîne în permanență liberă și dacă cineva mă sună, cum ar fi Mark Featherston-Witty cu care am acum un scop comun și-mi spune: „Putem vorbi puțin?” îi spun: „Nu. Trebuie să mixez o înregistrare. Îmi pare rău dar trebuie să-mi fac treaba artistică”. Bineînțeles că pe urmă îl sun eu și atunci intră în funcțiune cealaltă parte a creierului. Așa că separ cele două funcții și niciodată nu sint artist și businessman în același timp.

Simon: Ce ți-e cu suflul de muzician, de rock'n'roller. McCartney: Trebuie să păstrezi acest suflul, e lucrul la care țin cel mai mult și e cel mai important din viața mea.

Duran Duran în revenire!

Simon le Bon, fondatorul la începutul anilor '80 a unui stil muzical numit „New Romantic”, acest Simon deci, precum și toată trupa să revină în sfîrșit! În ciuda unei lungi absențe de pe scenă, s-au reîntors, în formă, cu un excelent single „Ordinary World” și un album de aceeași încălătorie și calitate. Acest comeback însă nu a fost ușor; eroii sint puțin obosiți și... ceva mai în vîrstă! Vi se va explica cazul lor.

Actualul „look” al lui Simon le Bon și a colegilor săi se apropie de mai vechiul lor stil de tineri furioși. Singura problemă ar fi aceea că figura lor de „june prim” s-a cam alterat. Cămășile lor s-au șifonat, fularele ca și fani lor, isterici, apăruti o dată cu trecerea lor de la statutul de „grup cult” la acela de „teenager”, au dispărut! La conferința de presă ocazionată de revenirea lor s-au dovedit de altfel a fi puțin jenați. E adevărat că situația celor 4 mateloți (4 pentru că Sterling Campbell, unicul membru de culoare, nu mai e la bord) e destul de delicată; pentru că ei nici măcar nu știu dacă mai au fani și dacă au, ce fel de fani ar putea fi! Ceea ce îi sperie cel mai tare, e să se audă clasați printre hiturile posturilor de radio „liceene” din Statele Unite! Iată părerea lui Simon: „Cred într-adevăr că aceste posturi de radio ar putea găsi o plăcere în a ne difuza muzica, dar nu asta e lucrul cel mai grozav de făcut”.

În presă, Simon și John au fost prezentați puțin în umbra soților lor, poate chiar subminați de ele, Yasmin le Bon și Amanda De Cadenet. Ele și-au făcut un nume, și-au cîș-

tigat o reputație și au reușit să facă avere prin propriile mijloace. Cu toate acestea, Simon nu simte de loc că faptul de avea o soție celebră îl poate amenința în vreun fel: „La un moment dat, eram fericit că măcar unul din noi e capabil să aducă venituri”, mărturisește el. Și pe urmă, venirea pe lume a copiilor a determinat niște pași înapoi ai grupului, spre dezinteresul publicului, adică nașterea lui Atlanta, fiul lui John și Amanda și a celor două fiice ale lui Simon și Yasmin, Amber și Saffron.

Într-o asemenea situație, normal că zvonurile au început să curgă. John le dezmințe pe unele: „Nu e adevărat că EMI a refuzat albumul nostru și ne-au cerut un album de reluări. Și cînd presa relatează că fanii ne-au cadorisit cu legume azvîrlite, jurnaliștii responsabili de asemenea false informații ar trebui să învețe să facă diferența între roșii și florii!” Unii ziariști au afirmat că grupul lui Simon a căzut în dizgrație în asemenea măsură încît a fost nevoit să anuleze o filmare video din rațiuni financiare. John rectifică: „Turnarea era prevăzută să se facă în Australia și după ce ne-am aruncat o privire mai atentă pe scenariu, ne-am dat seama că, practic va fi un video fără Duran Duran. Asta nu ne-ar fi îngrijorat prea tare, dar producătorii ar fi vrut ca The Cure să ne ia locul!” a spus el rîzînd. Lăsînd gluma la o parte Duran Duran se pregătește să facă turism în locuri mai puțin obișnuite, cum ar fi Africa și Orientul Mijlociu. Cînici, ei explică: „Sînt singurele țări care nu refuză un spectacol occidental!”

Mariah Carey — Glorie și tristețe

La debuturile sale, era tratată ca o copie a lui Whitney Houston. Era oarecum normal din moment ce asemănarea celor două voci era atît de evidentă, încît cel puțin la început dacă nu erai la curent cu stadiul înregistrărilor consacratei deja Whitney și fără să fi aflat de existența surprizei Mariah, ai fi putut afirma fără dubii că e vorba de un nou album al primei lansate. Cele două albume ale sale „Vision” și „Emotions” fără a-l omite pe cel mai mic și mai recent „Unplugged” înregistrat într-o emisiune MTV, și în care reia unele din marile sale succese, printre care „I'll Be There” de Jackson Five, au demonstrat că nu e dublura nimănui și că plămîinii ei conțin suflul necesar pentru a menține o notă incredibilă de mult și că se joacă cu vocea pe o întindere de 7 octave. Mariah Carey, la 23 de ani, e azi o valoare incontestabilă a cîntecului american.

Cu o mamă cîntăreață de operă, era clar că puștoaica va evolua în mijlocul vocalizelor. Voce avea, „Look”, de asemenea. Era deci de neconcep să-și piardă timpul cu munci minore cum era cea de chelneriță de bar. Talentul o mistuie și primul titlu „Vision Of Love” o propulsează imediat în universul discului de aur și de platină căci ea le obține dintr-o lovitură pe amîndouă. Fără îndoială, plîsîndu-si single-urile și albumele în cuprinsul hit-parade-urilor internaționale și provocînd ade-

vărate insurecții la fiecare deplasare, frumoasa Mariah e pe gustul publicului. De altfel, cele două Grammy Awards și numeroasele premii obținute în diverse competiții nu sint decît un exemplu.

Statutul său de star e bine-meritat, dar totodată greu de purtat, căci Mariah trebuie azi să lupte prin tribunal împotriva unui tată vitreg distanțat de clanul Carey — care reclamă partea sa din veniturile acumulate de celebra sa fiică, el se consideră a fi la originea succesului reputat de ea. Pe perioada apartenenței lui la familie pretinde că a investit timp și bani pentru a face din Mariah ceea ce a devenit acum. El a încurajat-o, a îndrumat-o către diferite cursuri de muzică, pe scurt, grație lui ea a putut înflori muzical. Dacă justiția se va pronunța în favoarea lui, va primi 1 milion de dolari pe care consideră că îi merită. Foarte discretă în ceea ce privește problemele cu care se confruntă, Mariah Carey a făcut remarcă, referitor la acest subiect că acest gen de situație

se încadrează în „lucruri frecvente”. Și pentru a sublinia: „Adevărul e că imediat ce o persoană mai mult sau mai puțin apropiată află că ai reușit în viață, își cere partea de prăjitură pentru un motiv sau altul”.

Însă, cu toate că e destul de afectată de acest comportament nedelicat și excesiv, Mariah are alte griji și un mare păs: sora sa Alison, a fost atinsă de virusul HIV din cauza unei transfuzii sanguine necesitate la nașterea celui de-al doilea copil al său. Terorizată de ideea pierderii surorii sale cu 10 ani mai mare ca ea, Mariah luptă împotriva acestui satanic flagel care lovește la întîmplare și nu lasă decît victime în urma lui. Cu siguranță poate fi văzută producîndu-se în toate manifestările care au ca obiectiv lupta contra teribilului virus. În scopul de a-și ajuta mai eficient familia, a deschis un cont pe numele celor doi nepoți ai ei Sean, de 15 ani, și Michael de 5 ani, de care se ocupă din ce în ce mai mult, pregătindu-se pentru cazul în care...

Topuri — Radio Contact

TOP 30 — ediția 10

● TOP SLOW & BLUES

- 1.2 UNLIMITED — No Limit
2. PAUL McCARTNEY — Hope Of Deliverance
3. SNAP — Exterminate

● TOP 5 — TOP MATINAL

1. U 2' (BONO) — (Can't Help) Falling In Love
2. MICHAEL BOLTON — Drift Away
3. GLORIA ESTEFAN — I See Your Smile

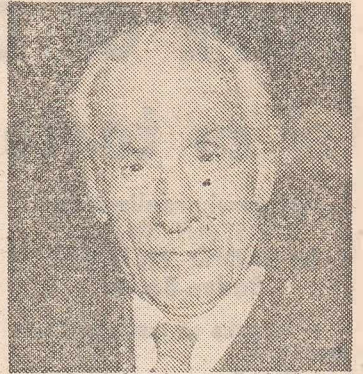
● TOP 30

1. FAFARELLO — Sea Emotions
2. GENESIS — Jesus He Knows Me
3. BRUCE HORNSBY & THE RANGE — Look Out Any Window

radio
CONTACT

FM
96,1 MHz

39) Poet pesimist român; 40) Afluent al Trotușului.

VERTICAL: 1) Altar (pop.); 2) Făcu prinsoare; 3) Monstru fabulos cu cap de om și corp de leu; 5) Cult secret; 7) Capitala Lydiei; 10) Regretele; 13) Povestea; 14) Măresc valoarea; 15) Reptile; 16) Lipsit de viață; 17) Morfeu; 18) Unealtă de cismar; 19) La rochie; 21) Cîntăreț; 22) Trece dintr-un vas în altul; 23) Numele vechi al Troiei; 24) Lovi; 25) Gintă; 26) Cetate antică; 27) Animal; 32) Abreviație redacțională; 33) Plantă; 35) Vas; 37) Propoziție; 39) ca la nr. 36 orizontal.

NB — Pe rîndul de la 24 orizontal literele vor forma explicația necesară.

Enric era un specialist în acest soi de jocuri, așa că problema fu imediat deslegată. Cînd execută însă mișcarea cerută, se produse o explozie formidabilă care-i făcu să-și piardă cunoștința.

Revenindu-și în fire, văzură sfînxul prefăcut în mii de bucăți, iar în locul lui se zărea un sicriu cernit...

Fiindu-le imposibil să mai coboare din cauza întinericului de pe scară, ei trebuiră să aștepte acolo pînă la ziuă.

Fu o noapte de groază!...

Cînd se revărsară zorile, Enric și Robert rămaseră ca de piatră. Pe sicriu erau gravate cu litere mari două cuvinte: „Gaston Ferrari”.

Coborînd în castel, constatară că întregul mister dispăruse. Ușile erau deschise peste tot, permițîndu-le să intre ori și unde, să umble în casele de bani, în sfîrșit să poată beneficia de întreaga avere ce era ascunsă acolo.

Bucuria lor cea mai mare fu alta însă, căci găsiră într-o casă de bani un document în baza căruia urma să intre în stăpînirea unor vaste posesiuni, pe care unchiul lor le avea în Polonia.

A doua zi, îmbarcați pe primul vapor, doi tineri se înaltau în patria lor...

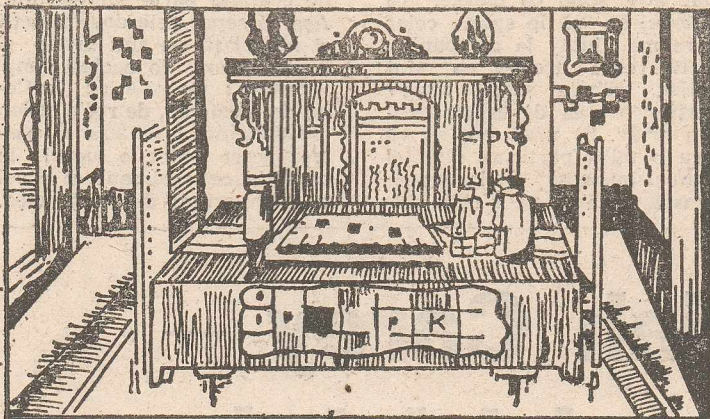
Era Robert și Enric Wolensky.

CASTELUL FERMECAT (III)

— Într-adevăr, era acolo o masă de formă pătrată, pe care se aflau trei flacoane de diferite mărimi: unul de 3 litri, altul de 5 și altul de 8.

Primele două conțineau un aliment în stare lichidă, asemănător laptelui condensat, iar celălalt flacon de 8 litri era gol.

Problema a VI-a (Menu-ul Enigmatic)

Alături de ele era o bucată de pastă făinoasă, în formă dreptunghiulară, pe care erau lipite trei bucăți de mușchi afumat.

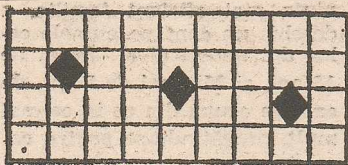
— „Deocamdată avem ce minca, zise Enric, care pînă aici privise cu destulă curiozitate careurile de cuvinte încruciate cu care era tapisată întreaga odaie și care se aflau pînă și pe picioarele meselor și ale scaunelor. Robert însă îi arătă o notiță, care pentru un moment îi distruse oarecum pofta de mincare:

„Servindu-mă numai de cele trei flacoane, turnați lichidul în așa fel încît să aveți fiecare cite o măsură exactă de 4 litri. Tăiați apoi bucata de pastă în două părți egale, fiecare avînd pe ea cite o buca-

tă și jumătate de carne, în așa fel, încît, ambele părți alăturate, să vă dea un pătrat perfect. După aceasta amestecați fiecare bucată de pastă cu cei patru litri de lichid, pentru a obține o mincare excelentă. Băgați însă de seamă, că aveți de-a face cu niște substanțe chimice, pe care dacă nu le împărțiți egal, riscați să vă otrăviți”.

— „Totul se reduce la împărțirea lichidului și a pastei în două părți egale — zise Enric. N-avem decît să turnăm lichidul dintr-un vas într-altul, de atîtea ori, pînă în momentul în care vom obține o diferență de un litru, apoi chestiunea este ca și rezolvată”.

Pasta făinoasă

— „În privința pastei făinoase — zise Robert, o voi tăia, în două părți egale și ca formă și ca mărime, apoi vom vedea dacă alăturîndu-le, ne va da un pătrat perfect”.

— „Dar trebuie să ții socoteală ca pe fiecare porțiune să ai cite o bucată și jumătate de mușchi”.

— „Nu face nimic. Tocmai asta îmi va da posibilitatea să găsesc soluția mai ușor”.

După ce mîncarea fu prepa-

rată, mai ezitară cîteva momente pînă să mănînce, de teamă să nu se otrăvească. În sfîrșit, cînd terminară voiră să iasă, însă ușa prin care intraseră era încuiată. Negăsind altă soluție, cei doi frați trebuiră să meargă înainte, prin altă ușă. Cum pătrunseră însă în camera următoare, se auzi iarăși același tăcînit ușor și o lumină vie umplu întreaga încăpere...

— „Ne găsim în camera de dormit a unchiului — zise Robert. Iată un divan foarte comod pe care vom putea dormi admirabil”.

— „Cred și eu, mai ales că sîntem foarte obosiți și este deja tîrziu”.

— „Atunci să aminăm pentru mîine cercetările noastre”.

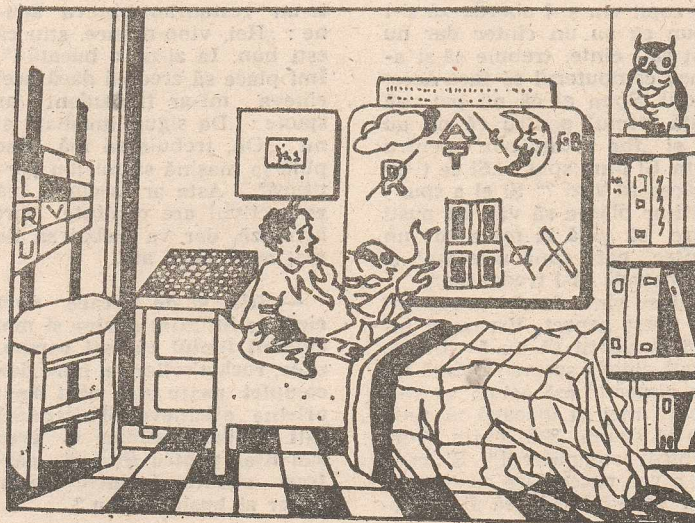
Problema a VII-a (Rebus)

După ce se dezbrăcără Robert fu cel dintîi care se aruncă în pat, însă lucru uimitor: ca și cum un resort tainic s-ar fi pîs în mișcare, un tîrîit asurzitor de clopoțel spintecă liniștea încăperii în timp ce covorul de pe perete se dădu la o parte, lăsînd să se vadă o placardă pe care erau desenate niște figuri ce

ascundeau un oarecare înțeles. Deasupra ei scria numai atît:

„Clopoțelul nu va înceta să sune, decît atunci cînd, deslegînd problema de pe perete, veți apăsa pe clapele cu literele ce alcătuiesc deslegarea”.

— „Avem de-a face cu un rebus — zise Enric. Este un fel de joc ce constă în a ex-

prima cuvinte sau fraze cu ajutorul imaginilor, așa că, dacă știm ce înseamnă fiecare imagine, găsim foarte ușor deslegarea”.

— „Suntem siliți să ne mai batem capul și cu problema asta, altfel — cu afurisitul ăsta de clopoțel invizibil — ne va fi imposibil să dormim! Să vedem, de pildă, ce înseamnă prima imagine!”.

Pînă să găsească deslegarea adevărată, Robert a apăsă de mai multe ori pe clapele din perete, întocmai ca la o mașină de scris, însă clopoțelul n-a amuțit, decît atunci cînd a apăsă pe literele ce alcătuiau deslegarea corectă. Un somn greu îl cuprinsese. Cînd se trezîră, a doua zi, era așa de tîrziu, încît soarele mergea spre asfințit. Unchiul însă nu se zărea pe nicăieri. Peste tot domnea aceeași liniște mormîntală, același mister de nepătruns. Nu era nici cea mai mică dovadă, că o ființă vie ar exista în castel. Toate zvonurile create în jurul bătrînului castelan păreau acum niște adevărate mituri. Totuși, era ceva care exista. Era castelul plin de bogății imense și lucruri ciudate care nu puteau fi decît opera și moștenirea omului celui mai misterios, Gaston Ferrari.

Deocamdată, însă, începuse să le fie iar foame. Cînd voiră să treacă în camera de mîncat, constatară cu decepție că ușa se încuiase. Fură siliți atunci să meargă înainte, printr-o altă ușă.

Lucru foarte îngrijorător însă! Cînd intrau într-o în-

căpere, ușa se închidea imediat în urma lor, forțîndu-i să rătăcescă mereu spre o țintă necunoscută.

În tot drumul, văzură o mulțime de obiecte prețioase: covoare mari pe care erau țesute careuri de cuvinte încruciate, tot felul de probleme ciudate etc.; case de bani care nu se deschideau decît soluționînd cite o problemă, a cărei explicație nu era dată; mobile de preț pe care erau gravate tot felul de enigme și rebusuri.

Pentru moment, însă, ele reprezentau o valoare nulă, căci nu se puteau servi de ele, atît timp cît rămăneau închîși în castel. În cele din urmă, ajunseră lîngă o scară întortocheată, pe care o suiră cu foarte mare greutate. Cînd ajunseră sus, rămăseră înmărmuriți: se găseau în ultima încăpere din turnul cel mai înalt al castelului, în fața unui sfînx monstruos de metal, susținut de un pedestal încărcat de sirme electrice, comutatoare, conductori, reostat etc.

— „Pricep acum — zise Enric. Tot misterul din acest castel nu se datorește decît electricității. Din cauza aceasta eram siliți să apăsăm pe anumite butoane ca să putem pătrunde undeva”.

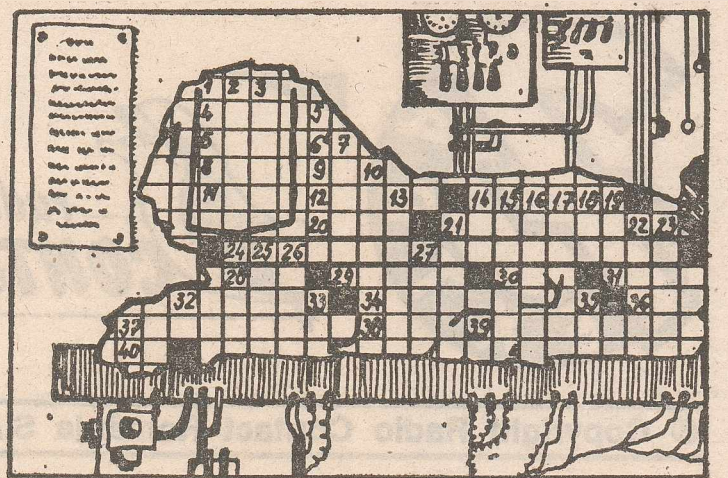
— „Avem însă și de data aceasta o problemă de deslegat, fiindcă vîd niște careuri pe sfînx. În afară de asta vîd și o placardă cu semnificațiile cuvintelor”.

Într-adevăr, pe placardă erau date toate explicațiile necesare:

Problema a VIII-a

(Sfinxul — Cuvinte încruciate)

ORIZONTAL: 1) Alt nume dat Cybellei; 4) Palavră; 6) Prefix. 6. a) Sunt; 8) Departament în Franța; 9) Recipient cilindric; 11) Rege (lat.); 12) A emite o poliță; 14) Fascinez; 20) Fiul lui Laios și al Jocastei (mit.); 21) Eroii greci care porniră să răpească lîna de aur din Colhida (mit.); 28) Zeiță; 29) Autoritate ecleziastică; 30) Pronume (inv.); 31) Copac de zăvoaie; 32) Titlul dat principilor indieni; 34) Personaj legendar (3 lit.); 36) Lac în Sudan; 37) Pisc în Bucegi; 38) Fiul lui Jupiter;

AMANDA LEAR, frumoasa cu 1 000 de amanti

● Femeie din cap pînă în picioare, ea n-a fost bărbat nici o secundă. Povestea cu operația de chirurgie transsexuală e o pură născocire.

Amanda Lear, celebra cîntăreață britanică, acum animatoare a unor emisiuni la Televiziunea franceză, recunoaște, fără falsă pudoare, că a avut, de-a lungul unei vieți tumultuoase, nici mai mult nici mai puțin decît 1 000 de amanti! Rumoarea stîrnită de o asemenea revelație, lasă, însă, în umbră zvonul lansat pe seama ei acum 15 ani (și care nu s-a stins încă), precum că ar fi fost băiat, transformat în doamnă, prin miracolele chirurgiei estetice.

În anul 1979, cu cîteva luni înainte ca englezoaica frumoasă cu forme sculpturale, născută la Hong-Kong, dintr-un ofițer britanic și o mamă eurasiană, să devină regina disco a lumii, un zvon de necrezut a început să circule: „Amanda Lear este bărbat!” Această propoziție este reluată de ziarele din lumea întreagă. Unele îndrăznesc chiar să publice fotografia unui tînăr, pretinzînd că este vorba de cîntăreața înaintea transformării sale, înaintea celor două operații, din Anglia și Maroc, pe timpul cînd se numea Allain.

Nimic n-a mai putut să îndrepte lucrurile. Procese cîștigate, apariții îndrăznețe în reviste, soți, amanti n-au slu-

jit la nimic. Astăzi, cînd Amanda Lear are 46 de ani, este urmărită în continuare de reputația scandalosă de a fi transsexuală. În momentul cînd era astfel etichetată, Amanda Lear avea, deja, un trecut destul de încărcat. La acea dată se știa că fusese iubita lui Mick Jagger, celebrul Rolling Stones și a lui David Bowie. Titlul de glorie și-l dobîndește, însă, devenind, într-o primă fază, consilierul de taină, muza și iubita lui Salvador Dali. Timp de 15 ani a avut cu „maestrul” o ciudată poveste de dragoste. „El a fost pentru mine — povestește Amanda în cartea sa „Le Dali d'Amanda”, scrisă după moartea pictorului — în același timp, un prieten minunat, un tată spiritual, și cel mai extravagant dintre amanti”.

Perioada Dali a fost presărată cu momente care au pus-o pe Amanda Lear la grea încercare. Cînd Salvador Dali a ținut morțiș s-o prezinte pe Amanda soției sale, Gala, aceasta l-a întrebat dacă Amanda nu i-a dat niște purici, avînd în vedere grupul de hippies pe care-l frecventa. Pentru a o consola pe Amanda pentru afrontul primit, Dali îi cade la picioare stri-

gînd: „Îmi plac mult picioarele tale, lasă-mă să le îmbrățisez. Sint sigur că n-ai mai avut ocazia ca un geniu să-ți prezinte un astfel de omagiu”. Deși aflat la picioarele Amandei, Dali nu a ezitat s-o ducă la o piscină particulară, s-o silească să se dezbrace complet în fața a 12 bărbați, de asemenea goi, oferindu-i în acest mod năstrușnic posibilitatea de a-și alege un soț. Surprinzător este faptul că însăși Gala era bîntuită de asemenea intenții, obligînd-o pe Amanda să jure că atunci cînd ea nu va mai fi, nu-l va părăsi pe Dali.

Amanda se va căsători, dar nu cu Salvador Dali și nici cu vreo persoană recomandată de acesta. Căsătoria va provoca o scenă teribilă de gelozie, ce are drept consecință ruptura dintre Dali și Amanda. Bărbatul cu care s-a căsătorit se numește Alain-Philippe Malagnac și este fostul producător al cîntăreței Sylvie Vartan. După celebrarea căsătoriei, la Las Vegas, în martie 1979, Amanda îl prezintă pe Alain Philippe cuplului Dali... care nu-l găsește pe placul lui. Jignită, Amanda jură să nu-i mai vadă. Este fericită și crede că odată căsătorită rumoarea din jurul ei va înceta. Dar s-a înșelat. Zgomotele parcă se întetesc, deși soțul ei o susține în lupta contra celor care îi fac viața un coșmar.

Totuși, după trei ani, căsni-

cia se destramă și începe lungul șir al iubitorilor mai mult sau mai puțin cunoscuți. Din cînd în cînd, Amanda întreprinde „coloana” pentru a reveni la Alain Philippe. Acum ei sînt din nou împreună. Chiar s-au... recăsătorit, ofe-

rindu-și o lună de miere în insulele afrodisiace Seychelles! Amanda este sigură că va fi de bun augur pentru viața ei viitoare.

Traducere și adaptare
ELENA GRECESCU ■

Scandal

la Los Angeles

Senzaționale dezvăluiri despre Kim Basinger

● Cine o să
mai oșteze după
șoldurile și sinii
celebrei actrițe?

SHELLEY MICHELLE, o tînără de 27 ani, cu un fizic „exploziv”, a făcut declarații mai mult decît interesante. Ea susține că trupul admirat de milioane de spectatori în filmul 9 săptămîni și jumătate, îi aparține ei și nicidecum lui Kim Basinger. Deci, s-ar părea că în scenele mai „tari”, Michelle a substituit-o pe Kim. Shelley Michelle a declarat că dorește să nu se mai ascundă, fiind decisă să abandoneze rolul unei dubluri, pentru a avea succesul său personal. Prin afirmațiile sale, Shelley nu dorește decît căderea mitului Basinger, punînd de asemenea în mare pericol cariera divei din celebrul film care a făcut atîtea furori. Însuși partenerul lui Kim Basinger, Mickey

Rourke, a confirmat dezvăluirea: „Nu pe Kim o sărutăm și o îmbrățîșăm în 9 Săptămîni și jumătate, ci pe Shelley!”.

În particular, Shelley a precizat că în filmul Analiză finală și în alte filme, toate scenele picante au fost jucate doar de ea; picioarele, șoldurile, sinii, tot ce fascinasese publicul îi aparțin dublurii și nu lui Basinger. Părerea lui Michelle Shelley este că publicul trebuie să schimbe numele simbolului viselor sale „prohibite!”.

Un producător de la Hollywood s-a confesat, încercînd să explice această substituție: „Shelley este mai tînără cu 10 ani decît Basin-

ger, în scenele decoltate comportîndu-se minunat, în comparație cu celebra Kim, care, în anumite momente, devenea foarte „capricioasă”. Era, deci, normal să dorim o dublură a lui Kim și asta nu ar trebui să mire pe nimeni. Acum Shelley doarește ca adevăratul său nume să apară, punînd sub semn de întrebare reputația lui Kim. Este categoric un război între două dive. Vom vedea cine va învinge.”

Cu toată tăcerea impusă de persoanele apropiate lui Kim și avocatul său, în pofida presiunilor făcute asupra acesteia, Shelley Michelle merge înainte!

EVELINA MAZILU ■

ANTHONY QUINN

PICTĂZĂ ȘI SCULPTEAZĂ

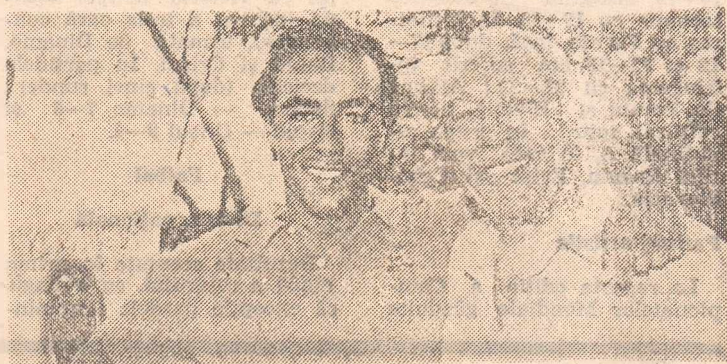
● Operele sale sunt colate
cu sute de mii de dolari!

Anthony Quinn, cunoscutul actor, care a turnat peste o sută de filme, printre care „Zorba Grecul”, „Cocoșatul de la Notre Dame”, „Sindbad marinarul”, „Ultimul tren din Gun Hill” și multe altele, a avut o copilărie și o tinerețe grea. S-a născut la 21 aprilie 1915, în orașul mexican Chihuahua, din tată de origine irlandeză și mamă indiană, ambii luptători în rîndurile revoluționarilor lui Pancho Villa. Mai tîrziu, s-a mutat cu familia în împrejurimile sărace ale orașului californian Los Angeles. La șapte ani a avut primul contact cu cinematografia, făcînd figurație într-un film cu Tarzan. În adolescență a fost lustragiu, muncitor de binală, a lucrat la abator și apoi pe plantații. La 16 ani s-a apucat de boxul profesionist, iar la 22 de ani face figurație în studiouri, din cînd în cînd obținînd și cite un rol-șor, cum a fost cazul în filmul „Avangarda eroilor”, în

care a jucat alături de Gary Cooper. Trepă, talentul lui s-a impus, primind de două ori premiul „Oscar” și multe alte distincții, dar nu numai ca actor de mare clasă, ci și ca artist plastic.

La Museum of History, din Mexico-City, a fost prezentată, pentru prima dată, o expoziție a unui artist aflat în viață, toate exponatele fiind semnate Anthony Quinn. Dacă la început pictura și sculptura au fost doar un hobby de dîmblă, ea a devenit cu timpul o pasiune. Azi, lucrările sale sînt foarte prețuite. Un tablou realizat de el se vinde de pe acum cu peste o sută de mii de dolari, iar o sculptură de a lui depășește 250 000 de dolari. Se pare că Anthony Quinn este un artist de excepție și mulți se întreabă cum va intra în istoria artelor: în primul rînd ca actor și apoi ca artist plastic, sau invers?

AUREL DIANU ■

Din München, pentru revista „Flacăra” dl Mihai Rusu,

redactor sportiv al postului radio „Europa Liberă”, declară:

„Nu este nici un mister în moartea lui Klein!”

— Domnule Mihai Rusu, sinteți redactor sportiv al postului de radio „Europa Liberă”, și trăiți în Germania, unde s-a stins, surprinzător, la 33 de ani, Michael Klein. În țară au circulat tot felul de zvonuri. Care este adevărul?

— Nu este nici un mister în moartea lui Klein și vă asigur că nu fac afirmații gratuite. Și aici au scris ziarele tot felul de lucruri senzaționale, că ar fi fost doping, că au fost lucrături de culise, fiind vorba de un fotbalist venit din est, s-a vorbit de Dinamo și crimă... La patru zile după moartea sa, s-a cerut o autopsie și diagnosticul medical a fost limpede: „stop cardiac”. A intrat în joc și procuratura, tocmai pentru că s-au făcut tot felul de speculații, i s-a controlat casa și nu s-a găsit, din punct de vedere al medicației, nimic interzis. Procuratura a confirmat diagnosticul medicilor, declarând că nu este vorba nici de asasinat politic. A fost stop cardiac, un fenomen fiziologic... să-i spunem normal, cu toate că urmările sînt catastrofale pentru familia Klein.

— Cum poate fi normal ca un tânăr de numai 33 de ani, sportiv, pe deasupra, să moară, așa într-o clipă, de inimă?

— Accidentul a survenit în urma faptului că el a schim-

bat condițiile de climă. Doctorul Armin Klümper, o somitate în materie de medicină sportivă, spune clar că un sportiv care a contractat o viroză — asta s-a întâmplat cu Klein când a fost în cantonament cu Bayer Uerdingen în Portugalia — și schimbă condițiile de climă, supus fiind unui efort fizic extrem de mare, este predispus unei astfel de catastrofe. Doctorul Klümper își pune întrebarea ce se va întâmpla în viitor cu sportivii, dacă s-a ajuns la o asemenea limită, în care organismul cedează.

— În România s-a vorbit și de niște bani.

— Da, este vorba de 100 000 DM, pe care i-a primit Adriana Klein, soția lui Mișu. Este o sumă extrem de mică.

— Pentru mulți pare o avere.

— Sigur, în România par mulți bani, dar este limita de jos pe care a plătit-o Asigurarea și aici este numai vina lui Klein. Când a semnat contractul cu Bayer Uerdingen, a fost obligat să-și facă și asigurarea, dar el a ales treapta cea mai de jos. Mentalitatea asta... nu știu cum s-o numesc, a celui venit din România, care vrea să economisească bani și nu se gîndește la ce-i poate rezerva viitorul. Urmările sînt suportate acum de familia sa. Dar, din cîte am aflat de la șeful de presă de la Bayer Uerdingen, Adriana Klein va primi și o rentă

viageră — se vehiculează suma de 4 000 DM pe lună — ca semn de recunoaștere din partea nemților a modului în care Klein și-a respectat contractul în acești trei ani și a știut să aperse culorile clubului. În privința asigurării, însă, nu se poate face nimic. A plătit puțin, familia primește puțin. Cazul este tragic și a tras multe semnale de alarmă aici, în Germania. După moartea lui Klein, o serie întreagă de sportivi s-au grăbit să-și recalculeze asigurarea și s-au dat publicității o serie de nume sonore în sport, care vor acum să se asigure la cote maxime. Numai sportivii români continuă să vină la meciuri și concursuri fără nici un fel de asigurare, ceea ce este echivalent, nici mai mult, nici mai puțin, cu o crimă.

— Domnule Rusu, aș vrea să intrăm puțin în detaliu cu privire la acest subiect și s-o facem, dacă sinteți de acord, într-un număr viitor al revistei „Flacăra”.

— Absolut de acord, pentru că trebuie făcut ceva ca sportivii care vin din țară să realizeze că este suficientă o secundă în sport pentru a surveni accidentul, iar spitalele germane te întreabă, înainte de toate, despre numărul asigurării.

Interviu realizat de
LIANA TATOS

De miercuri pînă miercuri

Atletism

Reunind sportivi din 102 țări, cea de-a 5-a ediție a C.M. indoor (Toronto, Canada) a constituit un remarcabil succes românesc. Astfel, la săritura în lungime, într-o veritabilă progresie (1989 — „bronz” și 1991 — „argint”), Marieta Ilcu s-a clasat pe primul loc (6,84 m), cucerind medalia de aur. De asemenea, evoluind la pentatlon, Lilliana Năstase a obținut medalia de argint, la fel ca Margareta Keszeg (3 000 m) și Violeta Beclea (1 500 m). La heptatlon, americanul Dan O'Brien a stabilit un nou record mondial (6476 p).

Handbal

Prezentă în grupa preliminară B a celei de-a 13-a ediții a C.M. masculin care se desfășoară în Suedia, reprezentativa României a avut comportări contradictorii. Astfel, în partida inaugurală cu Norvegia, după 10—14 am obținut o remiză în extremis (15—15), iar în cea cu Elveția am refăcut de la 11—13 la 16—13, câștigînd în ultimele secunde cu 19—18. În înfrîngerea cu Franța, însă, după 17—12 și 22—16 am suferit înfrîngerea cu 22—23! Alături de Franța și Elveția, ne-am calificat, totuși, în grupa semifinală A, în care vom înfrînge Spania, Egipt și Cehoslovacia.

Patinaj artistic

La recenta ediție a Campionatelor Mondiale găzduite

de Praga, sportivii canadieni au dominat proba individuală masculină (primele două locuri fiind ocupate de Kurt Browning — pentru a 4-a oară titlul suprem, respectiv Elvis Stojko) și pe cea de perechi (cu Isabelle Brasseur — Lloyd Eisler pe locul întâi), iar școala rusă de artiști ai gheții s-a impus cu autoritate la dansuri (pe podium, „tripla” Maia Usova — Aleksandr Julin, Oksana Grișciuk — Evgheni Platov și Angelica Krilova — Vladimir Fedorov). La individual feminin, „rocadă” între medaliile cu aur și argint de la C.E., ucraineanca de 15 ani și jumătate Oksana Baiul reușind s-o devanseze pe franțuzoanca de culoare Surya Bonaly. Prin clasarea pe locul 9 (din 44 participanți) a contestatului (de către o parte a mass-mediei) Cornel Gheorghe, România a obținut dreptul de a prezenta doi concurenți la viitoarele J.O. și C.M.

Polo

Cea de-a 48-a ediție a campionatului național s-a încheiat cu victoria echipei Steaua (pentru a treia oară consecutiv), urmată de Dinamo, Rapid și Crișul. În partidele decisive (după cinci runde): Steaua — Dinamo 7—6 și Rapid — Crișul 9—4.

Fotbal

Divizia națională

Rezultate scontate în prima etapă a returului, cu o singură excepție gazdele impun-

du-se pe linie: FC Brașov — „U” Cluj 3—1, Gloria Bistrița — F.C. Selenia 3—1, Dacia Unirea — Electroputere 1—0, „U” Craiova — Sportul Studentesc 1—0, Rapid — Petrolul 1—0, F.C. Farul — Progresul 2—1, Inter Sibiu — C.S.M. Reșița 3—2, Poli Timișoara — Dinamo 0—2 și, în devans, Steaua — Oțelul 2—1. În clasament, situație neschimbată „la vîrf”: 1. Steaua 32 p., 2. Dinamo 31 p., 3. Gloria 23 p., 4. Univ. Craiova 22 p., 5. Rapid 22 p., iar la „subsol”: 15. Petrolul 13 p., 16. Progresul 11 p., 17. F.C. Selenia 11 p., 18. C.S.M. Reșița 7 p. Din etapa viitoare (21 martie), rețin atenția partidele Petrolul — Steaua, „U” Cluj — Rapid, Progresul — Gloria și Oțelul — „U” Craiova.

Pînă atunci, miercuri 17 martie, pe terenuri neutre, „optimile” Cupei României, iar în manșa a doua din sferurile de finală ale Cupei Cupelor, Steaua — R.C. Anvers. Misiune dificilă pentru reprezentanta noastră, căreia îi dorim mult succes!

Pe plan extern am reținut: San Marino — Turcia 0—0 (în grupa a 2-a a preliminariilor C.M., în care Norvegia devansează Anglia și Olanda), F.C. Barcelona — Werder Bremen 2—1 (după 1—1 în deplasare, spaniolii și-au adjudecat astfel Supercupa Europei) și A.S. Roma A.C. Milan 2—0 (partidă tur din semifinalele Cupei Italiei) — prima înfrîngere în acest sezon a milanezilor.

Grupaj realizat de
POMPILIU L. DUMITRESCU

CONTRE-PIED

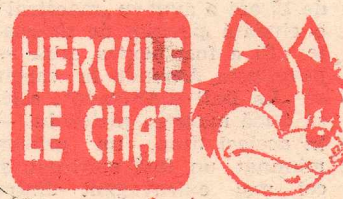
● Să creadă Mircea Angelescu, ex(?)-președintele de onoare al Federației Române de Fotbal, că ne-a lăsat mască la Consiliul Federal, cînd și-a anunțat voalata cedare a postului. Cum cărțile erau făcute pentru știm noi cine, nesusnumitul poate să mai aștepte, nu-i așa, pînă la viitoarea Adunare Generală ce se va ține peste un an. Răbdare și tutun de ăla fin, că pentru aceasta sintem în stare să organizăm adunări generale anticipate!

● Într-adevăr, n-ar fi exclus să îl vedem pe Cigan, naturalizat în Ungaria, apărînd în unsprezecele lui Emerich Jenei la meciurile din preliminariile pentru Campionatul Mondial. Și cînd te gîndești că era cît pe ce ca actualul selecționar să își îndrepte atenția și asupra lui Cigan, cu ceva vreme în urmă! Cum-necum, pe neve, soarta ține cu Jenei! Vă dați seama unde și cum a ajuns fotbalul ungar dacă stă la mina unor jucători români de o prună.

● Anul trecut, Ioan Danciu și George Ionescu au fost să arbitreze în Statele Unite. Și cum e, de acum, tradiția, cei foști trebuie să desemneze, că așa e sportiv, alți doi aleși pentru anul următor. Ca să aflăm că Ioan Danciu, cel ce e mai degrabă de găsît prin București decît prin Petroșani (de unde atîta minerit cu fluierul?), unde umblă cu traficul de interși să ajungă din nou la Dallas. Te pui cu serialele astea care nu se mai termină!?

OZONEL ■

Vecine, dragă vecine

Roaf-ul se spală în familie

Tare-i bine cînd televiziunea noastră dragă ne mai transmite în direct dezbateri parlamentare, cum s-a întâmplat săptămîna trecută. Ne mai consolăm și noi, ai de scriem la gazetă. O dată că aflăm că nu numai noi predicăm în pustiu, ci și ditamai aleșii poporului, care degeaba sesizează încălcări ale legii. Așa că nesocotirea legii organice a fotbalului, Regulamentul organizării activității fotbalistice (ROAF), e floare la ureche, mizilic, ce mai! Iată, chiar în zilele noastre se petrece o astfel de gingașă operație. În amintitul ROAF se scrie, și nu de azi, de ieri, că începînd cu optimele de finală, meciurile „Cupei României” se dispută după sistemul tur-retur. Și ce dacă? Nu vor mușchii Biroului federal, se joacă o singură manșă, gata, am încheiat discuția. Și apoi, ce ne tot înnebuniți, domnilor, cu atîtea legi, regulamente și alte alea, de nu poate omu' să se miște liber?

Paralele inegale

● VESTE PROASTĂ PENTRU BELO. „Lucrat” de actualul lui antrenor, Miodrag Belodedici va mai avea probleme la Valencia, unde, după cum se știe, evoluează (și nu prea) în prezent, intrucît clubul spaniol a decis să-i prelungească lui Guus Hiddink contractul, tehnicianul olandez semnînd pentru încă un an. Aceasta, deși echipa pe care pregătește a pierdut pe teren propriu în fața lui Real Madrid, chiar cu o seară înaintea prelungirii contractului. ● PREMIERĂ. Pentru prima dată, conservatorii din fotbalul britanic au ales în funcția de director executiv al unui club profesionist o femeie, Karan Brady (25 de ani), care va conduce formația de Liga a 2-a Birmingham City. Una din explicațiile acestei premiere ar fi faptul că echipa respectivă a fost cumpărată de bogătaşul David Sullivan, care și-a făcut averea, estimată la 150 milioane de lire sterline, din... publicații erotice! Mister Sullivan a anunțat că va investi în Birmingham City 6 milioane de lire sterline în ur-

mătorii patru ani, cu scopul de a o readuce în prima divizie. ● RECORD. Înătoarea spaniolă Maria Luiza Cabanero a stabilit un nou record mondial, înotînd în 24 de ore (bazin de 25 m) 82 km și 575 m. Precedenta performanță de acest gen (82 km și 100 m), datată din 1985, aparținea olandezei Irene Van Der Land. ● SPONSORI. Pentru doi ani, așa-numita Ligă a Campionilor la fotbal, contestata fază finală cu două grupe a cîte patru echipe, a fost încredințată, din punct de vedere financiar, grupului elvețian „Team Marketing”, care își recuperează cu vîrf și îndesat investiția, încheind contracte ferme pentru aceeași perioadă cu 23 de canale de televiziune europene. De asemenea, firma amintită și-a asigurat „acoperirea” publicitară din contribuția a cinci parteneri de talie (și nu unul singur, cum s-a mai spus, pe ici, pe colo), anume Philips, Ford Europe, Mars, Nike și Olivetti.

TEODORA OPREA ■

ANTOLOGIE

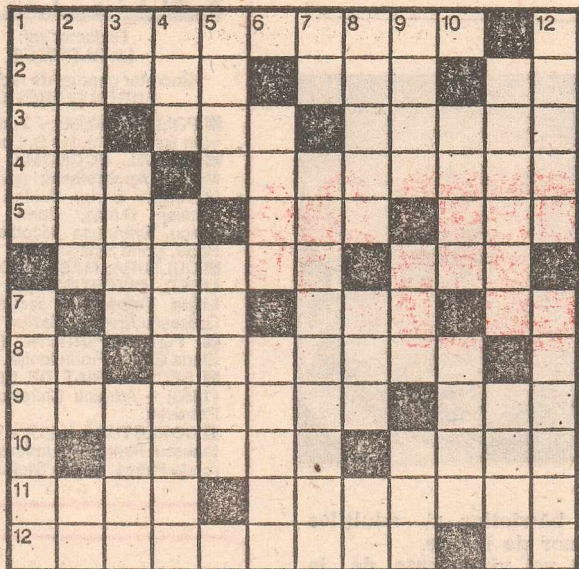
Definiții :

TUDOR ARGHEZI ■

Incrucișare :

N. GH. POPESCU-REBUS ■

...și încrucișate

ORIZONTAL: 1) Nu e ajuns s-o iei din lectură; trebuie s-o trăiești concret. 2) Pleacă toți cocorii cu ea (pl.). — Și bună! — Un salut familiar. 3) Inițialele lui Turgheniev — Vorbă de plată — Secretul Giocondei. 4) Cum se păstrează un plan — O veche sensibilitate „ministerială”. 5) Cristalul eternității — Adu-te la Al. Zirra! — Cuvânt de dedicație. 6) Vrea să fie draguț și e plicticos; vrea să-ți placă și-ți vine să-i dai la cap (pl.). — A mai fost : centimetru cub. 7) Șef de agie și rimă la bragă — Nume de moș și rimă la gene — Debut în aviație! 8) Simburele cârnii — Clădiri și acareturi. 9) Diminutiv de stejar — A patra și încolo nimic... 10) Prelat moldovean, pe timpul Regentei — Regele tragediei autorului lui Hamlet. 11) Mitul turmelor — Înșiruire. 12) Dans pe muzică sprintenă națională — Editura Academiei.

VERTICAL: 1) Niște ouă ale lunii ca gălbenușul pe dinafară (sg.) — Cu reflexe roșietice. 2) I s-au înecat co-

răbii (fem.) — Ștefan, pe scurt — Și altele. 3) Silabă cu „i” — Soarele alb — Ținut în vechea Grecie. 4) Rădăcina celui de-al optu-lea — Obiectul unui negoț strict românesc. 5) Primar ture — Cîrnat evoluat. 6) Pică din picătură — Deținere subțilă legală. 7) Opus lui dumneata — E discretă ca dragostea. 8) Pictor și gravor expresionist belgian (n. 1949) — Egal cu zero, și dacă tace și dacă a vorbit — Rebus-Lexicon. 9) Afluent al Nistrului — O imensă pilnie de cristal cu gura-n jos — Pentru el sau pentru altul. 10) Face parte din idee și din sentiment — N-a putut fi niciodată stinsă cu violență (pl.). 11) Toarce ca fusul, murmură ca marea, șuieră ca griul — Dă tonul interogativ, dacă vrei, frazei, încă de la început. 12) Jucării de vorbe — Vioară de cîmp.

Dictionar: TAL, IRR, AGĂ, DOO, EPIR, AIAN, RĂUT.

Anecdote

Venind acasă, țiganul găsește copilul bolnav.
— Pirando — strigă el —
mă duc după medicamente
sau facem altul?...

— Ah, Mișule, trebuia să
mă căsătoresc cu tine ca
să-mi dau seama cât de prost
ești — își apostrofează soția
toțul.

— Puteai să știi asta din
momentul cînd ți-am cerut
mina... conchide acesta.

Se sărbătorește nunta de
aur la care participă și un
reporter de la televiziune
care înregistrează greutățile
inerente unei lungi căsnicii,
dar, mai ales, bucuriile acesteia.

La plecare, moșneagul îl
însoțește pe reporter și-i
spune :

— Domnule, înainte de-a
pleca, vreau să-ți spun ade-
vărul. Am ajuns la sărbăto-
rirea nunții de aur datorită
faptului că pînă acum n-am
reușit să strîng bani pentru
divorț...

Proaspătă pereche a plecat
la o cabană singuratică din
munți pentru a petrece luna
de miere. După cîteva zile,
mireasa îi telefonează ma-
mei :

— Vai, mămico, ne-am cer-
tat îngrozitor! Ce să fac
acum?

— Liniștește-te! Se întîm-
plă în orice căsnicie.

— Bine, dar cu cadavrul
ce fac?...

— Soțul meu, se pînge o
femeie medicului, e extrem
de nervos. Cît e ziua de lun-
gă, își roade unghiele. Și asta
îi provoacă dureri cumplite
de șale.

— Dar nu văd legătura?
— Păi, își roade și unghiele
de la picioare...

Intr-un orașel de provincie
a fost dezvelit bustul unui
tinăr, dar, deja foarte cunos-
cut poet, prezent și el la fes-
tivitate. După dezvelire, o în-
cîntătoare doamnă se apropie
de poet și-i spune :

— Maestre, vă admir! Să
știți că am venit cale de trei
sute de kilometri ca să asist
la această sărbătoare.

— Mă simt foarte onorat,
doamnă! Vă spun sincer că
și eu aș fi făcut un drum
destul de lung ca să pot asis-
ta la ...dezvelirea bustului
dumneavoastră!

Culese și prelucrate de
GHEORGHE BRAȘOVEANU ■

ORIZONTAL: 1) Te ridică,
te coboară (pl.). 2) Control
auto — Greutate pentru car-
tofil! 3) Asta merge pe drumul
pierzaniei — Automobilismul
în special. 4) Parcat pe dreap-
ta! — Plecări artistice — Ari-
pile avioanelor! 5) A face zgo-
mot la o deplasare — Merge
alături într-o afacere. 6) Căr-
bune inferior (inv.) — Dușma-
nii statului. 7) Călătorii prin
aer (dim.) — Inițiere în auto-
mobilitate! 8) Merge în baston
— Călătorește prin deșert. 9)
Ține cîrma la căruță — Re-
zervație auto. 10) Loc pentru
plimbări cu barca — Tolăniți
pe spate! — La intrare în po-
iană! — Duce în centru! 11)
Nu prea merg pe picioare —
Bune de plecat în curse. 12)
Se deplasează în viteză — Cal
înăripat.

VERTICAL: 1) Pus pe dru-
muri — Te plimbă pe sus...
din poartă-n poartă. 2) A se
opri din cursă — Acela din

Pamflet

DOMNUL
CEAUȘESCU
— UN EROU UITAT
AL REVOLUȚIEI

Domnul Nicolae Ceaușescu e unul din marii nedreptă-
țiți ai revoluției. Dacă e să luăm în considerație atât
sensul real al „evenimentelor din decembrie” cât și rolul
jucat în acestea de cei mai mulți dintre implicați, ema-
nați ori impușcați, e limpede că trebuie să privim înapoi
cu alți ochi. Mai întîi că fără Ceaușescu n-aveam
revoluție. Fără Brateș, Brucan sau Rodica Brucan, revo-
luția mergea bine merți, conform cu sarcinile și indica-
țiile momentului. Apoi, domnul Ceaușescu a murit „ca
prostu”, convins că e vorba de o largă „mobilizare de
mase, cu ocazia căreia se cuvin a fi spuse cîteva cu-
vințe care să rămînă în istorie. Spre exemplu : „Nu răs-
pund decît în fața Marii Adunări Naționale” sau „Să
mă judece clasa muncitoare în strînsă alianță cu țărâni-
mea muncitoare”. Dacă zicea : „Ați mințit poporul cu
televizorul” sau, poate, chestia aia a lui domnul Iliescu
cu „pași pozitivi înainte” alta ar fi fost situația. Astăzi
domnul Ceaușescu ar fi fost senator și purtător de cuvînt
la „România Mare”, proprietar al pasajelor pietonale de
la Bucur Obor, dacă nu cumva erou.

Confuzia s-a produs în momentul în care domnul ge-
neral Stănculescu i-a furat domnului Ceaușescu ghișul.
Pe un om cu piciorul în ghișu nu-l împusti ; îl faci mi-
nistru, îi dai pe mină o afacere, îl acreditezi în Piața
Universității ca vechi dizident cu dispensă de grad.

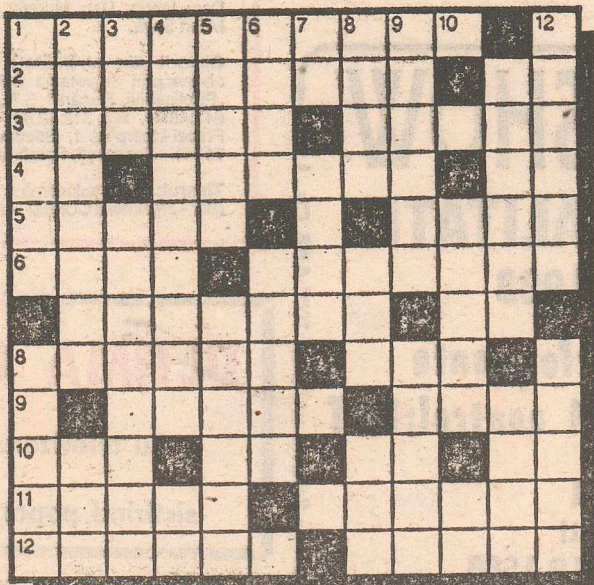
Că domnul Ceaușescu împreună cu doamna acad. dr.
ing. au fost executați din greșală o dovedește chiar faptul
că astăzi, cu tot ce știm despre revoluție și, mai ales, cu
tot ce nu știm ei ar fi ajuns în primul plan al instaură-
rii democrației de partid și de stat la noi în țară. Eu,
bunăoară, nu văd întrucît domnul Verdet trebuie să stea
cald în fel de fel de prezidii și comisii, iar domnul
Ceaușescu rece la Ghencea. De ce să ceară Vadim res-
taurarea memoriei cîrmaciului, cînd mult mai firesc ar fi
ca să se preocupe domnul Ceaușescu de reconsiderarea
trecutului lui Vadim? De ce Maurer, care ni l-a dat pe
Ceaușescu, să veșnicească într-un palat de două hectare,
iar Ceaușescu, omul care ne-a scăpat de Maurer, să se
îngheșue într-o garsonieră de doi metri cubi? Cînd
cercetăm lucrurile cu luciditate, vedem că domnul Ceau-
șescu ar fi fost un strălucit consilier economic al dom-
nului Iliescu, post creat ca urmare a mutării lui Dan
Iosif ca director artistic la Filarmonică ori ca referent
științific la Editura tehnică.

Dacă e să-i găsim o vină domnului Ceaușescu, vina ar
fi aceea că nu a coordonat personal secția „Revoluții și
mișcări populare spontane” a C.C.-ului. Alta ar fi azi
poziția României în lume, dacă domnul Ceaușescu ar fi
pătruns pe tanc în televiziune și i-ar fi spus domnului
Iliescu : „Fă-te că lucrezi !”.

Evident, într-o listă a meritușilor revoluției, alături
de Felicia Meleşcanu, Birlădeanu, Petre Roman, Popa
Tatu, Cornelius Roșianu sau generalii Chitan, Guse,
Gambra și Hortopan, titani ai luptei contra dictaturii,
numele domnului Ceaușescu trebuie scris cu maiusculă.
Prin jertfa domnului Ceaușescu, titanii sînt tot ce au
fost și mai mult decît atât.

TUDOR OCTAVIAN ■

Curse cu obstacole

Galati! 3) Alergător la curse
— Oficiu de gazdă. 4) Cuvî-
nte spuse la plecare (pl.). — C
pereche de gustuici! 5) A
bate zdrăvăn la table — Go-
goasă de stejar bogată în ta-
nin. 6) Mic riu în Scoția —
O matusă de la Paris. 7) Urcă
și coboară de la munte — Lo-
calitate în Germania. 8) Tre-
cute de faza coacerii depline
— Drum fără meandre —

Stîlpul casei. 9) Puncte în o-
rientarea turistică — Lipsite
de picioare, vîbind despre
zburătoare. 10) Pornită spre
cascadă — Bagă la mijloc! 11)
Ruta unei călătorii — Itinerar.
12) În loc de drum bun, cale
bătută (pl.). — Permis de ci-
culație.

Dictionar: TORF, NAR,
RISTIC, SNAR, NOES.
GHEORGHE TOIA ■

Dezlegările problemelor din nr. 10

Dezlegarea careului „POTRIVITE” :
BUCUREȘTI ; MF ; UMBRELA ; IERI ; FA ; STIRC ;
NEE ; TNA ; IMPRESAR ; EIDER ; EEM ; JA ; ASANAT ;
ABRAȘ ; MG ; TEL ; LO ; T ; B ; IEI ; GREIER ; ATOM ;
ALAM ; GA ; LA ; DON ; TALAU ; EUMENIDE ; IDA ; TRIN-
TOR ; ENES.

Dezlegarea careului „AUTOMOBILISTIC” :
VITEZOMETRU ; ENE ; EPOCI ; NR ; NT ; EBRIETATE ; IE-
ȘIRI ; MEN ; S ; RT ; ART ; ITAT ; USOR ; ERA ; ERR ; REPER ;
IRONII ; MC ; GARAT ; APC ; ATEU ; O ; ET ; AT ; RIALI ;
CRIC ; I ; IE ; ITINERARE.

Înviat de două ori din morți

• A avut 16 infarcturi și două comotii cerebrale!

În localitatea Tile Cross, din Anglia, locuiește englezul Dan Jones, azi în vîrstă de 60 de ani, un adevărat miracol. El a reușit să supraviețuiască la 16 atacuri de cord, foarte grave și două comotii cerebrale urmate de paralizii. Dar cel mai fantastic lucru este că a fost declarat mort de două ori! El consumă, cu toate interdicțiile medicale, cîrnavi, salamuri și „moare” după mîncăruri grase. Arterele sale lezate, în special cele coronariene, au făcut ca în ultimii 20 de ani să aibă aproape în fiecare an

cîte o criză de inimă. În anul 1990, după un atac de cord, a fost considerat, de medici, mort. Dar cînd l-au introdus în coșciug, Jones a sărit afară din el, spre groaza celor din jur. Ca urmare, a trebuit să-i fie anulat certificatul de deces.

În anul 1991, un nou infarct. A fost declarat pentru a doua oară mort „de-a binelea”. „Dar nu m-am lăsat, a declarat „mortul” ziariștilor. De data asta am înviat, spre norocul meu, la cîmîtir, tocmai cînd voiau să mă îngroape”.

Unul din medicii specialiști, ce l-au îngrijit în spital, a mărturisit: „Jones este un adevărat miracol. Este pentru prima dată în cariera mea de medic cînd întîlnesc un asemenea caz. Nu a fost nici o greșeală cînd l-am declarat mort. Inima lui nu bătea și nu exista nici un alt indiciu care să dovedească că în trup mai există un strop de viață. Nimeni nu poate supraviețui la mai mult de 3-4 infarcturi, în funcție de gradul lor. Cazul este extraordinar, mai ales că el continuă să se alimenteze neco-

respunzător, ceea ce a făcut ca greutatea lui să ajungă la 133 de kilograme”.

Dan Jones, fost campion la lupte libere, este azi un pasionat grădinar, munca în aer liber avînd o influență benefică asupra sănătății sale. În ultima vreme, se pare că s-a convins că trebuie să slăbească, așa că a început să mai flămînzească, ceea ce a făcut ca greutatea lui să se reducă substanțial, ajungînd la numai 115 kg.

AUREL DIANU ■

Prin telefon cu dl Mihai Rusu, redactor sportiv al postului de radio „Europa liberă:“

Etapa a 23 a din Serie A italiană a prilejuit o frumoasă victorie a Bresciei în fața Juventusului. Prezent la fața locului, redactorul sportiv al „Europei libere”, dl Mihai Rusu a avut amabilitatea să ne furnizeze amănunte „la cald”.

Lucescu riscă și cîștigă

Mircea Lucescu a riscat: el a intrat cu o nouă tactică pe teren, a pregătit echipa pentru un pressing total și în felul acesta i-a împiedicat pe juventusisti să joace, care, din punct de vedere tehnic le erau net superiori. Pentru prima oară, toți jucătorii, inclusiv Gică Hagi, au trebuit să alerge nouăzeci de minute înainte și înapoi. Și tot pentru prima oară, Hagi a respectat indicațiile, evoluția lui de acum fiind considerată cea mai bună din campionatul italian. S-au înfruntat două echipe în care s-a confirmat proverbul „buturuga mică răstoarnă carul mare”: Brescia cu un buget de 75 milioane dolari a depășit pe Juventus, al cărui buget numai pentru investiții este de 150 milioane mărci. Și a mai fost o confruntare, a celor trei jucători români — Hagi, Răduțoiu și Sabău — care au fost net superiori celor trei „stranieri” ai „bătrînei doamne”: Julio Cesar, David Platt și Jurgen Koller. Sub aspectul duelurilor directe, de exemplu Răduțoiu — Koller, românul a ieșit clar învingător prin golul marcat. De altfel, el și în alte faze l-a depășit pe internaționalul german, iar Florin împreună cu Gică au creat cîteva momente senzaționale în careul oaspeți-

lor. La fel, în duelul „decariilor”, Gică Hagi (care a fost căpitanul echipei în acest meci) — David Platt (cunoscutul fotbalist englez), rivalitatea a fost transată în favoarea internaționalului nostru. Astfel, în confruntarea celor două echipe, din cele patru puncte puse în joc, Brescia și-a adjudecat trei (în tur 0-0). Atmosfera de la Brescia a fost teribilă. De sîmbătă tot orașul și toată lumea au trăit pentru echipă și pentru fotbal. Stadionul a fost arhiplin la ora meciului, iar spectatorii pur și simplu au plîns și au ris, au suferit și au fost lingă echipă. Putem spune că un oraș (Brescia) a fost împotrivă celor 11 jucători de la Juventus. Speranțele și pronosticurile lui Lucescu, Hagi sau Mateuț erau de genul „cu un punct am fi mulțumiți”. Și s-au obținut ambele! În încheiere, s-a consemnat autorii golurilor: Răduțoiu (min. 23) și fundașul stînga M. Rossi (min. 69). Acesta din urmă, la o fază creată de Hagi, s-a trezit singur la 3 m și a șutat cu sete, sub bară. O victorie care dă mari speranțe pentru depășirea din etapa viitoare, de la Cagliari.

A consemnat
POMPIU L. DUMITRESCU ■

Zîna cea bună cu capul ras

Despre Sinead O'Connor, actrița și cîntăreața rebelă, cu capul ras, s-ar putea spune multe. Importantă este, însă, o nebanuită fațetă a personalității sale: Sinead O'Connor este personajul capabil să vibreze la durerile lumii. Urmărind la televiziunea engleză un reportaj despre mizeria din Somalia, ea a hotărît să contribuie la ajutorarea co-

piilor, bătrînilor și adulților care mor de foame.

„Îmi voi vinde casa de la Los Angeles la licitație și voi oferi suma rezultată din vânzare celor din Somalia”, a promis ea. Vila cîntăreței este evaluată la suma de un milion de dolari, avere ce ar putea salva mii de vieți.

ELENA GRECESCU ■

ÎN LOC SĂ FACĂ AMOR CU EA, SĂ VEDEȚI CE I-A TRECUT PRIN CAP!

Destul de captivant este un episod din viața amoroasă a Mihaelei Tudor, o moldoveancă pripășită pe meleagurile Olteniei. După trei ani de căsnicie, ea a ajuns la concluzia că soțul său nu mai este apt să facă dragoste așa cum trebuie. În aceste condiții, femeia a început un vertiginos periplu prin culcușurile mai multor bărbați, pînă cînd Dumnezeu i-a scos în cale un misogin înrăit. Acesta, plin de ceremonie, așîndu-și o morgă deosebită, a invitat-o acasă și i-a dat imediat de lucru: să-i facă parchetul a-

partamentului să lucească! Mai tirziu, după ce femeia s-a dezbrăcat, omul i-a aplicat un căluș în gură și a legat-o strîns de pat.

Din actul de identitate al femeii, a aflat adresa. Fără să mai stea pe gînduri, s-a deplasat cu un taxi la soțul acesteia, pe care l-a adus la locul unde femeia zăcea legată, spunîndu-i: „Îa-ți podoba, eu nu i-am făcut nimic; ba, dimpotrivă, poftiți și o mie de lei, pentru că mi-a spălat parchetul!”...

ION CEACĂRU ■

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J 40/5888/1991 din 04.07.1991

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE:

Președinte — director general: GEORGE ARION

Membri:

Ion D. Goia, Alexandru Păsărin, Liana Tatos, Liviu Timbus.

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341. Telefoane: 617.60.10, 617.60.20 (cu interloarele de mai jos); Fax: 312.82.89. Cont lei — 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București. Cont valută — 47.21.6.16.0431.Q BCR, sector 1, București

Redactor șef: LIVIU TIMBUS

Secretar general de redacție: EUGEN CHIROVICI

■ POLITICĂ (2560) — Tudor Octavian (șef secție), Ion D. Goia.
■ SOCIAL, ECONOMIC (2559) — Marcel Apostolescu (șef secție), Gheorghe Barbu, Adrian Brutaru, Cristian Buzas, Dorin Gherghinescu, Brândusa Nicolae, Dorian Radu, Dorin Săftan.
■ CULTURĂ, MASS-MEDIA, TIMP LIBER, DIVERTISMENT (2558) — Liana Tatos (șef secție), Elena Grecescu, Evelina Mazilu.
■ FOTOREPORTERI (2528) — Elena Ghera, Florin Ioniță.
■ SECRETARIAT DE REDACȚIE (1453) — Adriana Chirovici, Adrian Petrescu.
■ CORECTURĂ (1453) — Maria Antonescu, Pompiliu Dumitrescu, Smaranda Petrea, Angela Ștefănescu.

Redactor șef: ALEXANDRU PĂSĂRIN

Aurel Ștefan Alexandrescu, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea, Simona Simzianu.

Telefoane: 2036 (redactor șef), 1457 (redacție).

■ JURIDIC (2600): Corneliu Olteanu.

■ FINANCIAR (2143): Avidă Balica, Gabriela Ionescu, Eugenia Ciurea, Florența Tudor.

■ ADMINISTRATIV (2634): Dan Mircea Popa, Marian Băicoianu, Liliana Cretu.

■ SECRETARIAT SOCIETATE: Cătălina Ștefănescu (617.59.69).

■ PUBLICITATE (2634): Mihai Sandu, Florin Dobrescu, Angela Frandos, Călin Mărușanu, Octavian Nuță, Aristică Văduva.

■ DIFUZARE (617.48.91): Manuela Vasiliu, Gabriel Bumb, Florin Enache, Doru Iancu, Dan Morariu, Gabriel Milan Sava.

Cititorii din străinătate se pot abona prin Societatea Comercială „Publicațiile Flacăra” S.A., telefon 617.48.91, fax 312.82.89 — Piața Presei Libere nr. 1, Sectorul 1, cod 71341 — București, România.

Tiparul: Regia autonomă a imprimărilor — Imprimeria CORESI — București

Cu televizorul,

sictirind poporul...

QUALITY TESTING SHOW SALONUL NATIONAL AL CALITATII

Sala Palatului 26-30 aprilie 1993

- produse electrice și electronice de performanță
- aparatura și echipamente de măsură și control; NDT

ASA EXHIBITIONS a branch of ASA Co., Ltd

Informații, înscrieri, rezervări spații: 70224 București

str. Logofăt Luca Ștroici 15, tel.: 611 8454, fax: 312 1588